

Giới thiệu Không Yêu Không Vui

Độ dài: 66 chương

Nhân vật chính: Trương Mộ Thừa - Tô Vận

Thể loại: Hiện đại

Văn án 1:

Trên các diễn đàn mạng thường là nơi để mọi người bàn tán nhau về một chủ đề nào đó.

Chủ đề đang hot hiện giờ là nói về nhân tài kiệt xuất trong giới doanh nhân Trương Mộ Thừa không chỉ trầm mặc ít lời mà còn tràn đầy hơi thở thanh tao cấm dục.

Tài khoản "nghe đồn nửa thật nửa giả" ở trên Weibo của anh nhấn lại: 【Trầm mặc ít lời thanh tao thì đúng thật, nhưng về phần cấm dục e...】

Trong nháy mắt, đề tài trên Weibo Trương Mộ Thừa bùng nổ, lời đồn đại nổi lên tứ phía.

Tô Vận nhìn chằm chằm màn hình máy tính, trực giác mách bảo cô vừa xông vào đại họa.

Lúc này không hiểu ai lại bát quái, nói rằng "nghe đồn nửa thật nửa giả" có trốn xuống địa ngục cũng không thoát, vì Trương Mộ Thừa động ngón tay một cái là có thể tra ra ID.

Đến đây, Tô Vận thật sự hồn bay phách lạc giữa ban ngày, sợ Trương Mộ Thừa sẽ thật sự tìm đến cửa.

Văn án 2:

Tương như chỉ đơn giản là gặp nhau tình cờ trên Internet, hoá ra đã từng cùng nhau trải qua một đoạn chuyện xưa.

Có anh, màn đêm không phải chỉ là một cái liếc mắt giữa bầu trời màu đen cùng tuyệt vọng.

Văn án 3:

Cô là một bác sĩ tim mạch, y thuật cao siêu, duy chỉ trị không hết triệu chứng loạn nhịp tim, tức ngực và khó thở của mình mỗi khi đối mặt với anh.

Trước khi biết cô, anh là thương nhân cực kỳ đề cao vấn đề nguyên tắc, sau khi biết cô, anh trở thành người đàn ông rất không có nguyên tắc.

// Văn án này trích t

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Trưa tháng bảy, ánh nắng chói gắt như nung nướng mặt đất, vậy nhưng lá cây hai bên đường vẫn như cũ tươi xanh. Ve kêu ồn ào. Mặt đường nhựa trên cao tốc cuộn cuộn hơi nóng.

Xe buýt đang trên đường đến Thượng Hải.

Tô Vận ngồi vị trí cạnh cửa sổ, đón lấy ánh nắng gay gắt vào mặt. Cho dù đã có rèm che nhưng cô vẫn cảm thấy luồng nhiệt như xuyên qua vỏ xe, cứ thế trực tiếp phả vào trong.

Hai rèm che cũng không phải là khớp kín với nhau. Ngồi phía trước Tô Vận là một người phụ nữ, cô ta còn tham lam túm lấy hết phần rèm che cho bản thân. Ánh nắng chiếu không ngời một lúc nào, chẳng mấy chốc, cánh tay cô đã nóng lên.

Tô Vận nhẹ nhàng đem phần rèm sau kéo về chỗ mình một chút, trả lại vị trí vốn có của tấm rèm. Nhưng không quá hai phút, tấm rèm che lại “roẹt” một tiếng, trở về vị trí kia.

Ngồi phía trước hoá ra là một người phụ nữ che chắn kín đáo, ánh nắng phản chiếu từ rèm rơi lên mặt cô ta. Cô ta nửa đứng dậy quay đầu lại, bắt mắt lờm Tô Vận một cái.

Tô Vân không phải là người nhỏ nhen, thích tranh cãi, đặc biệt là đối với những người vô lý. Dù trong lòng không thoải mái những cô vẫn nhịn.

Hiện tại cô đang ngóng đến Thượng Hải sớm một chút, sau đó lập tức trở về. Lúc này trên xe có hành khách lớn tiếng nói: “Bác tài, phía trước ở có cửa hàng tự phục vụ cho dừng một chút.”

Tài xế lạnh lùng nói: “Không dừng, muốn hút thì chịu đựng đi.”

Người đàn ông kia cười hai tiếng, nói năng ngọt xớt: “Bác tài, thật sự tôi nhịn không nổi, bụng đau lắm, tôi cảm giác mình lập tức phải...”

Tài xế cắt ngang: “Mẹ nó tự dung rước nợ vào, lần tới anh còn lên xe, tôi sẽ trực tiếp đá xuống!”

Cuối cùng tài xế cũng phải xuôi theo.

Tô Vân với chuyện của họ không hứng thú, điều chỉnh lại âm lượng tai nghe, cũng đã nghe trên dưới cả vạ bài hát.

Không quá hai phút, xe vẫn rẽ vào cửa hàng tự phục vụ.

Tô Vân không định xuống, từ ba lô lấy ra bình nước khoáng, còn không kịp vận nắp bình thì nhạc trong tai nghe dừng lại, màn hình di động sáng lên.

Người gọi đến: Điền Điền.

Tô Vân biết số điện thoại này gọi đến đa phần là vì người đàn ông kia.

Ngồi trong xe nói chuyện có phần không tiện, cô chưa ản trả lời. Tô Vân bảo cô gái trẻ bên cạnh nhường đường để ra ngoài rồi nhỏ giọng cảm ơn.

Xuống xe, hơi nóng liên tục phả vào, cửa xe mở ra không khí lạnh tan biến chỉ còn nóng cực điểm, nhất thời mất cảm giác.

Tô Vân tìm một bóng cây mới bắt máy Điền Điền.

Điền Điền vào thẳng chủ đề: “Tô Tô, rốt cục tao nhờ người nghe được, Tưởng Mộ Thừa còn muốn ở nơi khác vài ngày, đại khái cuối tuần mới có thể trở về, mà còn mấy ngày có thể an ổn đấy.”

Tô Vân: “...”

Tưởng Mộ Thừa nếu trở về là trở về đâu?

Cô có phải hay không vẫn muốn sống trong cuộc sống kinh hoàng khiếp đảm ấy?

Tĩnh đứng dưới bóng cây cho mát mà vẫn không được, không đến một phút đồng hồ, phía sau lưng Tô Vân cũng bắt đầu đổ mồ hôi, cô lấy tay quạt quạt, hỏi Điền Điền: “Mày nói sau khi anh ta trở về, tao phải làm sao bây giờ?”

Điền Điền thờ dãi: “Tô Tô, tao nói mày đắc tội ai, lại đi đắc tội người anh em của người đàn ông này. Đầu óc mày không phải lúc đấy bị ứng dụng dịch oxy già chứ...”

Sau đó Điền Điền lại mở một tràng ba la bô lô dạy dỗ cô.

Tô Vân vô lực xoa xoa huyết thái dương.

Sự tình muốn nói phải quay lại hai đêm trước.

Ngày đó, Tô Vân đến phiên làm ca đêm. Khoảng thời gian nửa đêm về sáng, khu vực giường bệnh hoàn toàn yên tĩnh, phần lớn mọi người đều đã vào giấc. Không có việc gì, cô liền ngồi ở phòng trực ban xem tin tức.

Con chuột máy tính dùng không tốt lắm, không phản ứng gì, cô đập đập nhẹ lên bàn lại chạy bình thường.

Khu giường bệnh đã giao ban, hai y tá bước vào mang theo nước ép trái cây, “Bác sĩ Tô, của chị này”. Y tá tiểu Triệu đem theo một ly nước dưa hấu đặt lên mặt bàn.

“Cảm ơn.” Tô Vân đem ống hút ra, sau lại hỏi: “Không phải các em vừa tan sao? Như thế nào còn chưa quay về nghỉ ngơi?”

Y tá Tiểu Đường nhỏ giọng oán giận: “Điều hoà ở ký túc xá đêm nay bãi công, trở về cũng không ngủ được. Bên hậu cần bảo đợi sáng mai mới có thể sửa chữa.”

Tô Vân: “Nếu không hai em trở về ký túc xá của chị nằm một đêm đi.” Cô cùng một bác sĩ khoa phụ sản chung một phòng ký túc xá. Mà bác sĩ kia đang đi học ở nước ngoài, tháng 10 mới quay trở lại.

Tiểu Đường xua tay: “Không phiền toái như vậy, thay đổi chỗ ngồi bọn em còn không ngủ được, vừa lúc em còn đang muốn xem phim.”

Tô Vận cũng không tiếp tục miễn cưỡng, tiếp tục lướt web.

Đột nhiên tiểu Triệu kích động kêu: “Oaaa, lão công của tôi lại xuất hiện Weibo! Aaa! Huhu muốn anh chết mất!” Thiếu chút nữa thì nước mắt tràn mi.

Tô Vận: “...”

Đàn ông xuất hiện ở Weibo, có đến nỗi hưng phấn như vậy không?

Tiểu Đường hai mắt sáng rực: “Đâu đâu, bài gì, bài gì, mau cho tớ xem một chút!” Nói chưa xong đã từ chỗ ngồi dựng phắt lên chạy lại, chạy vội đến làm đồ ghế bên cạnh.

Tiểu Đường cũng mặc kệ, ngồi phịch xuống ghế trước mặt tiểu Triệu, trong miệng còn blah blah không ngừng: “Tôi hôm qua tớ còn mơ thấy anh đấy, thiếu chút nữa còn được ôm cơ, thế mà lại tỉnh.” Nói xong, trong giọng vẫn còn mang tiếc nuối.

Tiểu Triệu cũng hoa si: “Aaa! Tớ cũng muốn mơ thấy anh ấy, cũng muốn ôm, không đúng, tớ còn muốn chiếm cả người anh ấy nữa!”

Tô Vận: “...”

Trời đất, thanh niên ngày nay làm sao vậy?

Cuộc trò chuyện của hai kẻ hoa si kia vẫn còn tiếp tục.

Đến cuối cùng, Tô Vận mới biết, háo ra lão công đang được nhắc tới này là nhân vật của công chúng, Tường Mộ Thừa. Weibo có tận sáu vạn fan nữ nào tàn.

Tường Mộ Thừa sở dĩ nổi tiếng như thế, theo lời tiểu Đường nói là do thời gian trước, anh làm khách mời cho chương trình Tài chính và Kinh tế trên kênh CCTV, với khuôn mặt lạnh lùng cùng đôi chân dài chỉ trong nháy mắt đã hút được vô số phần kích.

Không chỉ trầm mặc ít lời, mà còn thanh tao cấm dục.

Chỉ là tên Tường Mộ Thừa này, Tô Vận nghe qua có chút quen quen, nhất định đã nghe ở đâu rồi, nhất thời không nghĩ ra.

Có thể thật sự do nhầm chán, cô liền đưa tên Tường Mộ Thừa vào khung tìm kiếm, lướt xuống đọc tóm tắt cá nhân.

Trẻ thế đã là chủ tịch tập đoàn Trung Xuyên rồi.

Khó trách tên này nghe quen thế.

Cô cũng có thời gian chú ý đến tập đoàn Trung Xuyên. Bởi vì Trung Xuyên là tập đoàn duy nhất hợp tác với Thụy Sĩ ở khu vực Châu Á trên lĩnh vực chế được, chính là Công ty chế được RT. RT là một trong những công ty lớn nhất trong lĩnh vực điều chế, đứng thứ hai toàn thế giới. Nó còn sở hữu trung tâm nghiên cứu danh giá đẳng cấp quốc tế tạo ra bao kết quả tâm huyết trong nghiên cứu và điều trị.

Cô là bác sĩ, đương nhiên sẽ để ý một chút.

Tô Vận ở trên mạng không tìm được nhiều tin tức của Tường Mộ Thừa, lại ngửa tay, mở Weibo của mình ra xem. Hơn nửa năm chưa đụng, Weibo của cô “tầng tầng cỏ dại mọc kín”.

Tô Vận lại gõ vào khung tìm kiếm Weibo ba chữ Tường Mộ Thừa, đích thực là muốn nhìn một chút, xem người đàn ông này rút cục có bao nhiêu đẹp trai mới có thể từ chương trình Tài chính và kinh tế nhầm chán làm diễn đàn đào mấy chị em.

Tô Vận click mở trang chủ Weibo của Tường Mộ Thừa, so với Weibo của cô còn muôn phần hoang vắng hơn, chỉ có 2 lượt đang theo dõi, còn đều là tài khoản của chính phủ.

Số bài đăng cũng là hai, một cái là của hệ thống, một cái chính là bài vừa rồi hai y tá miêu tả, nhưng mới chỉ mấy chục phút mà số bình luận đã quá 4 số.

Tô Vận cũng không tin vào cái gì mà cấm dục. Đàn ông trầm mặc ít nói thanh tao loại gì cô cũng gặp từng gặp qua, nhưng đàn ông cấm dục thì, đại khái cũng chỉ có trong tiểu thuyết.

Giống người như Tường Mộ Thừa, vừa có thân phận hiển hách, vừa có địa vị, quanh người toả ra hơi thở dụ hoặc còn không biết có bao nhiêu đàn bà con gái muốn nhào vào.

Anh ta phải mất bao nhiêu công lực mới kiềm chế được chứ?

Nói không chừng chính là phương diện nào đó mắc bệnh khó nói. (==’ *chị tôi ơi*)

Sau này nghĩ lại, Tô Vận đem hành vi hôm nay gán với: Đây đều là mệnh.

Lần đầu tiên, cô tùy tiện đánh vào Weibo kia mấy chữ:【trầm mặc ít lời cùng thanh cao có khả năng là thật sự, nhưng về là phần cấm dục e...】

Nguyên văn cô chỉ muốn bày tỏ ý kiến về khoản cấm dục kia thôi, mà thế nào biết được bình luận này bỗng như một ngôi sao phát cháy, nổi lên top Weibo, cháy cả thảo nguyên, không thể cứu vãn.

Cô lo sợ bất an, dự cảm mình vừa xông vào đại họa.

Kì thật ban đầu cô viết: 【trầm mặc ít lời cùng thanh cao có khả năng là thật sự, nhưng về là phần cấm dục e...】

Không biết vì sao, khi cô ấn nút gửi đi, thế mà lại thiếu ba chữ “rằng bất lực”.

Không phải hệ thống nuốt, chính là cô một bên mãi uống nước dưa hấu, có phần không chú ý kĩ, hơn nữa còn là tại con chuột quang tậm tịt, không cẩn thận xoá mất mấy chữ quan trọng mà không kịp phát giác.

Lúc này, điện thoại trong tay đột nhiên vang lên, Tô Vận sợ tới mức thiếu chút nữa bay mất hồn, cô đỡ ngực, thấy cuộc gọi đến từ Điền Điền.

Cô lấy lại giọng: “Hơn nửa đêm sao mày còn chưa ngủ?”

Điền Điền vui sướng thấy người khác gặp họa: “Sao ngủ được, Weibo của Tưởng Mộ Thừa đang rất hott kìa. Bọn tao là phóng viên tài chính kinh tế cũng như lũ sắc nữ đó đều phát điên hết lên rồi. Có phải hay không trước đây người này trong tư tưởng đều đem anh ấy thành lão công mà ngủ, sau đó tưởng tượng lại không được như vậy...”

Kể tiếp Điền Điền còn nói gì đó nhưng Tô Vận một chữ cũng không nghe lọt, chỉ cảm thấy tai mình ù ù.

Trong điện thoại, bên ngoài kia hai y tá cũng là âm thanh phấn nộ, đang lên án kịch liệt cái bình luận kia.

Ở phòng trực ban mãi không yên, Tô Vận đành phải cầm di động ra chỗ yên tĩnh ở khu bệnh.

Điền Điền lại nói: “Thật không biết cái người ‘nghe đồn nửa thật nửa giả’ kia đầu óc bị ngu xuẩn hay sao ý, bắt quá tao cũng hơi thương hại cô ta.”

Tô Vận hạ giọng hỏi: “Vì sao lại thương hại?”

“Bởi vì khoảng cách giữa cô ta và địa ngục nhất định không còn xa. Mày không biết tại sao không có bất cứ ảnh chụp hay video nào của Tưởng Mộ Thừa trên mạng ư?” Điền Điền hỏi Tô Vận.

Tô Vận trầm nghĩ, có tiền có quyền nhất định là tìm người triệt cò tận gốc rồi.

Điền Điền: “Tưởng Mộ Thừa tuy là nhân tài kiệt xuất trên thương trường, nhưng anh ấy tốt nghiệp công nghệ thông tin, là thiên tài máy tính, anh ấy động ngón tay là tra được ID rồi.” Điền Điền nói xong lại thở dài: “Aizz, thật là thương cô ta quá đi.”

Tô Vận: “...” Cô cảm giác ngày tận thế của mình không còn xa nữa. Vạn nhất Tưởng Mộ Thừa thật sự tìm được cái bệnh viện này, chỉ với địa vị của anh ta, lãnh đạo sẽ xử lí cô thế nào đây?

Nói không chừng không giữ được việc.

Sau, bỗng Điền Điền sáng suốt phát hiện, chính mình lập Weibo cho Tô Vận, nickname còn không phải ‘nghe đồn nửa thật nửa giả’ sao.

.....

“Tô Tô, tao nói mày có nghe thấy gì không đấy?”

Tiếng Điền Điền đem suy nghĩ của Tô Vận từ hai đêm khùng bố kia trở về hiện tại.

Tô Vận xem một chút, tuy rằng đầu óc loạn cào cào, nhưng mắt vẫn còn nhìn rõ ràng, kia là cao tốc cạnh cửa hàng tự phục vụ.

Cô nói: “Nghe đây, mày tiếp tục đi.”

Điền Điền chột đê giọng xuống: “Mày chờ chút, chủ biên của bọn tao đang đến. Đừng đập máy vội, tao lập tức gọi lại kể cho mày nghe tao vất thế nào mới hóng được hành tung của Tưởng Mộ Thừa mấy ngày nay.”

Tô Vận cảm giác mồ hôi sau lưng mình chảy đầm đìa.

Nguyên bộ áo váy này cô mới mua đợt trước đại giảm giá trên mạng, tất thảy chỉ 288 tệ, thật là rẻ.

Chưa cắt đứt điện thoại, ổng nghe truyền đến âm thanh trò chuyện của Điền Điền với đồng nghiệp. Tô Vận yên lặng nghe. Một tay xoa cổ, một tay quạt cho mát.

Trong lúc vô tình cúi đầu, phát hiện “tơ tằm” trên váy liền áo này bỗng lòi ra một sợi thừa rõ dài, cô dùng tay kéo để giựt. Nhưng kéo mãi không hết đoạn, mà chiếc váy bỗng dựng bị xô đi co lại thành một nhúm.

Đành thôi vậy.

Tô Vân vô cùng nóng nực, khát nước muốn chết, vừa rồi cô xuống không mang theo bình nước ở trên xe xuống. Nhìn xe buýt cách đó không xa cùng cửa hàng tiện lợi. Vẫn là cửa hàng tiện lợi gần mình hơn.

Tô Vân cầm một chai nước từ cửa hàng tiện lợi bước ra, trong lúc nghe điện thoại bước qua một người đàn ông, không kịp né tránh, tầm mắt cô và anh ta đụng phải nhau.

Người kia chỉ nhìn cô nhàn nhạt rồi tiếp tục bước về phía trước.

Còn Tô Vân chưa kịp thu lại ánh mắt, nhìn bóng anh rời đi.

—

2644

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Lần thứ hai Tô Vân nhìn thấy người đàn ông ấy là khi anh đứng bên cửa sổ ô tô hút thuốc. Khói chậm rãi nhả ra, ánh mắt anh như có như không để ý xe đi lại tới lui qua cửa hàng tự phục vụ.

Không biết tại sao, Tô Vân đột nhiên cảm thấy thời tiết giống như bột khô nóng.

Nhưng trái tim lại đập nhanh hơn.

Mà điện thoại bên phía Điền Điền rốt cục cũng thông trở lại, cô ấy tiếp tục tranh công với cô, nói mình có bao khó khăn, nhọc nhằn hỏi bao nhiêu người mới nghe ngóng được hành tung của Trương Mộ Trình.

Tô Vân nghe Điền Điền rồi rít, mắt lại lần nữa nhìn về phía người đàn ông kia.

Khoảng cách giữa cô và anh không đến 8 mét.

Tô Vân nhìn xuống sợi chỉ nổi bật trên chiếc váy, vừa lúc nghe thấy chiếc xe buýt kia ầm ầm rẽ, ý giục hành khách lên xe.

Tô Vân không lên xe, mà xui quỷ khiến thế nào lại đi về phía người đàn ông.

Người đàn ông nghe thấy tiếng lại gần, ánh mắt nghi hoặc nhìn nhưng không lên tiếng.

Tô Vân chỉ chỉ tay anh: “Có thể cho tôi mượn một điếu không?”

Người đàn ông hơi giật mình, nhưng vẫn yên lặng đưa thuốc cùng bật lửa cho cô.

Trong điện thoại, Điền Điền hỏi cô: “Mày đang nói chuyện với ai thế?”

Tô Vân: “Tao ở cửa hàng tự phục vụ, đang hỏi mượn đồ người ta.”

Điền Điền cũng không hỏi tiếp, sau đó nói: “Tô Tô, mày chờ chút, ở trên diễn đàn lại có tin tức mới nhất về Trương Mộ Thừa.”

Tô Vân đã đưa thuốc lên miệng, học theo bộ dáng vừa rồi của người đàn ông hút một cái, ai ngờ bị sặc suýt chết.

Cô ho khan không ngừng còn anh hơi nhúm mày.

Tô Vân cảm giác thất thố, còn có quần bách và xấu hổ.

Cô đem bật lửa trả lại anh, nói cảm ơn.

Người đàn ông kia nhận lại bật lửa, nhưng chưa nói một lời nào.

Tô Vân ho khan hai tiếng che giấu sự mất tự nhiên, sau đó hơi khom lưng, túm cái đầu sợi chỉ kia, đầu thuốc nhẹ nhàng tiếp xúc với đầu chỉ, chỗ chỉ thừa

co lại.

Lúc này, cửa kính của chiếc xe xa hoa hạ xuống, trong xe còn có người đàn ông khác, hướng bên ngoài gọi: “Anh tư, anh có điện thoại.”, nói xong liền đưa điện thoại ra ngoài cửa sổ.

Người đàn ông một tay cầm thuốc, một tay nghịch bật lửa, không tiếp điện thoại, nói với người trong xe: “Cậu tiếp tục ngủ, gác máy đi.”

Tô Vận liếc mắt nhìn người bên trong, trông không rõ lắm, nhưng trên người anh ta mặc áo somi màu rượu hồng.

Người áo somi hồng đang nhiệt tình kia phải chịu đủ kích, liếc mắt nhìn Tô Vận phía sau rồi nâng cửa sổ xe lên.

Người phụ xe gần cổ gọi những người còn lẻ mề chưa lên xe. Tô Vận hướng tới người đàn ông đang hút thuốc gật đầu cảm ơn lần nữa rồi xoay người chậm rãi đi về hướng xe buýt đang kia.

Điền Điền đã xem xong tin tức trên WeChat, vô cùng hưng phấn nhưng cố gắng đè âm thanh xuống: “Tô Tô, mày cùng Tường Mộ Thừa thật là có duyên, anh ấy hai ngày hôm nay chính là đi về quê mày kia.”

Tô Vận không chờ Điền Điền nói xong, trong lòng lộp bộp một chút, không kịp dùng não liền nói: “Mày nói cái gì? Tường Mộ Thừa về quê tao á? Không phải là theo dõi tao chứ?”

Mà người đàn ông đang hút thuốc cạnh xe kia nghe thấy vậy, động tác tay hơi khựng lại, ngược mắt nhìn về bóng dáng Tô Vận.

Tô Vận nói xong lại cảm thấy không ổn cười khúc khích.

Không đợi Điền Điền chế nhạo, Tô Vận cố giải thích nhanh: “Haha, đầu óc tao hơi hồ đồ. Anh ta đường đường là chủ tịch tập đoàn Trung Xuyên, muốn tìm tao tính sổ chắc cũng không tự ngược đãi bản thân mà đích thân ra tay chứ.”

Điền Điền vẫn không nhận được chế nhạo: “Mày mày vẫn tự mình thức thòi. Tao thấy mày nói đúng, anh ấy tìm mày tính sổ chắc cũng lắm cũng chỉ chỉ ngón tay ra lệnh. Anh ấy lúc này đi về quê mày là để khảo sát một hạng mục, làm xong sẽ lập tức về thành phố.”

Tô Vận trầm mặc, cô đã lên xe ngồi vào chỗ ngồi, thái dương lập tức bị mặt trời đốt nóng ran. Cô xoa xoa vị trí trái tim, vừa rồi nhìn thấy người đàn ông kia cô lập tức thấy tức ngực khó thở, tim đập nhanh. Chẳng lẽ trời nóng nên bị cảm nắng?

“Một cái bình luận của mày chưa chắc đã quan trọng đến vậy.” Điền Điền lại tiếp tục. “Nhưng mà một cái bình luận không quan trọng đấy lại đem thanh danh của người ta hồng hết. Thiên hạ bụng dạ khó lường, khéo mọi người lại tưởng mày là bóng hồng tự xưng ngủ với Tường Mộ Thừa để nổi tiếng.”

Rõ ràng không khí trong xe chẳng đủ mát, thế mà Tô Vận cảm thấy đặc biệt lạnh lẽo.

Xe buýt rời khỏi cửa hàng tự phục vụ.

Người đàn ông đứng cạnh xe đem đầu mẫu thuốc lá ném vào thùng rác, nhưng mắt vẫn nhìn theo hướng xe buýt đang đi, đáy mắt tối lại.

Lúc này người đàn ông mặc áo hồng rượu lần nữa hạ cửa sổ xe. Lời nói vừa rồi của cô gái ở trong xe nghe vô cùng rõ ràng, anh cười thiếu chút nữa hồng hồng, trêu chọc nói: “Anh tư, anh lúc nào đã trở thành tên biến thái theo dõi phụ nữ vậy?”

Tường Mộ Thừa liếc xéo người đàn ông, không đáp lại.

Lâm Việt vẫn nhìn không được mà cười. Nghĩ đến người phụ nữ kia đến Tường Mộ Thừa trông như thế nào còn không rõ, còn hoài nghi Tường Mộ Thừa theo dõi mình. Thật là thú vị.

Vì thế anh vui sướng nhìn người khác gặp họa nói: “Anh tư, người phụ nữ kia về sau biết anh chính là Tường Mộ Thừa, không biết sẽ cảm thấy như thế nào?”

Tường Mộ Thừa nhìn chằm chằm Lâm Việt mấy giây, không nói một lời kéo cửa xe ngồi vào.

Lâm Việt vẫn hề hề hỏi: “Anh tư, muốn đuổi theo chiếc xe buýt kia không?”

Tường Mộ Thừa rót cuộc mở miệng: “Cậu ăn no rừng mỡ?”

Lâm Việt: “.....”

Nhưng anh vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi Tường Mộ Thừa: “Anh không muốn biết cô ấy là ai à?”

“Không rành.”

Lâm Việt chạm vào mũi, ngượng ngừng xoay mặt ra ngoài cửa sổ.

Chỉ là trong đầu anh không tự giác nhớ về cảnh buồn cười vừa rồi ở cửa hàng tự phục vụ, thật là không biết nên khóc hay cười.

Người phụ nữ kia chẳng những thú vị, còn là người đã gặp qua thì không thể quên được.

Chính là quần áo trên người toàn đồ giá rẻ, nhưng vải vóc thô sơ không che lấp được khí chất đặc biệt toát ra từ cô.

Không biết có phải ảo giác hay không, Lâm Việt cảm thấy cô hơi giống một nữ diễn viên. Cụ thể là ai thì anh nhất thời không nghĩ ra.

Dù sao nữ diễn viên kia cũng rất quen thuộc, trong lúc vô tình anh đã nhìn thấy cô diễn viên ấy đánh võ không tòi, rất có lực.

Lúc này điện thoại Tưởng Mộ Thừa vang lên.

Một số lạ, không có tên, nhưng anh lại nhớ rõ, đây chính là số của Diệp Tinh Lam, đã từng gặp mặt vài lần.

Anh không lưu số, nhưng lại nhớ kỹ.

Điện thoại vẫn tiếp tục reo nhưng Tưởng Mộ Thừa không tiếp, cũng không ngắt máy, điện thoại reo chán rồi lại yên tĩnh.

Lâm Việt nhìn Tưởng Mộ Thừa cầm di động, lại nghĩ tới việc lúc trước, trong lòng tò mò: “Anh tư, sao anh không nhận điện thoại của Diệp Tinh Lam?” Anh cũng nhớ rõ số của cô ấy.

Tưởng Mộ Thừa hỏi lại: “Vì cái gì mà phải tiếp?”

Một câu thiếu chút nữa đem Lâm Việt sặc chết. Cũng may Lâm Việt đã quen với loại vô tâm này.

Tưởng Mộ Thừa thể này đã tỏ rõ thái độ không màng với sự nhiệt tình của Diệp Tinh Lam, Lâm Việt cũng không nói thêm gì nữa.

Lần này đến lượt điện thoại Lâm Việt rung, WeChat có thông báo, Diệp Tinh Lam: 【 Anh tư ở cạnh bên cậu đi? Anh có phải hay không đang bận? 】

Lâm Việt theo bản năng liếc mắt Tưởng Mộ Thừa một cái, anh đang tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt nghỉ ngơi, bận cái gì cơ chứ.

Nhưng anh lại không thể bảo Diệp Tinh Lam rằng Tưởng Mộ Thừa chính là không thích tiếp điện thoại của cô.

Anh đành phải nói dối, đáp Diệp Tinh Lam: 【 Anh tư rất bận. 】

Diệp Tinh Lam lại hỏi: 【 Các anh khi nào đến Bắc Kinh? 】

Cái này..... Thật là làm khó anh mà. Anh thật sự sợ Diệp Tinh Lam sẽ đến giao lộ cao tốc để đón.

Lại một lần nữa, Lâm Việt đem ánh mắt hướng phía Tưởng Mộ Thừa.

Giống như cảm nhận được, không đợi anh mở miệng, Tưởng Mộ Thừa liền nói: “Để tôi gọi cho cô ấy.”

Lâm Việt cảm động thiếu chút nữa muốn ôm đùi Tưởng Mộ Thừa, thật không nghĩ tới Tưởng Mộ Thừa hôm nay sẽ tốt tính như vậy mà nói chuyện.

Tưởng Mộ Thừa gọi điện thoại của Diệp Tinh Lam, mới vang hai tiếng đã thông máy.

Diệp Tinh Lam hưng phấn đến mức giọng hơi run, nhưng vẫn trước sau như một mềm nhẹ: “Anh tư.”

Tưởng Mộ Thừa ‘Ừ’ một tiếng, ngữ khí nhàn nhạt: “Diệp tiểu thư, cô tìm tôi có chuyện gì?”

“Anh tư, tối nay có suất công chiếu phim lúc 8 giờ, em có hai vé mời cho anh và Nhiên Nhiên, Trương đạo diễn cố ý dặn em phải để vị trí tốt nhất cho anh.”

Tưởng Mộ Thừa đặt di động cạnh tai, lại thất thần nhìn ngoài cửa sổ, tầm mắt vừa đúng chạm vào chiếc xe buýt, qua khe hở của rèm anh dường như thấy được một bóng dáng áo xanh.

Cũng trong một chớp mắt, ô tô với tốc độ ưu việt đã cùng xe buýt đã ngang hàng.

Bỗng nhiên, anh nhớ tới người phụ nữ ban nãy hỏi mượn anh thuốc cùng bật lửa ở cửa hàng tự phục vụ, hình như cũng mặc bộ váy áo màu như vậy.

Trong di động lại truyền tới âm thanh nhẹ nhàng: “Anh tư?”

Tưởng Mộ Thừa hoàn hồn, anh không chút suy nghĩ, từ chối thẳng: “Tôi không rảnh, không đi được, Nhiên Nhiên cũng không có ý định xe.”

Diệp Tinh Lam hiển nhiên không nghĩ Tưởng Mộ Thừa sẽ như thế không nể tình, nhất thời không tìm được lời thích hợp, trong lúc ngắn ngủi điện thoại lâm vào trầm mặc.

Tưởng Mộ Thừa cũng không có nửa phần ngượng ngùng: “Không có việc gì nữa, ta tắt máy.”

“Anh tu!” Diệp Tinh Lam lại sốt ruột hô một câu.

“Còn có việc?”

“Cái kia..... Nhiên Nhiên không phải rất thích tiểu thuyết nguyên tác sao, cho nên anh lúc trước mới đầu tư bộ điện ảnh này.” Còn chỉ định làm cô diễn vai nữ chính.

Tường Mộ Thừa cũng không có che giấu: “Con bé đột nhiên lại không thích.

Diệp Tinh Lam: “.....” Cô không tìm được lý do gì để phản bác.

Bởi vì vui thích, cho nên Tường Mộ Thừa liền đầu tư bộ điện ảnh này. Không chờ đến lúc chiếu phim chính thức, bởi vì một câu không thích, anh liền không nhìn, một cái liếc mắt cũng keo kiệt.

Diệp Tinh Lam bình phục tâm tình, trong giọng nói mang theo vài phần lấy lòng: “Anh tu, vậy anh đang vội, em trong khoảng thời gian này vừa lúc nghỉ ngơi, nếu Nhiên Nhiên lại đột nhiên thích xem, em sẽ đưa bé đi rạp chiếu phim xem.”

Tường Mộ Thừa chỉ là ‘Ừ’ một tiếng, liền cắt điện thoại.

Lâm Việt tuy rằng không nghe được Diệp Tinh Lam nói cái gì, nhưng cuộc điện thoại này, anh khẳng định tám chín phần mười nói về bộ phim điện ảnh sắp ra mắt kia.

Lúc trước Tường Mộ Thừa đầu tư bộ điện ảnh này với điều kiện duy nhất chính là Diệp Tinh Lam làm nữ chính. Cho nên giới giải trí đều cho rằng Tường Mộ Thừa coi trọng tân tinh hoa đán Diệp Tinh Lam, không tiếc bỏ vốn khổng lồ cho cô gái trẻ. Nhưng tai tiếng sờ dẫm không được nhìn thấy ánh sáng mặt trời chính là bởi vì cái kia trong vòng giải trí kia không ai dám đắc tội Tường Mộ Thừa.

Kỳ thật cá nhân anh không thể nào thích Diệp Tinh Lam, trừ bỏ vẻ ngoài xinh đẹp, đáng người hảo, cô thật đúng là không có gì đặc biệt. Đặc biệt Diệp Tinh Lam vẫn cố gắng tỏ ra thân mật, anh liền càng vô cảm.

Nguyên nhân sao, anh cực kỳ phản cảm cái kiểu *khẩu thị tâm phi* (1), hiểu rõ lời đời, nhưng lúc nào cũng đưa đẩy ngon ngọt, anh thấy thật giả dối.

Lúc trước Tường Mộ Thừa cùng Diệp Tinh Lam cùng nhau ăn cơm, anh liền nhắc nhở Tường Mộ Thừa, Diệp Tinh Lam chắc chắn không phải dạng đơn thuần như bề ngoài, nhưng Tường Mộ Thừa vẫn như cũ dựa theo quyết định của mình mà làm, đầu tư cho bộ điện ảnh kia.

Sau anh mới biết được, sờ dẫm Tường Mộ Thừa đặt chân đầu tư cho giới giải trí điện ảnh, chính là trong nhà Tường có người cháu mê Diệp Tinh Lam.

Nghe nói đứa nhỏ đầy dối với tiểu thuyết nguyên tác yêu thích đến mức chết đi sống lại, nói muốn nữ thần Diệp Tinh Lam diễn vai nữ chính trong tiểu thuyết.

Vì thế Tường Mộ Thừa chưa nói hai lời liền đầu tư số tiền lớn vào. Hiện tại tiểu thuyết đã thành phim điện ảnh, nữ chính cũng là của Diệp Tinh Lam, nhưng thể nào chỉ chớp mắt đứa nhỏ kia lại kêu không thích?

Lâm Việt càng nghĩ càng buồn bực: “Nhiên Nhiên thật không thích?”

Tường Mộ Thừa bênh vực người nhà mình, nhưng nhất định không để ai làm xấu mặt, tại sao lại như thế này?

Tường Mộ Thừa đang xoá nhạt kí cuộc gọi, cũng không ngừng đầu, trả lời Lâm Việt: “Không thích.”

Lâm Việt không nghĩ ngợi buột miệng thốt ra: “Vì cái gì?”

Tường Mộ Thừa: “Nó lại thích nữ diễn viên khác rồi.”

Lâm Việt: “...”

Nhóc con kia thật không thể tưởng tượng được hoá ra là bá chủ thiên hạ.

Anh nhìn không được tò mò lại hỏi: “Tiểu nha đầu lại thích ai?”

Ai có vinh dự lớn như vậy?

Tường Mộ Thừa đã đem số điện thoại xoá sạch, không chút để ý trả lời Lâm Việt: “Tò Nịnh Nịnh.”

Tò Nịnh Nịnh?

.....

Đột nhiên Lâm Việt kích động vỗ đùi, “Ai nha, tôi gần đây cũng mê cô diễn viên này. Tôi cùng Nhiên Nhiên giống nhau lại cùng thích một người này. Cô

ấy mà biết nhất định sẽ đỏ mặt mà xem. Đúng rồi, Tô Nịnh Nịnh hình như là người.”

Tường Mộ Thừa đối với mình tình này, diễn viên nọ không có hứng thú, mặc kệ Lâm Việt nói cái gì, anh đều là tò một bộ dáng không quan tâm.

Anh sở dĩ nhớ rõ tên Tô Nịnh Nịnh là vì khoảng thời gian trước, cháu gái bên ngoại vui sướng nhai đi nhai lại trong điện thoại.

Lâm Việt không để ý đến Tường Mộ Thừa chỉ nghe cho có lệ, ngược lại càng nói càng hăng say, bắt đầu miêu tả bộ phim võ lâm kia chi tiết, phong phú, âm thanh sống động, Tô Nịnh Nịnh diễn đạt như thế nào.

Không biết đột nhiên nghĩ tới cái gì, Lâm Việt chợt cười hắc hắc về thân bí, hướng Tường Mộ Thừa bên kia mà nói: “Aizz, Anh ba, anh có thấy cô gái vừa rồi ở cửa hàng tự phục vụ có điểm giống Tô Nịnh Nịnh?”

(1) *Khẩu thị tâm phi: ngoài nói lời ngon ngọt, trong lòng lại nghĩ điều gian ác.*

—

2838

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Hai giờ sau, rút cục Tô Vận cũng xuống xe.

Lúc bước xuống, cô thở hắt ra, đem chai trà ướp lạnh vừa mua lăn qua lăn lại trên má cho mát.

Vừa rồi trong gương ở toilet, khuôn mặt cô đỏ như tôm luộc, còn thái dương bên trái và cánh tay cũng đỏ bừng.

Hơn mười phút sau, Tô Vận thấy mát mẻ toàn thân, không còn mồ hôi ướt đầm.

Cô cúi đầu nhìn lại cái vết trên váy, quyết định chuyện đầu tiên làm khi về đến ký túc xá chính là thay chiếc váy này đi. Chỉ là trong lúc vô tình nhìn đầu sợi chỉ, mặt cô vốn đang trắng nõn bỗng đỏ ửng, đến hai tai cũng đỏ hồng theo. Cô chưa từng nghĩ mình cũng có thời điểm hoa si thế này.

Xem như có duyên gặp mặt sao?

Cô ngẩng đầu nhìn về ra ngoài cửa sổ, tốc độ xe quá nhanh, không kịp thưởng thức cảnh sắc ngoài cửa sổ, nhưng tâm tình trong lòng không tồi.

Kỳ thật chính cô phải kinh ngạc, lúc ấy thế nào mà cô lại qua bên ấy, lại có dũng khí mà mượn anh đồ cơ chứ?

Chính là lúc trước còn học đại học, cô đã từng như vậy thích một người, cũng là trước đây anh ấy theo đuổi cô, chứ cô trước sau đều không có dũng khí đi thô lộ.

Thế mà hôm nay lại...

Rốt cục dũng khí ở đâu mà có?

Cuối cùng Tô Vận hành vi nào tàn hôm nay là vì trời quá nóng, cô lại mặc đồ quá kín, chính là làm não thiếu dưỡng khí.

Trong túi lại truyền đến tiếng chuông điện thoại, cô đem đồ uống trong tay để lên cửa sổ, mở ra túi lấy ra di động, là cô em Tô Nịnh Nịnh.

“Alo, Nịnh Nịnh.”

“Chị, sao hôm nay thế nào lại đi rồi? Không phải nói muốn ở nhà nhiều hơn hai ngày sao?”

Tô Vận trả lời: “Chủ nhiệm tối hôm qua gọi điện thoại gọi chị trở về, bệnh viện đang đông, không đủ nhân sự.”

Kì thật trong khoa có một vị cao tuổi cực kì quan trọng, lại đặc biệt thích cùng cô nói chuyện phiếm giải khuây. Cô lớn như vậy còn có người lớn thích sao?

Tô Vận còn đang làm việc nên Tô Nịnh Nịnh cũng không hỏi nhiều, biết rằng bệnh viện kia không phải bệnh viện bình thường, công việc lúc nào cũng chất núi.

Cô lại hỏi Tô Vận: “Chị, mấy ngày nay tinh thần của mẹ em có tốt không?”

Tô Vận: “Ừ, mẹ hẳn là đã khỏi rồi. Bên bệnh viện kia cũng không kiểm tra ra cái gì nữa. Chờ thời tiết mát mẻ chút chị sẽ đưa mẹ lên Bắc Kinh làm kiểm tra toàn diện.”

Tô Ninh Ninh: “Vây cũng tốt.”

Đầu máy bên phía Tô Ninh Ninh thật ồn ào, hẳn là đang ở phim trường, cô ấy lúc này chắc đang giờ giải lao. Tô Vận liền hỏi: “Em vẫn còn đang đóng phim?”

“Ừm, sắp đóng máy rồi, hôm nay là cảnh cuối. Thật ra vai phụ này cũng chẳng có gì, nhưng đạo diễn lại cứ nhất định cho em một chân haha. Đứng rồi, chị, cuối tuần này em được nghỉ ba ngày, đến lúc đó mình gặp nhau nhé.”

“Tốt thôi.” Tô Vận còn tưởng được nói chuyện với Tô Ninh Ninh thêm vài câu, nhưng hình như bên kia người đại diện của cô ấy gọi, Tô Vận chỉ kịp dặn dò vài câu rồi cúp máy.

Lúc Tô Vận tới Bắc Kinh đã là sẩm tối. Lúc trước chủ nhiệm Di đã gọi cho cô, muốn đón cô ở nhà ga. Vừa mới bước xuống sân ga, cô đã nghe thấy được từ xa có người kêu cô: “Tô Vận, bên này.”

Tô Vận theo hướng âm thanh nhìn lại, cô đáng yêu đến mức nào mà chủ nhiệm đã sớm ở đây đợi cô rồi. Cô nhanh bước đi đến. Khi đến gần, Tô Vận đem hành lý đưa cho chủ nhiệm Di, vui sướng khi người khác gặp họa: “Chủ nhiệm, nhìn sắc mặt này liền biết, nhất định vừa bị Bộ trưởng Lưu cho ăn mắng, có đúng không?”

Nếu không bị mắng đến hổng nhất định không đích thân đến tận ga đón cô.

Chủ nhiệm Di: “... Tô Vận, tháng này cô có muốn tiền thưởng không vậy?”

Tô Vận ghen cười, chủ nhiệm hay dùng câu này để uy hiếp các cô, cô có muốn tiền thưởng tháng này không.

Sau đó trong phòng sẽ đồng loạt hô: Không muốn.

Cuối cùng chủ nhiệm ghen hòng.

Ngồi trên ghế sau, Tô Vận cố ý hỏi: “Aiizz, chủ nhiệm, bộ trưởng Lưu thật sự nổi đóa sao?”

Chủ nhiệm Di liếc mắt nhìn cô một cái, không lên tiếng, bộ dạng tức ghen.

Tô Vận hướng mặt ra ngoài cửa sổ nhìn cảnh đêm, mỉm cười.

Lúc này điện thoại lại rung hai cái, cô nhấn mở, đều là tin nhắn WeChat của Điền Điền: 【 Tô Tô, chuyện lớn, theo nguồn tin đáng tin cậy, hai phút trước xe Tưởng Mộ Thừa đã đến đường vành đai rồi. 】

Xem xong, nụ cười của Tô Vận sượng cứng bên miệng, cảm giác cả người đều không tốt.

*

Tưởng Mộ Thừa về đến nhà cũng đã 8 giờ tối. Bác quản gia Trương cùng mấy cái người hầu trong biệt thự đã ra đón.

Tưởng Mộ Thừa mở miệng liền hỏi: “Trong khoảng thời gian này Nhiên Nhiên có tới không?”

Bác Trương lắc đầu: “Không có.”

Tưởng Mộ Thừa trong lòng thầm mắng cô nhóc vô lương tâm, bước nhanh vào biệt thự.

Bác Trương đi theo sát ở sau, nhỏ giọng nói: “Gạo Kê tới, đã nửa tiếng rồi.”

Tưởng Mộ Thừa hơi chậm lại, quay đầu nhìn quản gia: “Cô ấy tới làm cái gì?”

Quản gia đáp: “Cô ấy chưa nói.” Ông cũng không hỏi thêm. Tưởng Mộ Thừa như suy tư gì gât gât đầu, ý bảo quản gia đi xuống.

Đi vào biệt thự, Tưởng Mộ Thừa liền thấy một cô gái đang nằm trên ghế sofa phòng khách, tóc đen xoã ra như thác chảy xuống từ trên gối. Chính là nằm, phần bụng hơi nhô lên.

Nghe tiếng động lại gần, cô gái với đôi mắt sáng, khoe miệng cùng má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, cất tiếng: “Chú tư, cuối cùng chú đã trở lại rồi, cháu nhớ chú muốn chết.”

Tưởng Mộ Thừa nhìn thẳng mắt cô, thay giày rồi đi đến bên cạnh sofa, mắt liếc chỗ vali bên cạnh bàn trà. “Lại cãi nhau với chồng? Lại bát nháo bỏ nhà?”

Tướng Tiểu Mễ về mặt oan uổng, “Chú tư, cháu ở trong mắt chú kém như vậy?”

Cô cũng không tính toán cùng Tướng Mộ Thừa vòng vo, đi thẳng vào vấn đề nói: “Chú tư, mấy tháng tới cháu sẽ ở đây.” Cô xoa xoa bụng mình, “Bọn họ đều nói trong này là con trai đấy, cháu cùng chồng đã thương lượng, trước khi sinh cháu sẽ ở lại đây.”

Tướng Mộ Thừa: “.....”

Anh buồn bực nhìn cô, đây là ý gì?

Tướng Tiểu Mễ cẩn thận ngồi dậy, ngửa đầu nhìn Tướng Mộ Thừa: “Cháu cùng chồng hay nói nhiều, sợ con trai cháu bị lấy, về sau không được con gái ư, nên đến chỗ chú cho cân bằng hài hoà chút.”

Tướng Mộ Thừa lại trầm mặc ít lời lại thanh tao có tiếng.

Khi kết hôn, Tướng Tiểu Mễ nằng nặc chỉ lấy một người duy nhất, không màng gì hết, còn bảo chỉ có người đó mới có thể sống hoà hợp với cô ấy. Kết hôn xong lại một lòng khao khát sinh con trai trầm mặc đĩnh đạc nói ít. Nếu muốn sinh con như thế, không phải nên đến nhờ Tướng Mộ Thừa thai giáo sao? Tuyệt đối không. Nơi này có thể so sánh với Nam Cực.

Tướng Mộ Thừa nghe xong phì cười vì cái lí do, vừa buồn bực vừa buồn cười, bất đắc dĩ nhìn Tướng Tiểu Mễ, không đành lòng đã kích cô, nhưng lại không thể kiềm chế được.

“Gạo Kê, cháu cùng chồng lắm mồm như vậy, mang cháu tới đây chẳng khác nào đẩy ra sa mạc. Chịu đựng như vậy đến lúc sinh chẳng phải ức chế đến chết sao.”

Tướng Tiểu Mễ: “.....” Tò vè đã chịu thương tổn sâu sắc. Cô lên án Tướng Mộ Thừa: “Chú tư, bình thường chú đã kích cháu còn được, giờ cháu là phụ nữ có thai đấy!”

Tướng Mộ Thừa đã ngồi xe một ngày một mỏi, không còn dư sức mà đi đòi co với Tướng Tiểu Mễ, hạ lệnh đuổi khách: “Về nhanh đi, chú không có kinh nghiệm chăm nuôi thai phụ đâu.”

Tướng Tiểu Mễ giỏi nhất là độ i cùng sân si, cùng với khóc nháo hay đòi tự tử. Cô liền ôm chặt lấy sofa, tỏ dáng ai kéo cũng không dậy, bắt đầu chơi xấu: “Cháu mới không đi, chú có bản lĩnh thì đem cháu ném cùng chiếc sofa này đi.”

Tướng Mộ Thừa: “... Tùy cháu.” Anh xoay người lên lầu. Tướng Tiểu Mễ đuổi tay làm dấu chữ V đối với bóng dáng anh.

Cô lại hô lớn: “Chú tư, mai cháu phải đi kiểm tra định kì, chú nhất định phải đưa cháu đi đấy.”

Tướng Mộ Thừa đầu cũng không đáp, âm thanh lạnh lùng nói: “Tướng Tiểu Mễ, cháu biến về nhà nhanh cho chú.”

Tướng Tiểu Mễ cười ha ha, cô sao có thể ngoan ngoãn nghe lời mà lần về nhà cơ chứ, lại gọi lớn quản gia: “Bác Trương, cháu muốn ăn khuya.”

*

Lúc này, bệnh viện.

Tô Vận trở lại ký túc xá tắm rửa một cái, thay quần áo sạch sẽ rồi thẳng đến phòng bệnh VIP. Đã là 9 giờ tối, khu này thật yên tĩnh.

Tô Vận gõ cửa đi vào khi, phòng bệnh chỉ có mỗi Bộ trưởng Lưu, đang tựa đầu giường đọc sách.

“Dì Lưu.” Tô Vận đóng cửa lại.

Lưu Văn Ngọc gỡ mắt kính xuống, đặt cùng với sách lên tủ đầu giường, cười tươi rồi nhìn Tô Vận, chỉ chỉ chiếc ghế cạnh mép giường: “Tiểu Tô à, ngồi ở đây.”

“Vâng ạ.”

Tô Vận qua ngồi cạnh giường, “Dì Lưu, hiện tại dì cảm thấy thế nào rồi?”

Lưu Văn Ngọc nửa thật nửa đùa: “Nhìn cháu đến bệnh đã tốt hơn nhiều rồi. Nghe lão Hà nói cháu về quê? Cơ thể mợ cháu có tốt không?”

Tô Vận gật đầu: “Cháu cảm ơn dì, sức khoẻ mợ cháu cũng không tệ lắm ạ.”

Cô cùng Lưu Văn Ngọc quen nhau đã hai ba năm, đều là gặp nhau trong viện.

Lưu Văn Ngọc là người cực kì ưa sạch sẽ vệ sinh, là nữ cường nhân, đối với mọi thứ đều yêu cầu cực kì khắc nghiệt, cơ hồ không ai không sợ.

Lúc trước Lưu Văn Ngọc tới nằm viện, không một ai dám hàng ngày đến phòng kiểm tra, bởi vì bà luôn hỏi mọi thứ đến tận ngọn ngành, kể cả chuyên

môn của bác sĩ. Các đồng nghiệp của cô đều sợ chẳng may gây chuyện gì thì khó giữ bát com.

Khi đó cô vừa tới bệnh viện, là tân binh, củ khoai nóng này lập tức rơi vào người. Có thể là do duyên phận, Lưu Văn Ngọc chẳng những không gây khó dễ với cô, cô lại còn thường xuyên hầu chuyện phiếm với bà.

Lúc này cô lại cùng Lưu Văn Ngọc nói chuyện phiếm gần bức ngăn hai phòng bệnh. Ra khỏi phòng bệnh, quan hệ của Tô Vận cùng Lưu Văn Ngọc như thể tiểu binh và tướng quân vậy.

Trong lúc tán gẫu, họ nhắc đến một đám cưới thể ki của phú nhị đại nào đó ở Bắc Kinh. Lưu Văn Ngọc chợt hỏi: “Tiểu Tô, cháu năm nay cũng hai tám rồi nhỉ?”

Tô Vận cười: “Di Lưu, trí nhớ di thật tốt, mỗi ngày trăm công nghìn việc mà vẫn nhớ được chuyện nhỏ này.”

“Tiểu Tô, nói thật cho di biết đi, rốt cục sao không kết giao bạn trai? Hay để chuyện này cho di đi, cháu bên này sống xa gia đình, không ai quan tâm, để di làm trưởng bối lo cho.”

Đơn giản một câu làm lòng Tô Vận nóng lên. Trừ bỏ cậu mợ, chỉ có Lưu Văn Ngọc là người lớn quan tâm đến chuyện cô vẫn một mình.

“Cháu cảm ơn di, bắt quá cháu chưa gặp ai hợp ạ.”

Di Lưu nhẹ nhàng nói: “Phụ nữ hai tám cũng không phải là nhỏ nữa, qua năm nữa là hai chín rồi. Bệnh viện cháu nhiều đàn ông trẻ và giỏi vậy mà vẫn không ai vừa mắt à?”

Tô Vận cười lắc đầu.

“Haizz, việc này di lại yên tâm, nghĩ đi nghĩ lại, để di xem xung quanh di có thằng nhóc nào tử tế để giới thiệu cho cháu, tầm tuổi này cũng không ít đứa vẫn độc thân đâu.”

Cuối cùng Lưu Văn Ngọc lại thở dài: “Nếu cháu mà ở gần cha mẹ, nhất định sẽ bị thúc giục đấy. Người làm cha mẹ bao giờ cũng mong con gái mình yên ổn sớm.”

Hốc mắt Tô Vận phiếm hồng, vẫn giữ nụ cười: “Cháu cảm ơn di ạ.”

Lưu Văn Ngọc chỉ hận không thể rèn sắt khi còn nóng: “Với bạn trai cháu có yêu cầu gì không? Dù sao di cũng là người của thế hệ trước, không theo kịp trào lưu của mấy đứa trẻ tuổi. Ngày ấy người ta chỉ cần thấy người ấy chính trực, có thể ở chung là được, còn giờ thì cái gì mà duyên dáng rồi ngoại hình, đủ thứ”. Nói xong bà cũng phải bật cười. Tô Vận cũng cười theo.

Kì thật cô cũng nghĩ, cô cũng có chút nhan sắc, rút cục tay vẫn không ai nắm.

Trong chớp mắt, đầu cô lại nhớ đến người đàn ông hút thuốc ở cửa hàng tự phục vụ trưa nay. Nhưng người đàn ông tốt như thế, có lẽ sớm đã có chủ.

Tô Vận ngồi với Lưu Văn Ngọc tới tận 12 rưỡi, cuối cùng Lưu Văn Ngọc ngáp ngáp, nói chuyện lâu cũng giúp bà thả lỏng tinh thần, phỏng chừng giấc ngủ ban đêm sẽ an ổn.

Tô Vận từ viện đi ra lại tới cửa hàng tiện lợi mua mấy hộp thức ăn, từ giữa trưa đến giờ cô vẫn chưa có gì nhét vào bụng.

Tô Vận xách túi thức ăn, đi ở đường nhỏ yên tĩnh cạnh bệnh viện, bỗng nổi lên cảm giác cô đơn. Giờ phút này, cô bỗng tưởng tượng ra tiếng rít thuốc. Tựa như ở trước cửa hàng tự phục vụ, cô cảm thấy bị sặc cũng không có gì không tốt, có thể quên đi nhiều chuyện.

Di động trong túi truyền đến âm thanh thông báo của Weibo.

Cô trước kia cũng không hay dùng Weibo, nhưng từ lúc đắc tội Tường Mộ Thừa, cô thậm chí còn download app Weibo về điện thoại, chú ý nhất động trạng thái của Tường Mộ Thừa.

Tô Vận vừa móc điện thoại, mở ra, không phải là thông báo đẩy của tin tức, mà là có người trả lời bình luận Weibo của cô.

Trong lòng lộp bộp một chút, bởi vì lúc trước bị fan náo loạn của Tường Mộ Thừa công kích, cô đã đem khóa chức năng bình luận, nhưng sao giờ lại xuất hiện bình luận mới thế này?

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Khi nhìn thấy thông báo bình luận, đầu ngón tay Tô Vận lạnh như băng, ngực lại bắt đầu khó thở. Cô dùng sức xoa xoa ngực, đi về phía trước vài bước rồi ngồi xuống chiếc ghế dài.

Bình luận chỉ đơn giản một chữ ‘Ồ’, đến dấu chấm câu cũng không có.

Tìm cô lên gia tốc đập thành thành, không phải chứ, người bình luận thế mà lại là Trương Mộ Thừa.

Mấy tiếng trước, Điền Điền còn nhắc cô, Trương Mộ Thừa vừa mới đến đường vành đai. Vậy giờ đã khỏi bình vản tội rồi.

Chỉ mỗi chữ ồ, Tô Vận không tài nào đoán được điều gì. Cô ấn vào mục tin nhắn, mấy hôm trước vì chột dạ, cô đã nhắn tin xin lỗi Trương Mộ Thừa dài như số vô cùng chân thành. Nhưng tin nhắn gửi đi đó như đá ném xuống biển, một chút động tĩnh đều không có.

Ngón tay cô đặt trên biểu tượng gửi đi, do dự không biết có nên tạ lỗi một lần nữa không. Sau đó không để cho mình kịp hối hận, cô lại một lần nữa ấn gửi đi.

Hai phút sau, có tin nhắn trả lời.

Trương Mộ Thừa: 【 Bạn đã nhắn tin này một lần rồi. 】

Tô Vận: “.....” Nếu như hiện ‘đã xem’, mà không đáp lại, sau đó đến tìm tận mặt cô, chính là muốn tiếp tục truy cứu trách nhiệm cô.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, quyết định đem sự tình đêm đó nói thẳng ra, hi vọng được khoan hồng. Rút cục cô cũng không phải cố ý, bụng dạ khó lường muốn trục lợi để nổi tiếng.

Tô Vận: 【 Trương tiên sinh, ngài thật tốt. Có thể cho tôi một phương thức liên hệ được không? Tôi muốn giải thích một chút về chuyện này. 】

Kì thật cô cũng không ôm hi vọng nhiều, Trương Mộ Thừa là người như vậy sẽ không tùy tiện đem phương thức liên lạc cho người lạ.

Lát sau, Tô Vận liền nhận được tin nhắn thứ hai của Trương Mộ Thừa trong đêm nay, mười một con số.

Nhìn chăm chăm vào dòng số kia, cô sững sốt hồi lâu. Có khoảnh khắc, cô hoài nghi có phải hay không Weibo của Trương Mộ Thừa bị ăn trộm. . .

Đêm yên tĩnh, con gió mùa hạ thổi qua nhưng lại không có chút mát mẻ nào, Tô Vận chép 11 con số vào phần quay số, cuối cùng ấn gọi.

Microphone truyền đến âm thanh tút tút, xung quanh là tiếng côn trùng kêu râm ran.

Tiếng tim cô đập giống như ai cầm cái chày gõ tùy ý vậy. Vô cùng không có quy luật.

Lại giống như tiếng sóng biển ban đêm ồ ạt mà đánh vào bờ cát.

Theo thói quen bệnh nghề nghiệp, Tô Vận theo bản năng sờ sờ lỗ tai, hoá ra mình lại không đem theo ống nghe bên người.

Rõ ràng âm thanh này không phát ra từ điện thoại. Mà tiếng tút cũng đã dừng lại.

Mà điện thoại đã hiện cuộc gọi đã được nối thông, nhưng đầu dây bên kia lại không có âm thanh gì. Nhưng sự yên tĩnh lại có thể khiến người ta hít thở không thông.

Tô Vận nhỏ giọng ‘ Alo ’ một tiếng, tự giác khai báo: “Là Trương tiên sinh phải không, tôi là ‘nghe đồn nửa thật...’” hai chữ ‘nửa giả’ còn chưa có ra tiếng đã bị bên kia cắt ngang.

Thanh âm trầm thấp của Trương Mộ Thừa truyền đến: “Tôi biết.”

Tô Vận lại ngắt ra, thanh âm này... rất dễ nghe, có điểm giống người đàn ông cô gặp ở khu tự phục vụ trên cao tốc.

Sau đó lại ở trong lòng tự xem thường chính mình, chết đến nơi rồi còn cứ suốt ngày tưởng tượng về người đàn ông ấy.

Trương Mộ Thừa lại im lặng. Chắc đang chờ cô thẳng thắn.

Tô Vận liền đem sự tình đêm đó tóm tắt lại, nhưng lược bỏ chi tiết hai y tá hoa si kia.

Không biết là do thời tiết quá oi bức, hay bởi vì quá khẩn trương, lòng bàn tay cô đều là mồ hôi. Cuối cùng cô lại nói câu: “Thật xin lỗi, tôi không phải cố ý.”

Lúc sau lại nghe Trương Mộ Thừa nói: “Ừ. Muộn rồi, nghỉ ngơi sớm đi.” Ngay sau đó cúp máy.

Tô Vận: “.....”

Nhìn xuống màn hình đã tối om, cô vẫn cảm giác chuyện này chân thật.

Việc này như vậy là xong rồi?

*

Hôm sau.

Tô Vận đi làm với đôi mắt gấu trúc, cả người đều uể oải ỉu xìu.

Đêm qua cô chính là thức trắng đêm.

Đằng nào cũng gặp chỉ bằng qua sớm, Tô Vận liền chuẩn bị đi đến khu phòng bệnh VIP ‘thịnh an’ Lưu Văn Ngọc.

Còn chưa ra khỏi văn phòng, đã bị di chủ nhiệm kêu lại: “Tô Vận, đang định đến chỗ bộ trưởng Lưu à?”

Tô Vận gật đầu.

“Báo cáo kiểm tra của bộ trưởng Lưu có rồi, cháu mang theo qua đó luôn.” Di chủ nhiệm đặt trên bàn một chồng báo cáo kiểm tra cùng với phim chụp CT cho cô.

“Vâng.” Tô Vận tìm cái túi giấy đựng lại toàn bộ giấy tờ và phim chụp rồi rời khỏi phòng. Ra khỏi phòng, cô liền ngáp dài.

Tối hôm qua sau khi trở về, cô liền ăn mì gói, sau đó hoàn toàn tỉnh ngủ.

Nằm trên giường nhắn tin qua WeChat với Điền Điền mới biết hôm qua cô ấy phải ở lại đài truyền hình trực ban, vô cùng nhàn rỗi không có chuyện gì. Vì thế hai người nói chuyện đến tận 5 rưỡi sáng.

Lúc đầu các cô toàn nói về Tường Mộ Thừa, sau cô nói đến người đàn ông ở khu tự phục vụ kia, thế là câu chuyện không hồi kết. Kì thật tới tới lui lui toàn nghĩ về chuyện ấy, các cô nói trong suốt bốn tiếng, Tô Vận cảm giác đến giờ vẫn vô cùng hào hứng?

Rõ ràng giờ là ngày hè tháng bảy nóng bức, sao cô lại phát xuân cơ chứ? Thật không khoa học.

*

Bãi đỗ xe bệnh viện.

Tường Mộ Thừa mới trở về từ khoa phụ sản bên kia, anh đưa Tường Tiểu Mễ đi khám thai, sau khi bố trí hộ lý thì vội vàng rời đi để về công ty họp.

Nhưng chưa đến được xe đã nghe có người gọi anh: “Tường tổng.”

Tường Mộ Thừa theo tiếng quay đầu, cười nhạt: “Chương bí thư.” lại hỏi “đưa bộ trưởng Lưu tới kiểm tra sức khỏe?”

Chương bí thư đáp: “Hai ngày nay cơ thể bộ trưởng Lưu không tốt. Tôi đến đây báo cáo công việc cho bà ấy.”

Tường Mộ Thừa: “Ồ, vậy tôi không làm chậm trễ việc của ông nữa, lát sau tôi sẽ lên thăm bộ trưởng Lưu.”

Chương bí thư rời đi bãi đỗ xe.

Tường Mộ Thừa không vào xe nữa, tự mình đến cửa hàng bán hoa mua một bó hoa, rồi quay thẳng đến khu nằm bệnh. Phòng bệnh của Lưu Văn Ngọc anh còn nhớ rõ.

Lúc Tường Mộ Thừa tới phòng bệnh, Chương bí thư đã báo cáo xong công việc và rời đi, trong phòng bệnh chỉ có một mình Lưu Văn Ngọc.

Lưu Văn Ngọc cười nói: “Chương Bí thư lại nhiều lời nói đi nằm việc với con à?”

Tường Mộ Thừa đi đến trước đầu giường: “Nãy con gặp Chương Bí thư ở dưới bãi đỗ, sau đó thấy bác sĩ y tá ai trong viện cũng khẩn trương, liền biết ngay đi đang ở đây.”

Lưu Văn Ngọc chỉ chỉ anh, tức đến mức không nói ra lời.

Tường Mộ Thừa cảm một trái táo lên bắt đầu gọt vỏ: “Di, di đừng tức giận, cháu chỉ là người ăn ngay nói thật thôi.”

Lưu Văn Ngọc: “.....”

Sau ngần ấy năm quen biết, bà đã có thói quen cùng với Tường Mộ Thừa nói giỡn với mình.

Tường Mộ Thừa nghiêm túc gọt vỏ trái cây, lại hỏi: “Lâm Việt không biết đi nằm viện ư?”

Nhắc tới con trai, Luru Văn Ngọc lập tức đổi ngữ khí oán giận: “Không có nói cho nó, nhìn thấy thằng nhóc đấy đi lại tức sôi máu, lớn như vậy rồi mà vẫn vô tâm, cả ngày ham chơi.” Nói xong lại nhìn Tường Mộ Thừa: “Đúng rồi, tiểu tứ, đi nhờ con một chút.”

Tường Mộ Thừa đưa miếng táo đã cắt cho Luru Văn Ngọc: “Đi lại nhờ cháu làm lớp bồi dưỡng chính trị cho Lâm Việt ạ?”

“Không phải cái đó.” Luru Văn Ngọc vừa cắn táo vừa suy tư, nghĩ xem nói thế nào Tường Mộ Thừa mới giúp được bà đối phó với thằng con trai.

Lúc này phòng bệnh có người gõ cửa.

“Bộ trưởng Luru, là cháu, tiểu Tô.”

“Tiểu Tô à, vào đi.” Luru Văn Ngọc cảm thấy Tô Vận tới quá đúng lúc, vấn đề bà đang đau đầu cũng dễ giải quyết hơn.

Tô Vận vừa đẩy cửa vào, đập vào mắt đầu tiên không phải Luru Văn Ngọc, mà là người đàn ông đang ngồi ở mép giường kia. Anh đang dùng khăn giấy lau con dao gọt hoa quả. Tô Vận lại nhìn miếng táo trong tay Luru Văn Ngọc bỗng thông suốt cái gì đó.

Vẫn là ánh mắt nhàn nhạt như cũ, không chút độ ấm. Giống như lần đầu gặp nhau, anh liếc cô một cái rồi thu hồi ánh mắt. Đối với sự xuất hiện của cô ở nơi này không có gì quá kích động. Nhưng Tô Vận lại hoàn toàn không có sự bình tĩnh ấy.

Trong lòng nổ tung như chảo nấu bắp rang bơ.

Đêm qua các cô thảo luận suốt đêm, cho rằng đời này sẽ không gặp lại anh ấy, thế mà hôm nay đã ở ngay trước mắt rồi. Xem ra quan hệ của anh và bộ trưởng Luru khá thân mật.

Mà quan hệ giữa họ là gì vậy?

Bởi vì người đàn ông không có ý định chào hỏi cô, nên Tô Vận cũng tỏ vẻ không quen biết. Không để cho bản thân kịp tưởng tượng thái quá, Tô Vận điều chỉnh tốt tâm tình rồi đi qua.

Khoảng cách giữa hai người càng gần, tim cô càng đập quái lạ, nhịp tim không đồng đều, rất nhanh, gây triệu chứng tức ngực khó thở.

Giống hệt triệu chứng khi tới qua gọi cho Tường Mộ Thừa.

Đúng rồi, cũng giống hệt cái cảm giác ở khu tự phục vụ.

Tim cô không có bệnh gì chứ?

Cô âm thầm kiểm chế xuống đáy lòng, cố gắng che giấu sự khác thường, cười nói với Luru Văn Ngọc: “Bộ trưởng Luru, báo cáo kiểm tra sức khỏe của đi đã có rồi, cháu so sánh với những báo cáo lần trước thì không thấy có gì khác thường, ngày ngày đi chú ý nghỉ ngơi điều độ ạ.”

Luru Văn Ngọc gật đầu: “Vất vả rồi tiểu Tô.”

Tô Vận không ở lại, buông báo cáo liền rời khỏi phòng bệnh.

Lúc đóng cửa, cô lại liếc mắt nhìn người đàn ông kia, nhưng tiếc thay, anh ấy hơi rũ mắt, không nhìn về phía cửa.

Đội Tô Vận đi, Luru Văn Ngọc liền hỏi Tường Mộ Thừa: “Tiểu tứ, vừa rồi là bác sĩ Tô, cháu cảm thấy thế nào? Ấn tượng đầu tiên ý.”

Luru Văn Ngọc nói rất rõ ràng, Tường Mộ Thừa là người thông minh như vậy, không cần phải hỏi linh tinh, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề mới hiệu quả tốt nhất.

Ấn đường Tường Mộ Thừa nhú lại. Ấn tượng đầu tiên?

Ở cửa hàng tự phục vụ thì chủ động lại gần, hỏi anh mượn thuốc cùng bật lửa, rõ ràng là không biết hút thuốc, còn dám hút một hơi rồi ho sặc. Lúc gần đi thì cô cùng bạn nói rằng, anh đi theo về quê cô để theo dõi.

Tường Mộ Thừa đoán không ra ý của Luru Văn Ngọc, liền nói: “Rất xinh đẹp.”

Luru Văn Ngọc nghĩ thầm, đi nhìn trứng con dâu, tất nhiên sẽ không xấu.

Bà sỏ dĩ bất lão Hà gọi Tô Vận đang nghỉ phép trở lại chính là muốn làm mai cho cô với thằng con của mình. Lâm Việt lúc trước có bạn gái, nhưng thân là mẹ, dù bà không thích cô gái đó cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở mà thôi. Bởi nếu bà gây sức ép bắt chúng nó chia tay, thằng nghịch tử Lâm Việt nhất định sẽ mang tâm lý chống đối, nói không chừng sẽ định ăn đời ở kiếp với cô gái đó. Giờ chúng nó đã tự chia tay rồi, đây chính là cơ hội không thể bỏ qua, sắp xếp cho nó gặp mặt với Tô Vận.

Lời lẽ Luru Văn Ngọc tràn đầy tự hào: “Tiểu Tô chẳng những xinh đẹp, trình độ chuyên khoa cũng rất cao, nhân phẩm cũng cực tốt.”

Tường Mộ Thừa nghe xong cảm thấy kinh ngạc, đây là lần đầu tiên anh nghe Luru Văn Ngọc khen một cô gái đến thế.

Lưu Văn Ngọc lại nói: “Đứa nhỏ này không có cha mẹ, xuất thân từ tình lẻ, nhưng vô cùng có ý chí phấn đấu, đi rất thích những cô gái như thế.”

(Vội Vội: tớ không hiểu sao ở bản convert ghi là không có cha mẹ, nên tớ edit như vậy. Chắc có câu chuyện gì đó rồi. Nếu có gì sai tớ sẽ chỉnh lại sau.)

Lưu Văn Ngọc nhìn về phía Tường Mộ Thừa, tiếp tục “Đi chuẩn bị tác hợp tiểu Tô cùng Lâm Việt, cháu cảm thấy thế nào?”

Tường Mộ Thừa hơi giật mình, nói rằng: “Chuyện tình cảm thì phải hỏi họ chứ dì.”

Lưu Văn Ngọc liền thuận nước đẩy thuyền: “Cái tính cách của Lâm Việt, dì hỏi một đấng nó sẽ trả lời một nẻo.”

Dứt lời, Lưu Văn Ngọc thở dài, nhìn về phía Tường Mộ Thừa: “Tiểu tứ, quan hệ giữa cháu và Lâm Việt tốt nhất, nó lại nghe lời cháu, dì muốn cháu giúp chuyện này.”

“Vâng cháu nghe đây.”

Hai mươi phút sau, Lưu Văn Ngọc rốt cuộc cũng nói xong, miệng lưỡi có chút khô. Uống một cốc nước lớn mà vẫn khát. Tường Mộ Thừa lại lần nữa lĩnh giáo khả năng miệng lưỡi của Lưu Văn Ngọc.

Nói nhiều như vậy, chung quy chỉ có một chuyện là bảo anh đi khuyên Lâm Việt thiết thiết hơn với Tô Vận, tuyệt đối không được để Lâm Việt làm ăn qua loa...

Đây là lần đầu tiên Lưu Văn Ngọc mở miệng nhờ anh giúp, bà lại là trưởng bối, bất luận như thế nào, anh cũng phải để mặt mũi cho bà.

Tường Mộ Thừa liền đồng ý, “Cháu sẽ cố hết sức.”

Đối với ba chữ ‘ cố hết sức ’ này, Lưu Văn Ngọc đương nhiên không vừa lòng, vì thế lại gây áp lực nho nhỏ cho Tường Mộ Thừa.

Bà nói: “Mấy năm nay thân thể dì càng ăn không tiêu, chắc dì cũng sắp phải từ chức.”

Tường Mộ Thừa theo phản xạ nhìn sắc mặt của Lưu Văn Ngọc. Bệnh tình đã nghiêm trọng như vậy?

Lưu Văn Ngọc nói giọng bất đắc dĩ: “Dì ngày càng mệt, những lúc rảnh rỗi lại càng mệt, nói không chừng bệnh tình càng ngày càng nghiêm trọng. Dì nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể tìm chút chuyện này để phân tán sự chú ý.” Nói xong, Lưu Văn Ngọc cố ý cụp mắt xuống, hướng phía Tường Mộ Thừa, giọng điệu tha thiết: “Tiểu tứ, dì chỉ có thể trông cậy vào con đi tác hợp cho hai người bọn họ, lúc ấy dì mới có thể an lòng.”

Tường Mộ Thừa: “.....”

Quả nhiên là kịch bản xuất sắc!

—

2696

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Tối thứ sáu Tô Vận có hẹn gặp Điền Điền.

Thời điểm Tô Vận đến nhà hàng Điền Điền đã chờ đến buồn ngủ rồi.

“Đại tỷ, có khái niệm thời gian không vậy? Mày cho tao ngồi đây từ 6 giờ đấy, nhìn xem xem giờ là mấy giờ rồi!” Điền Điền oán hận chỉ vào đồng hồ, bất mãn trọn mắt với Tô Vận.

Tô Vận vừa bước ra từ thang máy, lúc này chạy vào nhà hàng giờ vẫn còn thờ hồng hộc. Uống một ngụm trà sau khi chờ: “Cũng không thể trách tao, tao đang chuẩn bị tan tằm thì bộ trưởng Lưu gọi điện thoại bảo tao đến phòng bệnh, tao sao có thể nói không?”

Điền Điền chế nhạo: “Bà ấy đang ở thời mãn kinh à? Lúc nào cũng bầm mày không rời.”

Tô Vận trừng mắt nhìn cô ấy: “Mày xem có ai nói năng như mày không!”

Điền Điền mỉm máo: “Được rồi được rồi, không đề cập tới bà ấy nữa, làm hại người già như tao chết đói, ăn com đã, vừa ăn vừa nói chuyện.”

Điền Điền gọi người phục vụ bung món, bắt đầu bữa com. Các cô chỉ gọi mỗi người một phần com đơn giản cùng nước trái cây. Tô Vận tay chỉ chỉ đầu, nhìn chăm chăm Điền Điền, không nói lời nào.

Điền Điền quét mắt cô một chút, tiếp tục cúi đầu lướt di động: “Có rắm mau thả!”

Tô Vận tạm thời bỏ qua thứ ngôn ngữ thô bỉ vô tâm của cô ấy, cô cắn môi dưới, bộ dạng tâm sự nặng nề.

Điền Điền không kiên nhẫn: “Đại tỷ, có chuyện gì thì nói đi.”

“Điền Điền, mày đoán xem bộ trưởng Luru gọi tao có việc gì?”

“Tao đâu phải con giun trong bụng mày.”

Tô Vận: “... Bộ trưởng Luru giới thiệu cho tao một người tốt để xem mắt.”

Chắc chắn là đàn ông thẳng rồi, còn tốt hay không cô không biết được trước. Nhưng bộ trưởng Luru nói hết nước hết cái, khen anh ta từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài.

Tô Vận tiếp tục miêu tả người đó cho Điền Điền nghe: “Nghe nói người đàn ông kia tự mình mở công ty, cũng có chút thành tựu, năm nay 30 tuổi, rất đẹp trai, cao 1m82, nặng... Ừm, tao quên rồi, cơ mà cái gì cũng không tồi. Bộ trưởng Luru bảo tao cùng anh ta cuối tuần này gặp mặt.”

Điền Điền vô cùng hứng thú, đề di động sang một bên: “Vãi, điều kiện tốt như thế. Mày còn do dự gì nữa, đây là do bộ trưởng Luru giới thiệu, hẳn là đáng tin cậy. Xong, tao quyết định cho mày, đi, nhất định phải đi, mày không đi tao cũng trời đem mày đến!”

Tô Vận: “... Sao mày còn sốt ruột hơn cả tao nữa!”

“Tao có thể không vội sao.” Nói xong, Điền Điền từ trong túi lấy ra một tờ giấy rồi quơ quơ trước mặt Tô Vận, khoe khoang: “Tao nghĩ đến lúc con tao biết gọi mày là mẹ nuôi thì mày vẫn là một bà cô ế mốc.”

Tô Vận cầm lấy tờ giấy, là một tờ giấy xét nghiệm cùng siêu âm, mang thai đã bảy tuần, nhìn lại thời gian siêu âm, là chiều nay.

Cô khiếp sợ nhìn Điền Điền: “Không phải mày bảo trong vòng năm năm sau khi kết hôn không mang thai sao?”

Điền Điền giật lấy tờ siêu âm nhét vào túi, “Kế hoạch tổng không đuổi kịp biến hoá mau. Lần này là ngoài ý muốn, nhưng đã mang thai, bọn tao đều rất đón chờ bảo bối chào đời.”

Ngược mắt nhìn Tô Vận: “Có kích thích gì mày không? Nếu thấy kích thích thì nhanh nhanh thân mật đi, nếu người kia phù hợp liền cuối năm cưới luôn.”

Tô Vận câm nín nhìn cô ấy, thật đúng là cho rằng việc thân mật là đi dạo phố mua quần áo, nhìn trúng xong liền xách về nhà? Cô đảo mắt lại hưng phấn nói: “Ăn com xong chúng ta đi dạo phố đi, tao phải mua cho con nuôi của tao mua đồ chơi, mua quần áo, mua...”

“Khôngggg khôngggg!” Điền Điền làm cái điệu bộ điểm huyết, “Hiện tại mới có bảy tuần, sao đã biết được con gái hay trai, để tao nói việc quan trọng đã.”

Điền Điền chuyển chủ đề, hỏi cô: “Nói đi, tôi nay sao lại mời tao đi ăn?”

Tô Vận chớp chớp mắt, nhất thời chưa nghĩ ra cách nói phù hợp.

Điền Điền giả hoạt nhìn cô: “Không phải liên quan đến Tướng Mộ Thừa chứ? Anh ấy quấy rối mày à?”

Tô Vận: “.....”

Điền Điền cười quỷ dị, vươn đầu ra trước dò xét, nói nhỏ về bát quà: “Anh ấy thật sự tìm thấy mày rồi?”

“Mày thấy anh ta sẽ rảnh vậy à?”

Điền Điền nhún nhún vai, tiếc nuối nói: “Biết được ý.”

Tô Vận nhìn Điền Điền, trên mặt lộ ra vẻ thẹn thùng: “Sáng hôm nay tao gặp người đàn ông kia.”

Điền Điền mờ mịt: “Ai?”

“Cửa hàng tự phục vụ ý.”

“Ủi dồi, kinh thiệt! Nói nhanh, nói nhanh, sao mày lại gặp được?”

Tô Vận liếc xéo Điền Điền một cái, ý bảo cô ấy nói nhỏ lại.

Điền Điền nhìn trái nhìn phải, thật là, làm gì có ai quan tâm.

Cô ấy đỡ bên mặt, hạ giọng: “Không phải anh ta đến khám bệnh, lại gặp đúng may chứ?”

Tô Vận trầm nghĩ, tao làm gì có vận khí tốt như thế. Cô thờ dài, đem chuyện buổi sáng ra kể tóm tắt cho Điền Điền nghe. Kể xong lại hỏi: “May thấy có phải tao vô phương cứu chữa không?”

“Bình thường mà, con gái ai chẳng có lúc hoa si như thế, bây giờ may có hứng thú với đàn ông chứng tỏ may vẫn còn là phụ nữ bình thường, tao chỉ sợ sau khi may chia tay với Phó Minh Diễm...”

Điền Điền phát hiện mình hình như vừa lỡ lời, lại nhìn mặt Tô Vận, may quá, mặt vẫn còn tươi tỉnh, lại tiếp tục nói: “Tao còn tưởng may cả đời chỉ yêu có một người.”

Tô Vận cười nhẹ: “Sao có thể như vậy, chỉ là mấy năm nay tao không gặp được người phù hợp.”

Không gặp được ai tốt hơn người kia mà thôi. Bởi vì anh trong lòng cô là tốt nhất, cô mãi không thoát khỏi vũng lầy ấy. Kì thật phần lớn thời gian, cô đều sống trong chấp niệm của bản thân. Đã 5 năm rồi, bao nhiêu tình cảm giống như đang lãng phí thời gian.”

Điền Điền đứng lúc chuyển đề tài, hỏi cô: “May gặp mặt tao thế này, khẳng định không đơn giản là muốn tâm sự vì gặp được tên đàn ông kia.” Những chuyện này nói linh tinh trong điện thoại là được, cần gì phải dành cả một buổi gặp mặt cơ chứ.

“Nói đi, rút cuộc làm sao?”

Tô Vận không vòng vo: “Tao muốn nhờ may tìm hộ tao một cái ảnh chụp Tường Mộ Thừa.”

Điền Điền không thể tin được nhìn cô: “May muốn ảnh chụp Tường Mộ Thừa?” Chuyện gì đây, còn tưởng là nhờ cô điều tra ra cái tên đàn ông ở cửa hàng tự phục vụ chứ?

Tô Vận: “Đúng vậy, may không nghe lầm đâu, chính là tao muốn ảnh của Tường Mộ Thừa.”

Cô cảm thấy giọng của Tường Mộ Thừa và giọng người đàn ông kia rất giống nhau, chỉ là muốn xác nhận một chút xem có phải cùng một người hay không. Nếu người đấy không phải là Tường Mộ Thừa thì là tốt.

Nhưng nếu là Tường Mộ Thừa thì anh ta sẽ nghĩ gì về cô?

Nhất định anh sẽ cảm thấy cô bày mưu tính kế đã lâu.

Bình luận gây sốc, đến tận cửa hàng tự phục vụ để mượn bật lửa ở cửa hàng, rồi xin số điện thoại, đây chẳng phải là...

Nghĩ vậy da đầu Tô Vận bỗng tê tê, nếu là vậy, cô có trăm miệng cũng không kêu oan được.

Điền Điền cũng hơi khó khăn, Tường Mộ Thừa rất ít khi xuất hiện ở nơi công cộng, dù là tiệc rượu, hay đấu giá từ thiện, vẫn là giám đốc điều hành Trung Xuyên tham dự.

Nghe nói đến cả nhân viên công ty của Tường Mộ Thừa cũng rất khó để nhìn thấy anh, anh rất ít khi đến công ty. Nếu có đến cũng đi thang máy chuyên dụng từ dưới bãi để xe ngầm lên thẳng văn phòng. Chỉ có các nhân viên ở tầng cấp cao và trợ lý mới có thể nhìn thấy anh.

Mà mới năm nay anh mới đến trụ sở ở Bắc Kinh, hồi trước vẫn là điều hành các công ty ở nước ngoài. Hiện tại, tin tức duy nhất mà cô biết là anh đang tạm nghỉ phép.

Điền Điền suy nghĩ nửa ngày, mới nói với Tô Vận: “Ảnh chụp thì hơi khó, đồng nghiệp bên kênh tài chính và kinh tế của tao đang xin nghỉ, chắc phải đợi cô ấy về mới hỏi xin được ảnh chụp.”

Tô Vận: “Đồng nghiệp ấy của may quen với Tường Mộ Thừa à?”

Điền Điền gật đầu: “Không phải là quen, đấy là cháu của Tường Mộ Thừa, tên là Tường Tiểu Mễ.”

Hai ngày trước cô có thể nghe được Tường Mộ Thừa đang đi đâu, vài giờ nữa đến Bắc Kinh, rồi đến đường nào ở Bắc Kinh, đều là Tường Tiểu Mễ nói ở đài truyền hình.

Tường Tiểu Mễ không chỉ có phát sóng trực tiếp hành tung của Tường Mộ Thừa, cái tin tức gì liên quan đến anh cũng toàn từ miệng cô ấy mà ra.

Ở trong đài nhiều người biết Tường Tiểu Mễ có quan hệ với Tường Mộ Thừa, không có việc gì lại năn nỉ Tường Tiểu Mễ vung khéo.

Tô Vận hỏi: “May rất thân với cháu anh ấy sao? Quen thuộc như vậy thì một cái ảnh có khó gì, không phải cùng một nhà với anh ấy à?” Chụp ảnh cũng

để mà.

Điền Điền: “Tao cùng Tường Tiểu Mễ không quá thân, cũng không cùng kên. Nhưng văn phòng tao một đồng nghiệp thân với một đồng nghiệp khác ở văn phòng của Tường Tiểu Mễ, lần trước nghe được hành tung cũng phải chạy một đường dài như vậy.”

Điền Điền đưa nước trái cây lên miệng, nhìn về phía Tô Vận, vô tâm hỏi một câu: “Đúng rồi, những việc này không phải ở trong điện thoại tao đã nói với mày sao?”

Tô Vận ngẩn ra, hình như là đã nói qua, lúc nói về cái cửa hàng tự phục vụ kia. Nhưng khi đó tâm tư cô đều đặt ở trên người đàn ông kia, căn bản không nghe lọt lời Điền Điền nói.

Cô chợt dạ giải thích: “Mấy ngày nay không ngủ tốt, não u mê, nhất thời không nhớ tới.”

Điền Điền cũng tin liền.

Về chuyện ảnh chụp, Điền Điền cảm thấy nên nói trước cho Tô Vận, đề phòng hi vọng thành thất vọng. “Đúng rồi Tô Tô, chưa chắc tao đã lấy được ảnh của Tường Mộ Thừa đâu. Tường Tiểu Mễ cũng có nói qua, cô ấy có thể đem chú mình ra làm chuyện phiếm, nhưng nếu muốn ảnh hay phương thức liên lạc, đừng bao giờ hỏi cô ấy, cô ấy sẽ không bao giờ cho đâu.” Xong lại trấn an bạn mình: “Nhưng tao sẽ tận lực! Hự!”

Thật sự không được, liền tới ôm chân khóc nháo Tường Tiểu Mễ, xem cô ấy có đáp ứng không.

Tô Vận suy nghĩ: “Ừ, mày trước hết đừng đi hỏi Tường Tiểu Mễ, nếu mày hỏi cô ấy đưa cho thì sau này gặp mặt nhau thật xấu hổ. Thôi, mày không cần lo đâu, hôm nào tao hỏi thử bộ trưởng Lưu xem sao...”

Còn chưa nói xong, Tô Vận liền hắt xì một tiếng, xong lại hắt xì thêm cái nữa.

Điền Điền cười: “Ai nhắc kia, nói không chừng chính là người mày đang nghĩ đến!”

“Cút ngay!”

*

Mà bên này Tường Mộ Thừa cũng thật là đang nói về Tô Vận.

Nghe Tường Mộ Thừa nói xong, Lâm Việt theo bản năng sờ mũi, bà mẹ đại nhân của anh thế mà lại dùng Tường Mộ Thừa để làm công tác tư tưởng, xem ra muốn anh hành động thật. Nhưng anh đối với việc theo đuổi thật sự vô cảm mà. Nhờ may đối phương là loại tham ăn lại không xinh đẹp, nhất định ban đêm anh cũng sẽ không được yên.

Lâm Việt cột nhà, cùng Tường Mộ Thừa thương lượng: “Anh tư, em có thể không đi không? Gần đây em thật sự rất bận, còn không có thời gian ngủ...”

Tường Mộ Thừa cắt ngang: “Không thể! Đừng có cò kè mặc cả! Phải gấp mặt, không thể có bàn lùi!”

Đây là lời Lưu Văn Ngọc ngàn vạn lần dặn dò, anh đã đáp ứng rồi, nên sẽ giám sát Lâm Việt làm cho tốt.

Ảo tưởng của Lâm Việt tan biến. Anh quá rõ nguyên tắc làm việc của Tường Mộ Thừa, một là một, hai là hai.

Trước mắt chỉ có con đường duy nhất, Lâm Việt chỉ có thể đối mặt với hiện thực tàn khốc. Anh bắt đầu dĩ thời dài, lực bất tòng tâm hỏi Tường Mộ Thừa: “Anh tư, không phải anh đã gặp qua cô bác sĩ đó sao? Trông như thế nào, sẽ không dọa em chết khiếp chứ?”

Tường Mộ Thừa ngược mắt, ý vị sâu xa nhìn Lâm Việt, trả lời: “Cậu gặp cô ấy rồi đấy.”

Lâm Việt nghi ngờ nhìn chằm chằm Tường Mộ Thừa: “Em đã gặp?” Tại sao một chút ấn tượng cũng không nhớ, hình như mình đâu có quen cô nào làm bác sĩ.

“Phải, chính là người phụ nữ ở cửa hàng tự phục vụ hôm nọ.”

Lâm Việt đang mặt mày ủ ê, uể oải không phấn chấn, nghe Tường Mộ Thừa nói xong lập tức mặt tươi cười rạng rỡ, trông như tên đa nhân cách.

Anh không ngừng gật đầu đồng ý: “Anh tư, anh đúng là anh em tốt, lời anh nói em thấy rất hợp lý. Gặp mặt ở Hậu Thiên đúng không? Ok, em xin hứa sẽ có mặt đúng giờ, ơ không, em hứa nhất định sẽ đến trước giờ hẹn một tiếng.”

Tường Mộ Thừa: “...” Anh trầm mặc nhìn Lâm Việt mấy giây, thôi quên đi, coi như chưa nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Đúng ngày hôm đó, Tô Vận lại đến muộn.

Còn đến muộn những hai tiếng.

Hôm đó cô có ca giải phẫu khẩn cấp, hơn nữa quá trình phẫu thuật đã dự kiến là phức tạp, đến lúc giải phẫu xong cũng nhiều hơn thời gian họ tính toán trước đó hai giờ. Bỏ con dao giải phẫu xuống Tô Vận thật sự muốn nằm bẹp luôn xuống đất.

Khi cô bấm máy gọi cho Lâm Việt trước để nói xin lỗi, lời còn chưa ra đến miệng anh đã tranh trước, nói rằng anh đang ở nhà ăn ngay đối diện bệnh viện, còn có ý dặn dò cô đừng quá gấp gáp, nghỉ ngơi cho tốt rồi hãy xuống.

Tô Vận ngàn vạn lần không nghĩ tới Lâm Việt là người thiện lương đến vậy, vô cùng tinh ý mà quan tâm. Cô vội đi tắm rửa sạch sẽ, thay quần áo khác rồi đến nhà ăn.

Tới nhà ăn rồi, Tô Vận thấy Lâm Việt đang lười biếng dựa lưng vào ghế sofa xem tạp chí, giữa hai đầu lông mày là cả bầu trời không đứng đắn.

Đây chính là ấn tượng đầu tiên của Tô Vận với Lâm Việt.

Lâm Việt thấy người đã tới, ngồi xuống xong, khéo léo rót cho cô cốc nước: “Trước tiên làm nguội nước đã.”

“Cảm ơn.” Tô Vận đi nhanh, đến giờ hô hấp vẫn còn hơi gấp, cô dùng hết sức kiềm nén cho lồng ngực đỡ phập phồng.

Sau đó bọn họ không nói thêm nữa, nhưng không khí không những không xấu hổ chút nào, tựa như những người bạn lâu năm, chẳng có chút ngại ngùng khách sáo.

Lâm Việt lấy menu: “Cô muốn gọi gì?”

“Cho tôi một phần salad hoa quả đi.” Cô thật sự mệt mỏi, không muốn ăn uống gì cả. Còn Lâm Việt gọi một phần bò bít tết.

Sau đó nói với cô: “Nếu cô thật sự không ăn uống gì được, đến salad hoa quả cũng thấy khó ăn thì không cần ngại ngần gì đâu. Nếu sau bữa cô vẫn đói tôi sẽ đưa cô đi ăn khuya nhé.”

Chính anh cũng mệt mỏi đến chẳng thiết ăn uống, mà cô lại đứng giải phẫu 7 tiếng đồng hồ, lại càng chẳng có tâm trạng ăn uống gì.

Tô Vận vô cùng cảm kích nhìn anh: “Vây xong salad hoa quả thì đi nhé.”

Cô uống hơn nửa ly nước ấm xuống rồi nhẹ nhàng lấy menu xem: “Tôi giải phẫu lâu như vậy anh gọi điện thoại cũng không được, lại phải đợi quá lâu, tôi còn tưởng anh đã sớm rời đi rồi.”

Lâm Việt cười: “Tôi cũng muốn lắm, cơ mà thật không dám làm vậy.”

Tô Vận: “Tôi không bỏ đến vậy cơ à?”

“Áy áy không phải, là tôi sợ mẹ, bà đã sớm nói với tôi cô có ca giải phẫu cấp, nhất định khó có thể đến đúng giờ, nên tôi mới kiên nhẫn chờ.” Lâm Việt lại rót đầy ly nước cho cô.

Tô Vận giật mình: “Sao mẹ anh lại biết tối nay tôi có ca phẫu thuật?”

Lâm Việt ngẩn ra, nhìn cô chăm chăm, nhìn cô không giống nói dối lắm, xem ra là bị giấu rồi. Người mẹ này của anh lại còn chơi trò giấu diếm cơ đấy.

“Cô đoán xem mẹ tôi là ai?”

Tô Vận chớp mắt, giống như ngộ ra điều không thể tưởng tượng được. Bộ trưởng Lưu sao có thể đem chính quý tử nhà mình đi giới thiệu cho cô?

Lâm Việt: “Nghĩ ra rồi?”

“Đại ... đại khái cũng đoán được một chút.”

“A.” Lâm Việt cảm giác cô rất có ý tứ, “Có phải thấy rất *thụ sủng nhược kinh* (1) không?”

(1) *thụ sủng nhược kinh*: thấy được yêu mến mà sinh ra lo lắng

Tô Vận dờ dẫm gật đầu.

Lâm Việt bắt đầu trêu cô: “Nếu cô không lấy tôi, chẳng phải bà ấy sẽ rất thất vọng sao?”

Tô Vận: “.....” Bên tai cô đồ ừng lên.

Lâm Việt cười to, rồi sau đó lại hỏi: “Không nhận ra tôi à?”

Tô Vận lại lần nữa phát ngốc.

Chưa bao giờ gặp qua mà.

Lâm Việt bắt mắt ở trong lòng, biết ngay lúc ấy cô nàng này đem tâm tư đặt chỗ khác mà, khéo chừng còn chưa thêm liếc anh một cái.

Anh nhắc Tô Vận: “Cô hút thuốc đầu tiên ở đâu?”

Anh dám chắc lần đó là lần đầu cô hút thuốc, động tác trúc trắc, còn bị sặc suýt chết.

Tô Vận nháy mắt trong đầu hiện ra hình ảnh ở cửa hàng tự phục vụ, chiếc xe kia đậu ở đó và người đàn ông áo hồng.

“Anh là người gọi ‘anh tư’?”

Lâm Việt gật đầu.

Tô Vận: “Thảo nào.”

Lâm Việt tiếp lời cô nói: “Và anh tư gặp mẹ tôi ở phòng bệnh?”

“Đúng vậy.”

Salad hoa quả và thịt bò bít tết được bung lên.

Tô Vận nhai nhai một miếng hoa quả trong miệng.

Lâm Việt nhìn cô: “Cô cảm thấy tôi như thế nào?”

Tô Vận đang nhai hoa quả, bị anh hỏi thẳng thừng như vậy nên sặc một miếng.

Lâm Việt lấy ly nước đưa cho cô: “Chẳng nhẽ tôi không có tiền đồ như vậy cơ à?”

Tô Vận uống liền mấy ngụm nước, cảm giác gương mặt đều nóng lên.

Lâm Việt cười nhẹ, lại nói: “Tôi không có cảm giác nam nữ gì với cô, tôi cũng có thể khẳng định cô cũng chung cảm giác này với tôi. Tôi nói không sai chứ?”

Chính vào lúc này, thiện cảm của Tô Vận với anh đạt level max. Người đàn ông này luôn thẳng thắn như vậy, nói trắng ra không quan tâm đến tâm trạng hay mặt mũi của đối phương.

Tô Vận gật đầu: “Nói chuyện cùng anh tôi thấy rất vui.”

Lâm Việt sau đó liền bắt đầu phân tích tình trạng khốn khổ của họ.

“Mẹ tôi ngày trước cũng giới thiệu cho tôi không ít đối tượng xem mắt, nhưng trước giờ bà không quá nhiệt huyết như bây giờ, một mực muốn cô thành con dâu của mình. Hơn nữa bà vẫn đang là lãnh đạo, cô tuy không có nịnh hót bà ý như những người khác, nhưng chính cô cũng rất sợ nếu chẳng may đắc tội bà ý. Rốt cuộc đắc tội lãnh đạo cấp cao cũng chẳng phải chuyện tốt.”

Những lời này Tô Vận vô cùng tán thành.

Cô thật sự không có nịnh bợ Lưu Văn Ngọc, càng không muốn chiếm cái lợi gì từ bà, lại càng không dám nghĩ đắc tội bà ấy.

Ban đầu đối với chuyện gặp mặt này cô hơi ác cảm, nhưng Lưu Văn Ngọc là lãnh đạo, từ góc độ khác lại quan tâm cô như một vị trưởng bối, dù cô có không muốn vẫn phải thể hiện sự biết ơn, vui vẻ mà đến.

Lâm Việt lại nói: “Mẫu chốt ở chỗ là, bà ấy không giới thiệu cho cô người khác, lại đem chính con trai mình ra, trong mắt bà ấy, con mình là người đàn ông tốt nhất, lớn lên tốt đẹp, gia thế hiển hách, ai có thể lấy được người chồng là tôi thì đó đều là phúc mấy đời của cô gái đó. Cô nói nếu cô cự tuyệt tâm ý của lãnh đạo, chẳng phải là sống không biết điều sao?”

Tô Vận vẫn như cũ gật đầu.

Những lời này nghe hơi có vẻ châm chọc, nhưng lại là sự thật.

Lâm Việt uống xong bát canh liền chuyên chú ăn thịt bò bít tết. Tô Vận nhìn anh, sợ mình vô ý vô tứ nhưng dường như trong mắt anh chỉ còn miếng thịt bò, căn bản không để ý cái gì khác.

“Lâm Việt.” Tô Vận nhẹ giọng gọi.

Lâm Việt ngẩng đầu: “Có việc gì?”

Tô Vận: “... Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Lâm Việt cười: “Còn có thể làm sao bây giờ? Lấy tôi đi.”

Tô Vận: “.....”

Lâm Việt buông dao nĩa, xoa xoa tay.

“Trước tiên chúng ta giả vờ hẹn hò hai tháng, chờ thêm một thời gian tôi tùy tiện tìm một cô gái để ‘ngoại tình’, cô lại tự do. Đến lúc đó mẹ tôi không chỉ không trách cô, lại còn thấy cô tốt đẹp hơn ngàn vạn lần, cảm thấy bà thật vô phúc khi có đứa con lông bông như tôi.”

Tô Vận nhìn anh, trong lòng tràn đầy cảm kích, áy náy còn có bất an.

Lâm Việt lại lần nữa cầm lấy dao nĩa, nâng cảm hương đĩa salad của cô: “Ăn nhanh thôi nào.”

Bước ra khỏi nhà ăn đã mười rưỡi.

Bệnh viện ngay đối diện nhà ăn, Lâm Việt đi bộ cùng Tô Vận trở về.

“Lâm Việt, cảm ơn anh.”

“Tô Vận, đây là lần thứ hai trong tối nay cô cảm ơn tôi đấy. Kỳ thật cô không cần để ở trong lòng, tôi cũng có tâm tư riêng, giúp cô cũng là tự giúp chính mình.”

Kỳ thật, tâm tư của anh còn hơn thế, nhưng là hiện tại chưa thể nói ra.

Tối cửa bệnh viện, Tô Vận giục Lâm Việt trở về nhưng anh còn muốn kiên trì đưa cô đến tận ký túc xá.

Anh giải thích: “Cô không hiểu mẹ tôi đâu, khẳng định là bà ấy không yên tâm tôi với cô đi hẹn hò, nói không chừng còn âm thầm phái người đi theo dõi. Nếu quyết định hai tháng hẹn hò giả vờ, chúng ta phải diễn cho tới một chút.”

Tô Vận nghe xong cười cười, không cự tuyệt.

*

Mấy ngày sau, mỗi lúc đến giờ tan tầm Lâm Việt đều đưa Tô Vận ra ngoài ăn cơm. Hai người ăn xong lại đi xem phim, đi bộ trên đường, tình nồng ý đậm.

Trong lúc đó, Lưu Văn Ngọc chỉ hỏi thăm Tô Vận một lần, cảm giác của cô với Lâm Việt như thế nào. Tô Vận chỉ nói không tồi, đã phát triển đến giai đoạn nào.

Lưu Văn Ngọc không hỏi thêm nhiều, nhưng có thể thấy rõ ràng là bà vô cùng vui sướng.

Hôm đó họ ăn cơm tối xong, Lâm Việt đang đi dạo cùng Tô Vận trong công viên thì Tô Ninh Ninh gọi điện đến.

“Alo, Ninh Ninh, xong rồi à?”

“Vâng, mới vừa chụp xong ngoại cảnh, em mệt chết mất. Chị, mai em còn phải lập tức đến Hồng Kông, lại thêm một quảng cáo, không thể gặp chị được.” Tô Ninh Ninh xin lỗi.

“Không có việc gì, công việc quan trọng hơn.”

“Nhưng em muốn báo cho chị một tin tốt nè, tháng 10 tới em sẽ đến Bắc Kinh đóng phim, đến lúc đó chúng ta có thể thường xuyên gặp mặt.”

Tô Vận không nén được hưng phấn: “Thật sự? Diễn vai gì vậy?”

“Một bộ phim cổ đại, em diễn vai nữ số 3, có nhiều cảnh phối hợp diễn với anh hậu Diệp Tinh Lam đấy, thật mong chờ quá đi.”

“Kính nhi, đến lúc đó chị sẽ đến thăm em, nhớ xin chữ kí cho chị nha, phòng của chị có vài y tá mê phim cô ấy đóng lắm.”

“Cái này nói trước hơi khó. Chị, em tắt máy đây, đang có cuộc gọi liên quan đến công việc.”

“Được.”

Tô Vận cúp điện thoại xong, còn vui sướng nghĩ đến có thể thường xuyên nhìn thấy Tô Ninh Ninh, cô nhện không được cười khế.

Lâm Việt làm không quan tâm lắm hỏi: “Họ hàng em có ai làm diễn viên à?”

Tô Vận cất điện thoại, cô và Lâm Việt đã khá thân rồi, cũng coi như là bạn bè, không giấu diếm nữa. “Đúng vậy, em gái em là diễn viên, nhưng chắc anh chưa nghe đến bao giờ đâu,”

“Cũng chưa chắc, em thử nói tên xem.”

“Là Tô Ninh Ninh.”

Lâm Việt giật mình: “Tô Ninh Ninh là em gái em ư, trời ạ anh chính là fan của cô ấy đấy. Hôm nào cô ấy tới Bắc Kinh đóng phim, em nhất định phải cho anh gặp mặt thần tượng nha.”

Tô Vận vui vẻ đáp ứng, cô chỉ nghĩ rằng Lâm Việt đang cho mình chút mặt mũi, nói Tô Ninh Ninh là thần tượng của anh.

Lâm Việt tâm trạng vô cùng tốt hỏi cô: “Có mệt hay không? Nếu không mệt, anh đưa em đi Yếm Phong ngắm cảnh đêm Bắc Kinh.”

“Được thôi.”

Dọc đường đi đều là Lâm Việt nói chuyện. Tô Vận cũng theo tâm trạng tốt của anh nghe ngóng được nhiều chuyện hay ho. Họ nói một tràng bỗng nhảy đến tập đoàn Trung Xuyên cùng công ty RT của Thụy Sĩ hùn vốn mở công ty chế được cho Trung Xuyên. Có thông tin cho biết công ty ấy được đặt tại Thượng Hải, sẽ trở thành trung tâm nghiên cứu của nước ngoài lớn nhất.

Tô Vận hỏi Lâm Việt: “Tin này là thật sao?”

Lâm Việt gật đầu: “Là thật, cuối năm nay là trung tâm ấy được khánh thành, sẽ trở thành trung tâm nghiên cứu lâm sàng y dược phẩm lớn nhất châu Á.”

Tô Vận lại hỏi: “Chủ tịch của Trung Xuyên là Tưởng Mộ Thừa phải không? Hình như anh ta rất giỏi.”

Lâm Việt liếc mắt nhìn cô, nghĩ thầm, cô lại giả vờ à.

“Đúng là rất giỏi.”

Tô Vận: “Anh quen Tưởng Mộ Thừa không?”

Lâm Việt chơi xấu: “Anh không quen anh ấy lắm, nhưng quan hệ của anh tư cùng anh ấy thì rất tốt.”

Cục đá trong lòng Tô Vận rơi xuống đất, rất tốt, Tưởng Mộ Thừa không phải anh tư.

Cô nhìn về phía Lâm Việt: “Anh tư là họ hàng của anh à?”

Lâm Việt nhìn đường phía trước, lắc đầu: “Không phải, bọn anh cùng lớn lên trong khu viện, ở trong nhà anh ấy là con trai thứ tư, mọi người đều theo thói quen gọi anh ấy là anh tư, em cũng có thể gọi như thế.”

Tô Vận sợ bị Lâm Việt nhìn thấu tâm tư, khéo léo hỏi: “Hoà ra là cùng lớn lên, nhưng sao nhìn anh ta trông không lớn hơn anh mấy, giống như cùng trang lứa vậy.”

Cô thực ra là muốn biết anh ta đã kết hôn hay còn độc thân.

Không đợi được Lâm Việt trả lời, di động anh vang lên, là điện thoại của thư kí, anh nói nhanh: “Được, tôi lập tức trở về.”

Lâm Việt xin lỗi Tô Vận: “Ngại quá, đêm nay không có duyên đi xem cảnh đêm rồi, công ty con ở nước ngoài xảy ra vấn đề, anh phải trở về mở cuộc họp video, giờ đưa em về đã.”

Tô Vận vội vàng xua tay: “Không cần đâu, anh thả em ở vỉa hè phía trước, em bắt xe về cũng được, anh đến công ty nhanh đi.” Cô vừa nói vừa tháo dây an toàn.

“Như vậy sao được, đã trễ thế này không thể để phụ nữ tự về một mình được.” Lâm Việt đánh mắt nhìn quang cảnh nơi đây, chỗ này gần biệt thự của Tưởng Mộ Thừa.

Anh gọi Tưởng Mộ Thừa: “Anh tư, anh ở nhà sao?”

“Ừ.”

“Ba phút nữa em đổ ở tiểu khu nhà anh. Tô Vận đang ở trên xe em, vốn dĩ bọn em định đi xem cảnh đêm nhưng giờ em phải về công ty mở họp gấp, công ty ở nước ngoài có vấn đề xảy ra. Để cô ấy về một mình em không yên tâm, anh có thể nhờ tài xế đưa cô ấy về hộ em được không?”

“Được.”

Tô Vận nghĩ đến việc ngồi chung xe với người đàn ông kia, không hiểu sao tim đập bình bình, cô cảm giác mình đúng là hết thuốc chữa. Nói không chừng có ngày mạng nhỏ này của cô lại thua trong tay anh.

Vài phút sau đã đến cửa biệt thự của Tưởng Mộ Thừa, Lâm Việt nghĩ có khi còn phải đợi vài phút, ai dè Tưởng Mộ Thừa đã đứng cạnh xe của anh ấy rồi.

Cũng thần tốc quá đi.

Mấu chốt là, tài xế thế mà lại chính là Tưởng Mộ Thừa.

Thật là có tâm quá mà.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Lâm Việt hạ cửa sổ xe, khum tay thành cái loa gọi Tưởng Mộ Thừa, cười cười: “Anh tư, anh nhất định phải đưa Tô Vận đến tận ký túc xá, nhìn cô ấy lên tầng đấy.”

Cũng mặc kệ Tưởng Mộ Thừa có nghe thấy hay không, Lâm Việt đã phóng xe rồi đi.

Tưởng Mộ Thừa tiến xe về phía Tô Vận đang đứng.

Tìm Tô Vận lại giống như trước đập như trống, có thể đạt đến 300 nhịp một phút. Cô vốn định ngồi ghế sau, nhưng lại sợ như thế không phải lắm, vì vậy kéo cửa ghế phụ ở trên ngồi, nói với Tưởng Mộ Thừa: “Làm phiền anh rồi.”

“Không có gì.” Tưởng Mộ Thừa duỗi cánh tay dài, thắt giúp cô đai an toàn trên ghế, sau đó nổ máy chậm rãi nhả ga.

Tô Vận đặt tay bên cạnh người, bàn tay cuộn tròn lại vô cùng khẩn trương, cô không biết có nên nói gì với anh hay không, đành phải quay mặt ra cửa sổ.

Tối muộn đường phố không còn đông đúc như ban ngày, cô thì lại chỉ mong đường phố chật như nêm, không thể di chuyển, đến lúc về đến viện đã là sáng mai hoặc sang năm.

Tưởng Mộ Thừa đưa mắt về phía cô hỏi: “Cô ở ký túc xá bệnh viện à?”

Tô Vận quay đầu lại: “Đúng vậy.”

Nói ra một câu ngắn như vậy mà cô cũng thấy âm thanh của mình hơi mơ hồ.

Anh nói: “Tôi cũng là bạn của Lâm Việt, cô cũng có thể coi tôi là bạn, không cần câu nệ như vậy.”

Tô Vận bị nói như thế có chút ngượng ngùng, chỉ có thể xấu hổ cười cười.

Rồi họ không nói gì nữa.

Ô tô rất nhanh đã dừng trước cổng ký túc xá.

Tô Vận xuống xe, Tưởng Mộ Thừa cũng mở cửa xuống ở bên kia.

Tay Tô Vận gất gao nắm chặt túi xách, khăn trang, hưng phấn, không biết làm sao trong lòng là tạp nham đủ loại cảm xúc.

Cô không dám nhìn anh, ánh mắt mơ hồ nhìn xuống đất nhỏ giọng cảm ơn: “Cảm ơn anh, anh tư.”

Tưởng Mộ Thừa trầm mặc một lát, ngay sau đó điềm đạm cười: “Đi lên đi.”

“Được, vậy anh... lái xe cẩn thận.” Nói xong liền xoay người lên tầng.

Cô có cảm giác anh đang nhìn mình, đôi chân như muốn đình công không bước tiếp. Tô Vận có lúc muốn quay đầu lại xác nhận nhưng lại không dám. Rõ ràng muốn ấn thang máy lên tầng nhưng lại gấp gáp quên mất, đi chạy thang bộ.

Tường Mộ Thừa dựa vào cửa xe, lấy ra trong túi áo hộp thuốc lá, mắt anh không tự chủ nhìn lên ô cửa vừa sáng đèn ở trên kia.

Cuối cùng anh lại nhét hộp thuốc vào áo, mở cửa xe, ngồi xuống rồi lái đi.

Chờ đến cột đèn đỏ đầu tiên, anh nhắn tin cho Lâm Việt: 【Đã đưa cô ấy về an toàn rồi.】

*

Những ngày kế tiếp không có chuyện gì xảy ra hết. Tô Vận cũng không có gặp lại người đàn ông kia.

Cứ như vậy thật nhanh, mùa hè tháng bảy nóng bức đã trôi đến tận tháng chín mát mẻ.

Sáng nay từ 5 giờ, Tô Vận đã bị tiếng mưa đánh thức. Từng giọt mưa đập vào cửa sổ kính che hết khung cảnh bên ngoài.

Một bên cửa sổ mở ra, gió thổi vào có hơi lạnh của mùa thu. Tô Vận theo bản năng kéo chăn lông lên, vẫn thấy hơi lạnh. Cô dậy đóng cửa sổ lại, lúc trước chỉ là mấy giọt mưa trên cửa sổ, giờ trước mắt là một màn mưa mù trời, mà trời vẫn còn tối. Tháng chín là tháng mưa nhiều thứ ba trong năm.

Tô Vận lại quay lại giường, tỉnh giấc xong thật khó ngủ lại. Vậy là một ngày cuối tuần tươi đẹp bị trận mưa xối phá hủy.

Cô gối tay lên đầu, nhìn trần trần lên trần nhà ngẩn ngơ.

Trong khoảng thời gian này cô luôn bận rộn, ban ngày phẫu thuật khoảng chục tiếng một ngày, về đến ký túc xá tắm rửa xong xuôi là lên giường ngủ, không đủ rảnh rỗi để nghĩ đến chuyện không đâu. Giờ nghĩ lại, khoảng thời gian gần đây cô chỉ gặp Lâm Việt khoảng hai lần, mà toàn là đi ăn. Hai tháng này Lâm Việt cũng bận sứt đầu mẻ trán với vấn đề ở công ty nước ngoài, phần lớn thời gian đều không ở trong nước.

Mà sau đêm đó, cô cũng không gặp lại người đàn ông mà cô đã gọi là anh tư kia.

Điền Điền hai tháng nay cũng không ở Bắc Kinh. Phản ứng thai nghén của cô ấy rất nặng, còn có dấu hiệu sinh non nên phải trở về nhà mẹ đẻ ở Thượng Hải dưỡng thai.

Sinh hoạt của cô lại trở về như trước, an tĩnh, đơn giản, không mùi vị. Cứ như vậy suy nghĩ miên man đến 7 giờ, cô mới mơ màng nhắm mắt lại. Nhưng Tô Vận chớp mắt chưa được nửa tiếng đã bị chuông điện thoại đánh thức.

Là điện thoại của Lâm Việt.

“Đã dậy chưa?”

Tô Vận vẫn chưa tỉnh ngủ: “Chưa.”

“Anh vừa xuống máy bay.”

“Anh trở lại rồi à? Mọi việc đã ổn chưa?”

“Không còn việc gì nữa, mọi việc đã giải quyết xong rồi. Buổi tối anh đưa em đi ăn nhé.”

“Vâng.”

Lâm Việt dừng lại một chút rồi nói: “Ăn cùng bạn của anh.”

“Hả?”

Lâm Việt giải thích: “Thật ra hôm nay là sinh nhật của anh, vốn dĩ anh không định về nước luôn, nhưng mấy người bạn bảo đã chuẩn bị tổ chức một bữa tiệc chúc mừng, nói rằng sinh nhật ba mươi tuổi không thể qua loa. Ai ngờ mẹ anh cũng nghe ngóng được, liền bảo anh mang em theo để quen thêm mấy người bạn của anh.”

Tô Vận: “... Nhưng em cùng với họ không chung chủ đề, có thể nói gì chứ. Nếu mang em theo chẳng phải sẽ làm anh mất mặt hay sao?”

“Nói cái gì chứ! Không ai xinh đẹp bằng em đâu! Tô Vận, chuyện này phải trách anh, dạo này toàn lo công việc không quan tâm đến em. Anh sẽ mau chóng giải quyết tất cả chuyện này rồi dành thời gian nhiều hơn cho em có được không?”

Lâm Việt càng tự trách, Tô Vận càng cảm thấy rối bời.

Cúp điện thoại xong, Tô Vận nhanh chóng rời giường. Dù gì cũng là người yêu hò, nếu là sinh nhật người ta thì cũng phải biết ý mà chuẩn bị một chút quà. Cô lại nhìn ra ngoài cửa sổ, trời mưa tầm tã.

Đối với cái người không có xe riêng như cô, cứ như vậy đi ra ngoài thật là phiền. Ăn sáng đơn giản xong, Tô Vận bung ô bước ra ngoài. Bên ngoài gió thổi vù vù cuốn phăng mọi thứ, mưa mù mênh mang bốn phía. Tô Vận cảm chắc ô đi về phía trước vài bước, vậy mà gió to phía bên cạnh quét hết nước mưa hắt vào, ông quần cô cứ thế ướt nhẹp.

Cô nắm chặt ô, cố gắng đi ngược chiều gió. Nước mưa rơi xuống mặt đất lại bắn lên, bọt trắng tung toé. Cá giầy, quần và ống tay áo Tô Vận đều ướt sũng. Trong lòng cô đem Lâm Việt ra mắng tám trăm lần.

Đến ngã tư đường, Tô Vận không thể đi được nữa. Gió mạnh thổi tới tấp từ nhiều hướng rồi cuốn phăng cây ô đi. Tô Vận vẫn gắt gao nắm chắc ô, ô bị gió thổi khiến cô lao đảo vài bước, hơn nữa mưa quật vào mặt phát đau, cô không kiềm chế được phát ra mấy lời thô tục.

Tô Vận cố chạy nhanh, đem cây ô chống ngược chiều gió, vốn tưởng ô có thể cản cho cô chút gió để tiến lên, ai ngờ cô cố mấy cũng không nhích được một chút.

Tô Vận nhìn kỹ tình huống, nếu vương chiếc ô này chắc chắn sẽ không đi được. Cô chưa kịp tiến bước, gió đã bẻ gãy từng nan ô ra từng mảnh.

Lúc này đèn giao thông đã chuyển từ xanh sang đỏ, cô nhất thời đứng giữa ngã tư đằng trước lẫn sau đều là xe cộ chạy qua lại đông đúc. Cái ngã tư này cũng thật khó qua, giờ cô không thể tiến mà cũng không thể lùi. Tô Vận chỉ có thể ôm chiếc ô hòng đứng tại chỗ.

Lần đầu tiên đứng giữa biển xe bát ngát, tầm mắt hạn chế bởi mưa rơi, cô cảm thấy chỉ cần một giây nữa thôi là cô sẽ ngã tại chỗ. Cô bắt đầu nhìn trái phải, chú ý những chiếc ô tô vọt qua, sợ sẽ bị cán ngã.

Đến lúc quay mặt sang phải, mắt đụng vào một biển số xe, trái tim cô không khỏi co rụt lại, nhưng ngay sau đó cô lại nhỏ giọng mắng mình bị bệnh tâm thần.

Một chiếc xe thể thao đỏ rực lướt qua mặt cô, cũng không hiểu vì sao, rõ ràng là ở chính giữa ngã tư, phía trước còn nhiều xe đang chậm rì rì tiến lên, chiếc xe thể thao ấy bỗng vọt thẳng lên như ngựa mất cương, đâm hàng loạt vào những chiếc xe phía trước.

Một chiếc, hai chiếc, ba chiếc,...

Nhưng khi nhìn chiếc xe bị hư hỏng thì có thể thấy nó vẫn còn tốt lắm, hẳn người bên trong không sao cả, nhưng những người bị tông đằng trước thì vô cùng sợ hãi.

Giữa ngã tư đông đúc có năm chiếc xe đâm liên hoàn.

Tô Vận hơi giật mình, trầm nghĩ, không phải vì cô xinh đẹp quá nên người đàn ông trong xe mãi ngắm mình, kích động ấn mạnh chân ga khiến chiếc xe vọt lên?

Không đến hai giây, cô lại dập tắt suy nghĩ này. Nước mưa đã làm cô ướt như chuột lột, còn đẹp cái gì nữa. Tô Vận bị mưa làm ướt sũng, cô tự nhủ phải tìm chỗ trú đã. Nhưng đi chưa được hai bước cô liền nghe thấy có người gọi: “Tô Vận.”

Tô Vận theo tiếng gọi quay đầu.

Cửa sổ màu đen hạ xuống, người đàn ông phía sau cất tiếng: “Lên xe!”

Ánh mắt Tô Vận sáng lên.

Hoá ra lại là anh.

Vừa rồi đầu óc cô hơi trì trệ không kịp nghe ra là tiếng anh ấy gọi mình. Tô Vận cố gắng thu chiếc ô đã hỏng lại, cô dùng bàn tay che đỉnh đầu, chạy đến chiếc ô tô của anh, kéo cửa sau mở ra.

Cả người cô đều đã ướt sũng, cô hơi ngượng ngùng không dám dựa lên chiếc ghế sang trọng trong xe nên ngồi nép phía ngoài rìa, như thể đang ngồi xỏm. Cũng may chiếc xe này khá rộng, cô ngồi như vậy cũng không hở hên lắm.

Tướng Mộ Thừa nhìn bộ dạng chật vật của cô, không tiếng động bật cười. Anh lấy từ hộc xe ra mấy chiếc khăn lông, đưa một cái cho cô, còn hai chiếc to hơn đặt lên lưng ghế, “Ngồi đi.”

Tô Vận xoa mặt, mắt liếc anh một chút, cẩn thận ngồi dựa vào ghế. Lúc này não cô đã tỉnh táo, tự hỏi chính mình, vì sao anh bảo cô lên xe là cô đã ngoan ngoãn nghe lời ngồi lên vậy?

Sau đó trong lòng cô đều là âm thanh tim đập kịch liệt: Đã hai tháng cô chưa gặp, cũng không có thời gian nghĩ đến anh.

Bởi vì năm chiếc xe phía trước đâm liên hoàn, con đường phía trước hoàn toàn tắc nghẽn, tài xế dứt khoát tắt máy chờ.

Ngoài cửa xe, gió càng lúc càng lớn nhưng không khí trong xe lại yên tĩnh đến mức quỷ dị. Đột nhiên tài xế quay mặt nhìn Tường Mộ Thừa nói: “Tường tiên sinh, tôi xuống xe một chút xem tình hình phía trước.”

Tường Mộ Thừa: “Được.”

Đội tài xế xuống xe, Tô Vận kinh ngạc hỏi: “Anh cũng là họ Tường?”

Tường Mộ Thừa nhìn cô vài giây, sau đó gật đầu, “Ừ. Cùng họ với Tường Mộ Thừa.”

“Ồ...” Tô Vận ngượng ngùng cười, tựa như bị nhìn thấu tâm tư, cô có chút xấu hổ.

Người Tường Mộ Thừa rướn về phía trước, từ trên ghế phụ lấy ra một chiếc túi đồ mua sắm.

Tô Vận nhìn chiếc túi đó, cô không biết nhãn hiệu này nhưng quả thật nó trông rất cao cấp.

Tường Mộ Thừa từ bên trong lấy ra một chiếc váy kiểu Bohemian đưa cho cô: “Con đường này xem chừng còn phải tắc hơn chục phút, quần áo cô đều ướt rồi, dùng tạm chiếc váy này đề phòng bị cảm.”

Tay Tô Vận vẫn bất động tại chỗ.

Tường Mộ Thừa lại nói: “Là váy bà bầu của cháu tôi, sẽ tương đối rộng, cô có thể dùng tạm cho đỡ khó chịu.”

Đích xác hiện tại Tô Vận vô cùng không thoải mái, quần áo bị ướt dính sát vào da, vừa lạnh vừa khó chịu, trông thật nhếch nhác. Mà đây lại là váy của cháu anh, trong lòng cô tự nhiên lại thoải mái hơn một chút.

Nhưng cô vẫn cự tuyệt: “Cảm ơn, thật sự không cần đâu.”

Tường Mộ Thừa cũng không miễn cưỡng cô, lại đem váy cho vào trong túi.

Lúc này tài xế trở về, nói với Tường Mộ Thừa: “Đường ít nhất cũng phải nửa tiếng nữa mới thông được. Chiếc xe thể thao đụng tai nạn chính là của Viên Đình. Không ai bị thương cả, chỉ là đang hoảng loạn thôi.”

Viên Đình?

Ra là phụ nữ à. Thế mà vừa rồi cô còn tự mình đa tình tưởng cái người lái xe ấy là đàn ông.

Tô Vận cầm khăn lông tiếp tục lau mái tóc ướt.

Tường Mộ Thừa nghe xong ‘ừ’ một tiếng, “Tình hình giao thông không khả quan lắm.” Anh đưa mắt nhìn đồng hồ, lại hỏi Tô Vận: “Cô muốn tiếp tục chờ hay đi đến trung tâm thương mại?”

Tô Vận hơi giật mình, như thế nào anh lại biết cô muốn đi shopping?

Tường Mộ Thừa: “Không phải cô đang định mua quà sinh nhật cho Lâm Việt?”

Tô Vận hoàn toàn tròn tròn mắt, người đàn ông này có thể đọc thấu suy nghĩ trong đầu cô ư?

Tường Mộ Thừa nhìn ra sự nghi hoặc của cô, nhưng cũng không giải thích, mà là tự quyết định: “Đi thôi.”

Anh cầm ô, đẩy cửa xe đi xuống.

Tô Vận xách túi, không quên nhặt lên chiếc ô hỏng dưới chân kia, theo sát xuống xe.

Lúc này tình hình mưa gió đã đỡ hơn nhưng khi bước chân xuống lòng đường cô vẫn không kìm được rung mình một cái.

Tường Mộ Thừa mắt nhìn chiếc ô hỏng trong tay cô, giọng điệu ghét bỏ: “Còn không vứt đi?”

“... Ô, vứt...”

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Trời vẫn mưa.

Hai người cùng đi dưới một chiếc ô.

Nhưng lại không hề gần gũi.

Tô Vận cố gắng hết sức để hạn chế tiếp xúc thân thể với anh, sợ quần áo ướt trên người mình sẽ làm dơ đồ tây đất giá của anh. Gió ngày càng nhỏ, có thể thấy trời bắt đầu hửng lên, cơn mưa có vẻ sắp tạnh.

Tô Vận ở trong lòng thăm cầu nguyện, ông trời ơi, làm mưa to hơn đi, càng to càng tốt. Đi qua mấy ngã tư đường họ đều chìm trong trầm mặc. Có chăng cũng chỉ có tiếng hít thở của đôi phương nghe rất rõ ràng.

Tô Vận đánh vỡ sự trầm mặc có phần xấu hổ này, giả vờ tùy ý hỏi: “Anh có quen người đâm xe kia à?” Nếu không tài xế của anh cũng không nói cho anh biết là Viên Đình.

Nhưng hiển nhiên chắc cũng không phải là bạn bè thân thiết, vì cô thấy lời mình nói ra anh có hơi cau mày. Trời ạ, cau mày cũng đẹp trai đến vậy. (VV: *chị của em ơi ==*)

Tường Mộ Thừa rũ mắt nhìn một bên mắt cô, rồi tức thì thu hồi tầm mắt, nhìn đường phía trước: “Ừ, là chị họ của Lâm Việt.”

Tô Vận: “... Ồ, lúc trước Lâm Việt cũng có nói với tôi anh ấy có một người chị, nhưng tôi chưa thấy bao giờ.”

Anh lại hỏi: “Vậy cô định mua gì?”

Tô Vận lắc đầu: “Không biết, tôi chưa nghĩ ra đâu.” Lại hỏi anh: “Hôm nay anh cũng định đi mua quà với tôi à?” Cuối tuần, thời tiết lại không tốt, nếu là không phải việc quan trọng, ai lại dờ hơi đi ra phố cơ chứ.

“Không phải, tôi vừa cùng Lâm Việt trở về từ New York.”

Tô Vận choáng váng vài giây, nói như vậy, anh hẳn mới vừa xuống máy bay, còn chưa về đến nhà.

Cô dừng bước: “Mưa gió đã sắp hết rồi, tôi có thể vào siêu thị bên kia mua một chiếc ô, anh hãy nhanh về nhà nghỉ ngơi đi.”

Mưa nhỏ còn ở tí tách tí tách rơi xuống, tầm mắt Tô Vận song song với bờ vai của anh, cô lúc này mới phát hiện vai trái của anh đã ướt sũng. Tay phải anh cầm chiếc ô vững vàng che cho cô, tay trái lộ ra hẳn bên ngoài. Anh cất giọng nhẹ nhàng: “Không có việc gì, vừa lúc tôi phải vào trung tâm thương mại mua quà cho cháu. Cô ấy ồn ào muốn tôi mua quà ở nước ngoài nhưng lần này về vội, tôi quên mất.”

Tô Vận cũng không khách sáo, lại cùng anh sóng vai tiếp tục đi về phía trước.

Cô rút cuộc vẫn tò mò tại sao anh biết cô muốn mua quà cho Lâm Việt, hỏi: “Lúc Lâm Việt gọi điện thoại cho tôi, anh ở cạnh anh ấy à?”

Nếu anh ở cạnh Lâm Việt, hẳn anh cũng biết chuyện cô với Lâm Việt là yêu đương giả vờ.

Tường Mộ Thừa cũng không giấu diếm: “Không, cậu ấy có nói muốn gọi cho cô mời đi ăn tiệc sinh nhật của cậu ấy.”

Tô Vận gật gật đầu, trong lòng hơi mất mát: “Ồ.”

Lâm Việt chưa nói chuyện đó, cô lại càng không thể tiết lộ.

Tới trung tâm thương mại, Tường Mộ Thừa không có ý muốn đi cùng cô, nói: “Tôi ở quán cà phê chờ, lát nữa cô xuống đây giúp tôi chọn quà mua tặng đứa cháu.”

Tô Vận cười nhẹ gật đầu đồng ý.

Bọn họ liền tách ra làm hai hướng.

*

Mà tai nạn xe cộ vừa rồi ở ngã tư, đã nửa tiếng trôi qua nhưng tình hình tắc nghẽn vẫn nghiêm trọng như cũ.

Đây là lần đầu tiên Viên Đình đâm xe, từ hồi cô ta có bằng lái đến giờ chưa bao giờ gây ra một phiền toái nào lớn đến vậy. Vừa nãy trong giây phút va chạm, cô ta thật sự nghĩ mình có thể sẽ chết tại chỗ, mà nếu chết thì cô thật không cam lòng.

Nếu không phải tại người phụ nữ kia thì cô ta cũng không đụng xe thảm đến vậy.

Thật không nghĩ tới người phụ nữ lại có thể mò đến Bắc Kinh. Trong đầu cô ta lại ong ong lên.

Viên Đình xoa xoa huyết thái dương, cô liếc nhìn thời gian, bên kia là hẳn đang là đêm khuya, cô ta nhin không được bấm máy gọi, mãi mới có tín hiệu

nhận máy.

“Có chuyện gì?” Tiếng người đàn ông khàn khàn hơi mơ màng, nhưng lộ ra vài phần không kiên nhẫn.

Viên Đình: “Ông xã, em gây ra tai nạn xe cộ.”

Lúc này bên kia mới tỉnh hơn một chút, hỏi: “Không có việc gì chứ?”

Viên Đình nghe ra được giọng anh vẫn nhàn nhạt như thế, không chừng dù cô ta có đâm đến phé anh cũng sẽ chẳng mấy may quan tâm.

Cô cắn môi dưới: “Không có việc gì, chỉ là đâm phải xe người khác thôi.”

“Lần sau lái xe cẩn thận một chút. Không có việc gì nữa thì anh đi ngủ đây.”

“Ông xã, tháng 11 anh mới trở về?”

“Khó mà nói trước được.”

Viên Đình: “... Vậy anh ngủ tiếp đi.”

Viên Đình thất thần nhìn màn hình di động đã tối thui, đột nhiên trên màn hình xuất hiện vài giọt nước. Cô ta lau lau khóe mắt, lau luôn màn hình điện thoại, thuận tay mở máy, ấn số của Lâm Việt.

“Lâm Việt, chị gây tai nạn, em lại đây một chuyến.” Sau đó báo địa chỉ cho anh.

*

Tại nhà Lâm Việt.

Lưu Văn Ngọc thấy anh vội vã thay quần áo ra cửa, hỏi: “Có phải tiểu Tô xảy ra chuyện gì hay không?”

“Không phải, Viên Đình đụng xe, con đi xem tình hình ra sao.” Thực ra Lâm Việt chẳng quan tâm đến chuyện của Viên Đình lắm, nhưng trong điện thoại anh nghe ra âm thanh uỷ khuất, bối rối cùng lo sợ của cô ta, nhất thời lại có chút mềm lòng.

Lưu Văn Ngọc có chút khản trương: “Người có bị thương không?”

“Không, chỉ là xe đâm hỏng rồi, chắc cũng đủ dọa chị ấy sợ chết khiếp.” Lâm Việt thay xong quần áo, đang đeo đồng hồ.

Lưu Văn Ngọc dặn dò anh: “Có thể đây là lần đầu tiểu Tô tham gia tiệc kiểu này, con mang con bé đi mua quần áo, làm lại tóc, nhất định sẽ trở thành một mỹ nữ.”

Lâm Việt hơi ngừng động tác trên tay, nếu không phải mẹ nhắc nhở, đúng thật là anh có hơi xem nhẹ chuyện này.

“Vâng, con sẽ lập tức gọi cho cô ấy.”

Lâm Việt sau khi ra cửa liền gọi cho Tô Vận.

“Đang làm gì thế?”

“Em đang đi dạo phố.” Tô Vận đã thay một bộ quần áo sạch sẽ vừa mua, hiện tại tâm trạng tốt lên không ít.

Lâm Việt cười nói: “Mua quà cho anh à?”

Tô Vận còn đang xem một bộ lễ phục dạ hội, giá tận 18,999 tệ, cô cướp đâu ra từng ấy tiền để mua.

Cô đáp: “Đừng mơ, em còn đang mua lễ phục cho bản thân.”

Lâm Việt gọi cô: “Tô Vận.”

“Hử? Chuyện gì?”

“Hai tiếng nữa anh tìm em, em cứ đi shopping đi.”

Tô Vận: “Anh biết em ở đâu mà tìm chứ?”

“Nhất định là ở cái trung tâm thương mại gần bệnh viện rồi.” Xe Lâm Việt đã ra đầu tiểu khu, “Anh lái xe đã, xong chuyện sẽ gọi cho em.”

“Được.” Tô Vận tắt di động, chỉ chỉ kia bộ lễ phục màu trắng: “Mỹ nữ, cho tôi lấy bộ này, lấy cỡ cho người cao mét 65 nhé.”

“Vâng, xin quý khách chờ một lát.”

Tô Vận mua bộ lễ phục màu trắng, sau đó mua thêm một đôi giày. Cuối cùng là mua cho Lâm Việt một chiếc khay măng sét. Tổng cộng là 23089 tệ. Chỉ trong thời gian hai mươi phút, cô đã đem hai phần ba số tiền ném đi. Tô Vận lòng đau như cắt nhìn váy và giày, lại nhớ đến lúc trước chạt vật với mưa gió, cô khẳng định kiếp trước cô thiếu nợ Lâm Việt.

Tô Vận đến quán cà phê thì Trương Mộ Thừa đang gọi điện thoại. Cô mỉm cười với anh rồi ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

Trương Mộ Thừa sau khi kết thúc cuộc gọi, hỏi cô: “Đã mua được rồi?”

Tô Vận gật đầu: “Ừm. Vậy anh định mua cho cháu mình cái gì?”

Trương Mộ Thừa cười: “Chính là mua quà cho thai phụ.”

Tô Vận: “... Ra vậy, hay là mua chút đồ cho em bé, tôi thấy như thế khá thực tế.”

“Cũng tốt.” Trương Mộ Thừa đứng lên, “Đi thôi, tôi đưa cô về đã, sau đó tôi tự đi hiệu sách mua cũng được.”

Anh hơi mệt mỏi, giờ chỉ muốn lao về nhà ngủ một giấc. Hai ngày nay đều không được nghỉ ngơi tốt, mỗi lúc này uống xuống hai tách cà phê mới vực được dậy tinh thần.

Tô Vận nghĩ Lâm Việt còn muốn tới tìm cô, tiếc nuối nói: “Lâm Việt lát nữa sẽ lại đây tìm tôi, tốt hơn là tôi nên đợi ở đây.”

“Được, vậy tôi về trước.” Trương Mộ Thừa cầm lấy chiếc ô đã khô, đưa cho cô: “Lần sau hãy mua chiếc ô chất lượng một chút.”

Cũng mặc kệ Tô Vận có nhận hay không, Trương Mộ Thừa đem ô nhét vào tay cô, sau đó lưu loát rời đi.

Tô Vận ngẩn ngơ nhìn chiếc ô, cười hoa si một mình.

Hơn một tiếng sau Lâm Việt mới đến.

Anh nhìn dáng vẻ của Tô Vận ngắm chiếc ô, trêu chọc: “Người trong lòng tặng à?”

Mặt Tô Vận nóng lên, không khẳng định cũng không phủ định: “Là đi đường nhật được.”

Lâm Việt nửa híp mắt nhìn cô: “Tô Vận, giờ em lại đi nhật cho anh cái nữa đi? Hôm nay trời mưa tầm tã mà có người đem ô xịn vứt giữa đường lớn?”

Tô Vận đột nhiên ngẩng đầu: “Xịn thế nào cơ?”

“Hừ.” Lâm Việt chột hứng thú, lông mày nhướn lên: “Thành thật sẽ được khoan hồng, ai đưa?”

Tô Vận có tật giật mình, không dám nói là anh tư, đành phải nói bừa: “Ô của em hỏng rồi, trên đường gặp được một người trước đây là người nhà bệnh nhân, anh ta liền cho em mượn. Nếu chiếc ô là của đất tiền vậy nhất định em phải trả lại cho họ.”

Lâm Việt không tiếp tục chuyện đó nữa, hỏi: “Quà sinh nhật của anh đâu?”

“Không có.”

Lâm Việt đuổi tay: “Vậy đi mua nhanh lên.”

Tô Vận hừ một tiếng, ném chiếc khay đến trước mặt anh, “Không thích thì trả lại cho em, em có thể đem trả lại.”

Lâm Việt bắt lấy chiếc hộp, đem mở ra xem, “Aiza, không tồi đâu, rất hợp với áo somi của anh, tối nay đeo luôn.” Vừa nói vừa cài luôn vào áo. Lâm Việt lại nhìn chiếc túi cạnh cô: “Em mua váy mới à?”

“Vâng, chẳng phải không thể mặc áo somi quần jeans tham dự sao?”

“Anh cảm thấy cách đó rất hay, rất cá tính.” Lâm Việt nhìn nhãn hiệu kia, anh không biết nhãn hiệu này.

Lâm Việt lại liếc mắt đến một chiếc túi khác, cả túi đều sũng nước từ trong ra ngoài, hẳn là quần áo ướt.

Mạo hiểm đi ra đường lúc mưa to gió lớn để mua quà và quần áo, chắc cũng chỉ có cô nàng ngốc nghếch này thôi, trong lòng anh có chút chua xót.

Lâm Việt đưa Tô Vận đi ăn cơm trưa, hỏi cô muốn đi làm tóc hay không nhưng cô đã cự tuyệt luôn, nói mình sẽ tự làm tóc và trang điểm. Lâm Việt không miễn cưỡng, anh biết cô nhất định sẽ làm tốt chuyện đó, lại còn rất có tâm.

Đến dưới ký túc xá, Lâm Việt đưa túi cho cô: “Buổi tối anh tới đón em.”

“Được. Tạm biệt nha.” Tô Vận vẫy vẫy tay, xoay người đi vào cửa chung cư.

Lúc chờ thang máy, di động của cô vang lên, là Tô Ninh Ninh.

“Alo, chị có bận không?” Giọng Tô Ninh Ninh nhẹ nhàng sung sướng.

“Vừa đến ký túc xá, em còn đang ở Hồng Kông?” Tô Vận dùng bả vai kẹp lấy di động vào bên mặt, một tay ấn nút thang máy.

“No! Chị đoán xem em đang ở đâu?”

Tô Vận sùng sốt, vui vẻ nói: “Em ở Bắc Kinh?”

“Đúng vậy, đúng vậy, đúng vậy, ha ha ha, có phải rất ngạc nhiên không?”

Thang máy môn đã mở ra, Tô Vận chưa tiến vào, “Em giờ ở đâu? Chị đi tìm em.”

Tô Ninh Ninh nói địa chỉ khách sạn, “Em có cả buổi chiều để tiếp chị đấy.”

Tô Vận nói thêm vài câu với Tô Ninh Ninh rồi cúp máy, quay lại cửa phát hiện Lâm Việt vẫn còn ở đấy, anh dựa vào xe hút thuốc.

Lâm Việt quay đầu lại, cười: “Nhớ anh quá à?”

“Anh bớt ảo tưởng đi!” Tô Vận hỏi anh: “Buổi chiều anh có việc gì không?”

“Em muốn ở cùng anh thì sao anh dám có việc gì chứ” Lâm Việt ném đầu mẩu thuốc lá ném vào thùng rác.

“Đưa em đến chỗ này, khách sạn XXX.”

“Ban ngày ban mặt đi chỗ đó làm gì chứ?” Lâm Việt cười xấu xa: “Không thể chờ đến tối được sao?”

Tô Vận: “.....”

Cô ép mình bình tĩnh, “Em gặp em gái em.”

Lâm Việt kích động, “Tô Ninh Ninh?”

Tô Vận trừng mắt an một cái, “Em có mấy em gái cơ chứ!” Cô kéo cửa xe rồi ngồi vào.

Lâm Việt cũng chạy nhanh ngồi lên xe, “Ai nha, em không nói sớm, chúng ta đã có thể ra sân bay đón rồi.” Lâm Việt hướng mặt vào gương, sửa sang tóc tai.

Rời khỏi khu vực bệnh viện, Lâm Việt nhìn cửa hàng bán hoa đối diện, hỏi Tô Vận: “Em muốn mua hoa không?”

Tô Vận sùng sốt: “Mua hoa làm gì?”

Lâm Việt vô cùng nghiêm túc: “Fans gặp thần tượng, không phải đều tặng hoa sao?”

“Ấu trĩ!” Tô Vận quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không được bật cười.

Tới khách sạn, Tô Ninh Ninh đã sớm chờ ở ven đường, cô hiện tại chưa đạt đến mức độ nổi tiếng như thế, dù không mang kính râm cũng chẳng ai nhận ra. Nhưng Lâm Việt từ rất xa đã nhận ra rồi.

Trông cô hoàn toàn khác với vẻ ăn diện trên màn ảnh. Hôm nay cô mặc vô cùng thoải mái, tóc buộc đuôi ngựa, dù là mặc áo somi quần jeans cũng không che lấp được khí chất tự nhiên hoang dã từ trong xương cốt.

Tô Vận vừa xuống xe, Tô Ninh Ninh liền chạy vội qua, ôm chặt cô, còn nâng cô lên vài cái, “Chị, em nhớ chị muốn chết.” Các cô đã năm tháng không gặp mặt rồi.

Hai người ôm nhau một lúc, Tô Ninh Ninh buông Tô Vận ra, lại sờ sờ mặt, “Chị, chị lại gầy à, có phải bận đến không có thời gian ăn cơm không?”

“Nào có gầy, người khác đều nói chị béo đấy.”

Tô Ninh Ninh lúc này mới chú ý tới người đàn ông phía sau Tô Vận, anh ta dùng ánh mắt đầy ý vị đánh giá cô.

Tô Ninh Ninh khẽ nhếch cằm: “Chị, không giới thiệu một chút?”

Tô Vận quay đầu lại, Lâm Việt cũng tiến lên hai bước.

“Đây là Lâm Việt.” Tô Vận lại đối với Lâm Việt nói: “Đây là em gái em, Tô Nịnh Nịnh.”

Lâm Việt cười nhẹ: “Hôm nay rốt cuộc cũng được nhìn thấy thần tượng.”

Tâm mắt Tô Nịnh Nịnh xuyên qua Tô Vận nhìn Lâm Việt, nghĩ thầm, có thể đưa anh ta đến gặp cô, nhất định là loại quan hệ đó.

Cô cười khanh khách duỗi tay: “Anh rể, rất vui được gặp anh.”

Lâm Việt: “.....” Anh buồn bực nhìn Tô Nịnh Nịnh, ai là anh rể của cô chứ!

—

2766 từ

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Tường Mộ Thừa về đến nhà là lăn ra ngủ đến gần tối. Sau khi tắm rửa sơ qua, anh thay quần tây áo somi xuống tầng. Vừa xuống đến cầu thang dưới tầng anh đã thấy khách không mời ngồi trong phòng khách.

Lâm Việt đang ngồi trên sofa chơi game, nghe tiếng anh bước liền ngừng đầu, xem xét một lượt từ dưới lên trên, “Tứ ca, anh dậy rồi à.” rồi lại cúi đầu tiếp tục chém giết.

Tường Mộ Thừa ừ một tiếng, đi đến đối diện ngồi xuống, hỏi: “Có việc gì?”

“Không có gì.” Lâm Việt đang đánh tới thời khắc mấu chốt, mấy tên đồng đội của anh kém cỏi, khiến anh tổn thất nghiêm trọng, gào vào máy mấy lời thô tục.

Tường Mộ Thừa nhíu mày, nhắc nhở: “Lâm Việt, nơi này không phải chỗ cho cậu chơi!”

Lâm Việt bị đồng đội làm tức chết, trò chơi kết thúc, anh liền thoát luôn.

Tường Mộ Thừa nhìn Lâm Việt, “Cậu nhàn rồi thế à?”

Lâm Việt cất di động, lười biếng nói: “Vốn dĩ rất vội, nhưng giờ lại vô cùng rảnh.”

“Không đi với Tô Vận?” Tường Mộ Thừa hỏi xong liền hối hận, anh từ khi nào trở nên hóng hớt như vậy?

Lâm Việt xoay hai cánh tay, duỗi cái eo mỏi, “Đừng nhắc đến cô ấy nữa, vốn dĩ em tình nguyện làm tài xế chở cô ấy và em gái đi dạo phố, thế nhưng nửa đường lại bị đuổi đi.”

Tường Mộ Thừa xì một tiếng: “Cậu cũng có ngày hôm nay? Chuyện gì vậy?”

Lâm Việt nghĩ đến chính mình bị vứt bỏ giữa đường lại thấy vô cùng đau khổ.

Dọc đường đi, Tô Nịnh Nịnh không chỉ một lần mà là luôn mồm một tiếng anh rể, hai tiếng anh rể, còn cảnh cáo và uy hiếp anh đủ kiểu. Nào là phải đối xử tốt với Tô Vận, nếu anh dám khó dễ Tô Vận cô ấy sẽ biến thành Satan đem anh cẩu xé.

Lúc ấy anh thiếu chút nữa thì nhồi máu cơ tim.

Sau đó Tô Nịnh Nịnh lại nói: “Anh rể, anh xem em cùng chị gái bao lâu như vậy mới được gặp nhau, anh lại nhẫn tâm đi theo làm bóng đèn? Nếu không như vậy đi, xe anh để lại cho bọn em, em và chị dạo phố xong sẽ tìm anh trả xe. Thế có được không?”

Không đợi anh mở miệng, Tô Nịnh Nịnh đã chỉ vào chỗ đỗ xe bên đường phía trước, nói: “Anh rể, đỗ ở kia kìa, anh chịu khó đi bộ chỗ khác nha.”

.....

Sau đó anh vô cùng đáng thương bị đá xuống vỉa hè, nhìn chiếc xe của mình lướt qua. Giọng nói thanh thúy trong xe vẫn liên tục quanh quẩn truyền đến bên tai.

Nghe xong, Tường Mộ Thừa lấy một cốc nước ấm, uống mấy ngụm, trong giọng anh vẫn có chút không thoải mái, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng việc anh đã kích Lâm Việt: “Cậu xứng đáng lắm!”

Lâm Việt chớp chớp mắt, cho rằng mình nghe nhầm rồi, hỏi lại: “Tứ ca, anh mới vừa nói cái gì?”

Tường Mộ Thừa nói chậm lại, gằn từng chữ một: “Anh nói cậu xứng đáng lắm!”

Lâm Việt: “.....”

Miệng anh há rộng thờ dốc.

Trong lúc vô ý, anh nhìn cổ tay áo somi của mình, ngay lập tức trên mặt nở nụ cười xấu xa.

Tường Mộ Thừa đang nhận điện thoại, bước vào thư phòng. Lâm Việt cũng đi theo ngay sát. Lúc Tường Mộ Thừa bắt đầu xử lý công việc, Lâm Việt ngồi ở ghế sofa đối diện cố ý nghịch nghịch chiếc khay măngsét. Thấy Tường Mộ Thừa không thèm chú ý, anh lại cố tình lấy chiếc khay từ cổ tay áo xuống rồi lại cài lại như cũ, cứ như vậy làm đi làm lại không biết mệt.

Nửa tiếng trôi qua, Tường Mộ Thừa đã giải quyết được tương đối công việc, anh liếc nhìn Lâm Việt một cái, ha, vẫn chuyên tâm nghịch chiếc khay măngsét. Thật ra anh đã sớm để ý Lâm Việt đang làm gì, nhưng lại không hỏi nhiều, thật không nghĩ tới cậu ta có thể làm cái trò nhàm chán đó nửa tiếng đồng hồ.

Tường Mộ Thừa khép lại văn kiện, nhìn Lâm Việt: “Cậu lại ăn no rửng mỡ?”

Lâm Việt hừ hừ, điệu bộ không để ý tới Tường Mộ Thừa.

Tường Mộ Thừa xi một tiếng, nói: “Bệnh thần kinh!”

Lâm Việt cũng không thèm để ý, tâm trạng vô cùng tốt, anh lại làm thêm vài lần động tác tháo, cài khay, rồi mới ngược mắt nhìn Tường Mộ Thừa, nhưong mày hỏi: “Anh biết là ai tặng không?”

“Không có hứng thú!”

Lâm Việt trầm nghĩ, anh không hứng thú, em lại càng muốn nói. Anh bắt đầu khoe: “Tô Vận tặng em làm quà sinh nhật đó. Cô ấy đảm mưa mưa cho em, còn chọn vô cùng cẩn thận, sau đó lại đợi em hai tiếng để tặng ngay.”

Tường Mộ Thừa liếc nhìn mắt nhìn chiếc khay măngsét thủ công tinh tế kia trên cổ tay Lâm Việt, mặt không đổi sắc, cũng không nói một lời đứng dậy bỏ ra khỏi phòng.

Lâm Việt nhìn theo bóng dáng anh vui sướng huyết sáo đặc chí.

*

Tô Nịnh Nịnh không cùng Tô Vận đi shopping, hai người đỗ xe ở một chỗ yên tĩnh, mua hai ly đồ uống rồi ngồi nói chuyện phiếm.

Tô Nịnh Nịnh dùng khuỷu tay đẩy đẩy Tô Vận: “Aiza, chị, thái độ chị nói chuyện cùng em kiểu gì đấy? Em cảm thấy anh ta vô cùng tốt nhé, chị nói gì là nghe rấy.”

Tô Vận không muốn giấu diếm Tô Nịnh Nịnh, liền đem chuyện của cô cùng Lâm Việt giả vờ yêu đương kể từ đầu đến cuối. Tô Nịnh Nịnh nghe xong, trong lòng không thể nói cảm tưởng của mình. Cô vốn tưởng chị mình rất cuộc cũng thoát ra khỏi quá khứ, ai ngờ lại ra thế này.

Nàng dò hỏi: “Chị, vậy chị còn nghĩ đến... Chị vẫn còn lưu luyến ư?”

Tô Vận cười: “Đương nhiên là không, gặp được người thích hợp chị sẽ hên hò rồi kết hôn.”

Tô Nịnh Nịnh mới không tin lời ấy, những lời này đã nói 5 năm rồi, kết quả thì sao? Phụ nữ thì có bao nhiêu cái 5 năm chứ? Chẳng nhẽ chị ấy cứ thế có chấp chờ đợi, liệu Phó Minh Diễm có biết không? Nhưng dù có biết thì có thể thay đổi được gì? Anh ta đã sớm kết hôn rồi.

Tô Nịnh Nịnh chính lại ghé ngồi, dựa vào đầu vai Tô Vận: “Chị, em cảm thấy Lâm Việt đối xử với chị rất tốt. Dù chị luôn đem anh ấy để sang một bên, anh ấy cũng không có mặt dày cưỡng ép chị gì mà.”

Tô Vận ngay lập tức nói xấu Lâm Việt: “Tuồng thành so với mặt anh ấy còn thua xa.”

Tô Nịnh Nịnh: “... Chị, nói thật đi, Lâm Việt đối xử với chị thế nào?”

Tô Vận gật đầu: “Cũng không tệ lắm.” Là rất tốt mới phải.

Tô Nịnh Nịnh tiếp tục kiên nhẫn khuyên bảo: “Không hẳn đã phải lấy nhau luôn, việc chị cần làm hiện giờ là mở lòng, từ từ tiếp nhận anh ấy, nói không chừng lửa gần rơm lâu ngày cũng bén.”

Tô Vận ra hiệu cho cô ấy dừng lại, nhưng Tô Ninh Ninh càng không nghe: “Người khác ai chả thêm công danh, phú quý. Bao nhiêu người còn phải vất óc nghĩ mưu kế để chui được vào nhà có quyền có thế, đây chị lại không cần. Trời ạ, nếu có cơ hội tốt như vậy em nhất định sẽ nắm chắc.”

Tô Vận lại không muốn tiếp tục chuyện này, cô kết thúc: “Tự lòng chị hiểu rõ, đêm nay chị sẽ cố gắng mở lòng, tiếp nhận Lâm Việt, rồi sẽ vạn sự tuy duyên được không?”

Tô Ninh Ninh nhẹ nhàng thở ra, lòng mảy mướt lên: “Tốt nhất là chị nói thật làm thật đó!”

Tô Vận lại hỏi cô: “Lần này em diễn trong bao lâu?”

“Không chừng là ba tháng, bất quá còn một bộ phim, người đại diện của em hiện tại đang đi liên hệ, nếu có thể thuận lợi lấy được vai diễn, thì cho đến tháng năm năm sau em vẫn sẽ ở Bắc Kinh.”

Tô Vận như đang suy nghĩ gì gật đầu: “Nếu em ở Bắc Kinh lâu như vậy, chị sẽ thuê một căn nhà bên ngoài, đưa cậu và mợ lên ở cùng chúng ta luôn. Vừa lúc mợ cũng nên đi kiểm tra tổng quát, em diễn xong về nhà chúng ta có thể cùng nhau ăn cơm rồi.”

Tô Ninh Ninh trong lòng hơi buồn nhưng khoe miệng cô vẫn kéo một nụ cười “Được”. Cô đã rất lâu đều không có ở bên cha mẹ rồi. Năm trước cô ăn tết luôn cùng đoàn phim, lúc ấy họ đang quay ở nước ngoài, không thể trở về. Năm nay lại có liên tiếp vai mới, cô lại không có thời gian về nhà một chút.

Điện thoại Tô Ninh Ninh reo, là của người đại diện. Không biết cô ấy nói chuyện gì cùng người đại diện, cô trở nên vô cùng vui vẻ, nói: “Được, tôi lập tức đi ngay, khoảng nửa tiếng nữa sẽ tới.”

Cúp điện thoại xong, Tô Ninh Ninh xin lỗi Tô Vận, ôm chị mình: “Chị, em xin lỗi, lại không được ở thêm với chị rồi. Người đại diện gọi em đi thử vai, nhân vật kia rất có thể em sẽ được nhận.”

Tô Vận so với cô ấy còn kích động hơn, thúc giục cô ấy mau chóng xuất phát. Tô Ninh Ninh mở cửa xuống xe, Tô Vận cũng từ ghế lái xuống luôn. Đường từ đây đến chỗ đó khá xa, cô ấy có thể mượn xe Lâm Việt đi cho kịp.

Tô Ninh Ninh không chút do dự phản đối: “Áy áy không được, chị là bạn gái, mượn xe là chuyện bình thường. Nhưng em thì không phải, để em bắt xe cũng được.”

“Anh ấy không thiếu xe đâu, chốc nữa chị sẽ báo anh ấy một tiếng, không phải em đang gấp sao.” Tô Vận lời kéo Tô Ninh Ninh, đẩy cô ấy xuống ghế lái rồi đóng cửa lại: “Nhanh lên đi, đừng làm trễ việc quan trọng.”

Tô Ninh Ninh vẫn do dự, “... Nhưng mà...”

“Được rồi, làm gì mà dài dòng như người già.” Tô Vận nói: “Chẳng nhẽ em còn chờ ông lớn nào đến kiệu rước đi?”

Tô Ninh Ninh bất đắc dĩ bật cười, đành phải ngồi xuống, lái xe rời đi.

Tô Vận sau đó liền gọi điện thoại ngay cho Lâm Việt, đem sự tình giải thích đầu cuối, còn xin lỗi vì mình chưa xin phép đã tự ý hành động.

Lâm Việt nghe được nữ thần trong lòng lái xe của mình, bụng dạ lập tức vui mừng nở hoa, miệng còn liên tục trách Tô Vận: “Anh đã nói bao nhiêu lần rồi, của anh chính là của em, đừng khách khí như vậy, sao dặn mãi mà không nhớ thế!” Nói xong Lâm Việt theo bản năng liếc nhìn Tường Mộ Thừa, kết quả thấy Tường Mộ Thừa cũng đang nhìn mình.

Anh còn hướng Tường Mộ Thừa gật gật đầu, nói với Tô Vận: “Bảo bối, em đang ở đâu để anh đi đón.”

Tô Vận liền nổi da gà toàn thân, cơm buổi trưa thiếu chút nữa trào ra. Nhưng cô lại cực nhanh phản ứng lại, chắc cạnh anh đang có ai đó, hỏi: “Anh đang ở nhà?”

“Ở nhà của tứ ca, nếu không em cũng qua đây đi, buổi tối chúng ta cùng nhau đến chỗ hẹn luôn.” Lâm Việt lại trưng cầu ý kiến của Tường Mộ Thừa: “Tứ ca, em rủ Tô Vận tới đây, có bất tiện gì không?”

Tường Mộ Thừa bất mãn liếc Lâm Việt không nói gì.

Lâm Việt tiếc nuối nói với Tô Vận trong điện thoại: “Aiz, tứ ca hình như không chào đón rồi.”

“Lâm Việt!” Tường Mộ Thừa lạnh giọng cảnh cáo.

Lâm Việt nhún nhún vai, vẻ mặt vô tội: “Anh không có nói gì mà, làm em tưởng anh không đồng ý.”

Thật ra anh biết Tường Mộ Thừa không nói chuyện là đồng ý, nhưng anh cố ý xuyên tạc ý của Tường Mộ Thừa.

Tường Mộ Thừa sắc mặt hầm hầm khó chịu.

Lâm Việt nhìn Tường Mộ Thừa tức tối, trong lòng đã vui lên tận trời nhưng ngoài mặt vẫn cố tỏ vẻ điềm tĩnh. Anh lại hỏi cụ thể vị trí của Tô Vận bây giờ,

không quên dặn cô: “Bảo bối, em tìm quán cà phê hay tiệm bánh nào ngồi tạm, chờ anh qua đón nhé!”

Kết thúc cuộc gọi, Tô Vận vẫn nhìn chăm chăm đi động ngậy ra, nghĩ đến sắp được nhìn thấy anh ấy, lòng lại trào lên nỗi vui sướng không tên.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Đây là lần đầu tiên Tô Vận chân chính nhận thức được thế nào là biệt thự cao cấp. Biệt thự bốn tầng kiểu Pháp xa hoa, quý phái. Trước và sau biệt thự đình nhỏ, đằng sau có bể bơi ngoài trời, vườn hoa cây trồng. Khu vực vườn còn có hòn non nước giả, thực vật trên đó tràn đầy sức sống, mùi hương của thiên nhiên tràn ngập, trong ao nhỏ còn có vài con cá đang bơi lội. Trong hoa viên đó thứ cô thích nhất chính là xích đu nhỏ ở trong góc. Đằng sau mấy tảng đá lớn là mặt cỏ được xén cẩn thận, không gian thừa chỗ cho một bữa tiệc nhỏ. Bên phải chính là sân tennis. Giờ phút này Tô Vận cảm giác mình như cá bẫy lâu nay sống trong chiếc lồng nhỏ, nhờ trời mưa to mà được bơi ra biển lớn. Lần đầu tiên nhìn thấy một nơi đẹp đến nín thở như vậy, cô còn quên luôn cả việc mình còn không biết bơi.

Thời gian vẫn còn sớm, Lâm Việt gọi ý đánh vài set tennis, Tưởng Mộ Thừa đồng ý.

Tô Vận nhìn bọn họ, nghĩ thầm chẳng lẽ định chơi thật luôn ở đây?

Sau đó bọn họ đi thay quần áo, khi xuất hiện lần nữa cả hai đều đã mặc lên người bộ đồ thể thao mát mẻ. Đai bó cơ của Lâm Việt là màu đỏ như táo, còn của Tưởng Mộ Thừa là màu đen huyền bí.

Tô Vận kinh ngạc nhìn Lâm Việt: “Sao anh lại có quần áo ở đây?”

“Vì anh thường xuyên chơi ở đây nên để sẵn mấy bộ.” Lâm Việt thuận tay ôm cổ choàng vai Tô Vận: “Có phải rất đẹp trai không?”

Tô Vận theo bản năng muốn tránh, lại bị Lâm Việt ôm càng chặt, anh kề sát lỗ tai Tô Vận, nhỏ giọng nói: “Anh tư cùng một giuộc với mẹ anh, em quên à?”

Tô Vận ngay lập tức ngừng giãy giụa, để anh tùy ý ôm trong lòng, nhưng ánh mắt cô lại hướng đến Tưởng Mộ Thừa, lại chạm ánh nhìn của anh, cô chặt vật thu hồi tâm mắt, nhìn ra phía khác. Sau đó Tưởng Mộ Thừa rời biệt thự, đi về đằng sau nhà.

Tô Vận lúc này đẩy tay Lâm Việt trên vai, “Đi thôi.”

Trên sân bóng, trọng tài và người nhặt bóng đều đã ở đó, tận bốn người nhặt bóng, mỗi góc hai người. Tô Vận nhìn thấy cái này ngay người vài giây.

Chỉ là chơi cho vui thôi, có cần lắm chuyện như thế không. Kẻ có tiền đều như vậy à?

Lâm Việt đứng sau cô nói: “Tâm trạng anh tư hôm nay không tốt.”

Tô Vận quay đầu lại, mờ mịt: “Có ý gì?”

Lâm Việt thờ dài, vừa rời anh thật là ăn no dùng mỡ mới đề nghị chơi tennis.

Anh làm vẻ mặt đau lòng vỗ vỗ bả vai Tô Vận: “Em tý nhớ vào nhặt xác anh nhé.” rồi không đợi Tô Vận phản ứng, anh đã nặng nề lết vào sân.

Tô Vận ngồi ở khu vực nghỉ ngơi, Tưởng Mộ Thừa đã bảo người làm làm cho cô vài loại hoa quả và nước trái cây, còn giống hệt sở thích của cô, chắc là trùng hợp đi, cô sao cứ mơ mộng như thế chứ.

Cô ngẩng đầu, tầm mắt nhìn theo bóng dáng Tưởng Mộ Thừa, anh đang nói gì đó với trọng tài, sau đó trở lại sân bóng, làm vài động tác khởi động. Anh đứng ngược nắng, ánh nắng càng tôn lên đường nét sắc bén của anh, tản ra khí chất trầm tĩnh, trưởng thành. Mà chiếc quần thể thao phía dưới lại tôn lên đôi chân dài thẳng, cơ bắp rắn chắc tràn đầy sinh lực.

Tô Vận nhất thời ngấm anh đến thất thần.

Chờ đến lúc cô hoàn hồn, anh cũng đang nhìn cô.

Tô Vận nhanh chóng cúi đầu, lấy một ly nước trái cây uống hạ hỏa.

Trận tennis bắt đầu.

Tô Vận cũng biết một chút luật chơi tennis, sau khi hiệp một bắt đầu vài phút, cô thấy rõ Lâm Việt đã lực bất tòng tâm. Tưởng Mộ Thừa mỗi lần giao

bóng đều tựa như đang cầm một vũ khí sát thương cực mạnh, Lâm Việt không có cơ hội cũng như sức lực chống cự.

Sau hiệp một, Tường Mộ Thừa thắng liên tiếp sáu quả. Ngược lại, thể lực Lâm Việt tiêu hao đến cạn kiệt, dẫn đến mắc nhiều lỗi sai, đánh bóng ra ngoài sân, đánh bóng va vào lưới, còn có hai lần không đánh trúng bóng.

Chỉ mấy phút trước khi hiệp một kết thúc, Lâm Việt ném chiếc vợt xuống sân, người anh cũng nằm sõng soài trên mặt đất. Đã nhiều năm anh chưa thua thảm như vậy, tuy là thua đến mất mặt nhưng anh vô cùng tâm phục khẩu phục.

Anh không nghĩ đến Tường Mộ Thừa sẽ tàn nhẫn đến thế, chỉ cần có cơ hội liền vùng vằng trí mạng, cứ như là ở trên thương trường vậy, tàn nhẫn không cho người khác lối thoát.

Cả người Tường Mộ Thừa cũng ướt đầm mồ hôi, anh thoáng nhìn qua Tô Vận thấy cô cũng đang nhìn về phía mình. Khi anh cố ý nhìn cô trực diện thì cô lại giật thót nhanh chóng cúi đầu, tay cầm ly nước trái cây giả bộ uống, điều này khiến tâm trạng anh thoải mái không ít.

Tường Mộ Thừa thu hồi tầm mắt, nói với Lâm Việt: “Đừng có giả chết, mau đứng dậy chơi nốt hiệp nữa.”

Lâm Việt nghiêng mặt, thở hồng hộc: “Anh tư, không đánh nữa đâu, em nhận thua còn không được sao, em còn muốn giữ sức để tối vui chơi với Tô Vận.”

Tường Mộ Thừa nghe vậy, dù không vui vẻ nhưng cũng không lên tiếng, đưa vợt cho người nhặt bóng, tiến về khu vực nghỉ ngơi.

Lâm Việt kêu Tô Vận: “Vợ ơi, mang cho anh chút nước, anh không dậy nổi.”

Tô Vận: “...”

Sau đó cô nhìn về phía Tường Mộ Thừa, anh đang đến gần, tóc tai đều là mồ hôi. Toàn bộ không khí xung quanh lập tức bị vây hãm bởi hơi thở của anh, mát lạnh, pha trộn với mùi thuốc lá nhàn nhạt, nhưng không hề gây phản cảm.

Ánh mắt cô đảo chỗ khác, từ đầu đến cuối cũng không dám liếc anh một cái, cô đứng dậy lấy một ly nước ép từ khay mang ra cho Lâm Việt.

Lâm Việt giống đứa nhỏ được chiều hư, vươn tay, “Kéo anh dậy đi.”

Tô Vận trừng mắt nhìn anh, nhưng anh đã nhắm tịt mắt lại.

Tô Vận duỗi tay kéo Lâm Việt lên, anh lại nói: “Tay anh mỏi như rồi, em giúp anh uống đi.”

Tô Vận: “.....”

Thật đúng là coi như cô là bạn gái mà sai bảo?

Bất quá Lâm Việt quá bướng bỉnh, Tô Vận đem ly nước trái cây đặt ở bên miệng anh, anh giống hệt như đứa nhỏ, miệng nhấp vào ly, nhỏ nhẹ uống từng ngụm. Chờ Lâm Việt uống xong nước trái cây thì Tường Mộ Thừa đã sớm rời khỏi sân bóng.

Lúc Tô Vận trở lại khu vực nghỉ ngơi, vốn cô định uống nốt nửa ly nước trái cây của mình, kết quả phát hiện ly đã trống trơn, không sót một giọt.

Ờ?

.....

Cô lại nhìn vào cái khay kia, rõ ràng cái ly đầy kia mới là của anh ấy mà. Tại sao lại uống nước ở ly của cô chứ?

Lâm Việt đứng lên, nói với Tô Vận: “Em đi dạo ở vườn hoa nhé, phong cảnh ở đó rất đẹp.”

Tô Vận hỏi anh: “Vậy anh đi đâu?”

“Anh phải tìm anh tư nói chuyện.”

Tô Vận cố ý trêu anh: “Nói chuyện gì thế? Em cũng muốn đi.”

Lâm Việt làm vẻ mặt không đứng đắn: “Nói chuyện rồi cuộc có phải anh tư cấm dục hay không, còn có, phải gặp người phụ nữ như thế nào mới động lòng”, sau đó hướng Tô Vận nhướn mày: “Đi.”

“Cút!”

*

Buổi tối tám giờ, Tô Vận cùng Lâm Việt tới hội sở.

Lâm Việt đi phía trước, Tô Vận theo sát sau đó.

Lúc đến cửa phòng, Lâm Việt chợt dừng quay đầu lại, Tô Vận thiếu chút nữa đụng vào lưng anh, cô nhú mày nhìn Lâm Việt, rất bất mãn: “Anh dừng lại cũng nói một tiếng chứ.”

Lâm Việt cười: “Nếu anh là anh tư, khéo em lại nguyện ý đứng vào ý chứ.”

Tô Vận hơi há mồm, nhưng lại không thể phản bác, má cô nóng lên, nhưng may mà đã dùng phần che đi. Bị nhìn thấu tâm tư, cô cảm thấy thẹn đến mức muốn độn thổ.

Lâm Việt sờ tóc cô như trấn an, cúi đầu sát vào Tô Vận: “Nói thật cho em biết, chính anh cũng thích anh tư, anh ấy cũng thật quyến rũ.”

Mặt Tô Vận trùng to, không thể tin được nhìn chằm chằm Lâm Việt, sau một lúc lâu cũng không thể thốt ra lời, thật là kinh dị rồi, anh trông thế mà thích đàn ông.

Lâm Việt nhìn phản ứng của cô vô cùng hài lòng, sau đó quay đầu đi, ha ha ha cười to.

Tô Vận biết mình bị trêu, vung tay lên đánh đấm anh. Bả vai Lâm Việt cười đến rung rung, lại nhỏ giọng nhắc cô: “Phái nữ thích anh tư đâu chỉ có mỗi mình em, tỷ nữa anh khẳng định có vô số phụ nữ bầu lầy anh ấy.”

Tô Vận: “Anh ấy chưa có vợ?”

Lâm Việt hai tay rảnh rỗi, lười biếng dựa trên tường, cười xấu xa: “Nhìn nhìn đến ghen rồi giờ mới dám hỏi?”

Tô Vận không thừa nhận: “Ai ghen chứ?”

Lâm Việt làm bộ dạng sao cũng được: “À, anh hiểu lầm, coi như anh chưa nói gì.”

Tô Vận tức muốn học máu nhưng không tìm được lời phản bác.

Lâm Việt lại trêu cô: “Aiz, rốt cuộc có muốn biết hay không?”

Mặt Tô Vận đều đỏ lên, không nghĩ mình bị dồn ép như thế, cắn răng nói: “Có!”

Lâm Việt sờ sờ mũi, cười như không cười: “Nhưng giờ anh lại không muốn nói, em bảo phải làm sao bây giờ?”

Tô Vận không thể nhịn được nữa, liền dậm chân: “Lâm Việt, anh khôn nạn!”

“Ha ha!” Lâm Việt bị bộ dạng của cô chọc cười lăn lộn.

Tô Vận trực tiếp đá anh, trong lòng rít gào tức giận mắng, Lâm Việt, anh con mẹ nó tốt nhất cầu nguyện cho tốt thì kiếp sau mới lấy được vợ!

Lâm Việt vẫn cười, khom lưng vỗ vỗ chân, “Tô Vận, anh thấy trên đời này em giỏi giả vờ giả vịt nhất, ngày thường thì khoác lên một bộ dạng thực nữ, kỳ thật trong xương tủy là lưu manh! Hahaha!” Cô cùng Tô Ninh Ninh ở phương diện nào đó thật là giống nhau.

Tô Vận cũng không phủ nhận, cô thật sự chính là trong ngoài không đồng nhất, nhưng cô không có như vậy mà lỏng bông, không tùy hứng làm bậy, bởi vì sẽ không có ai ở phía sau xử lý những hậu quả cô gây ra, sẽ không có ai dung túng những thói xấu ấy. Nên cô chỉ có thể mềm dẻo mà đối mặt với hiện thực tàn nhẫn ngoài xã hội, sống không thật với chính mình.

Có khi nhìn cái bộ dạng ngoan ngoãn, hiền chuyện của mình trong gương, cô có chút không quen.

Lâm Việt ý thức được sự tổn thương mà lời mình gây ra, cũng không biết nên an ủi ra sao, cuối cùng anh chỉ nói câu: “Sau đêm nay em sẽ được tự do.”

Tô Vận vẻ mặt mờ mịt, muốn hỏi rõ ý tứ của anh thì cửa phòng từ bên trong được kéo ra, một người phụ nữ xinh đẹp lộng lẫy bước ra cửa.

“Lâm Việt, đứng đây làm gì, tất cả đều đang chờ đó!”

Viên Đình sau đó mới đem tầm mắt dừng ở người phụ nữ đang đưa lưng về phía cô. Người phụ nữ đó có cân cổ dài, thon gọn, tóc được vấn lên, trên người là một bộ lễ phục đơn giản màu trắng ôm lấy vòng eo mềm mại tinh tế, chỉ nhìn qua cũng thấy đẹp không gì sánh được.

Tô Vận nghe tiếng nói quay đầu lại, lúc bốn mắt nhìn nhau, Tô Vận cảm giác người phụ nữ trước mặt trở nên lúng túng, khẩn trương.

Chẳng lẽ là bởi vì cô quá đẹp?

Viên Đình thật vất vả mới trấn tĩnh được bản thân, nhìn về phía Lâm Việt, khóe miệng cong lên, “Vị này là?”

“Bạn gái em.” Lâm Việt duỗi tay ôm Tô Vận và ngực giới thiệu, “Đây là chị họ con bác cả của anh, Viên Đình.”

Tô Vận cười nhẹ chào hỏi.

Sắc mặt Viên Đình trở nên cứng đờ, nhưng vẫn cố ép mình bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Tường Mộ Thừa rẽ vào khu vực nghỉ ngơi làm hai điều thuốc. Anh tới cũng khéo, vừa thấy cảnh vừa rồi Tô Vận vui đùa âm ỉ với Lâm Việt. Anh cảm thấy không thích hợp nên đi tránh sang chỗ khác, rồi đến chỗ này. Di động trên bàn vang lên, là Lâm Việt gọi tới.

“Anh tư, sao còn chưa tới?”

“Đến ngay đây.” Tường Mộ Thừa ấn tắt máy ngay.

Khi Tường Mộ Thừa tiến vào căn phòng, bên trong vô cùng âm ỉ, âm thanh to đến mức có thể thổi bay nóc nhà.

Đây là căn phòng xa hoa nhất hội sở, ăn uống chơi bời, cái gì cũng có đủ.

Tô Vận lần đầu tham gia một bữa tiệc kiểu này cảm thấy có chút không quen, như thể mình là cô bé lọ lem vào cung điện nguy nga, tất cả đều xa lạ đến mức cô không chạm tới được.

Nơi này cô chẳng quen ai hết.

Lâm Việt giới thiệu cô đơn giản với mọi người, một lúc sau thì anh bị mấy người khác lôi đi phạt rượu. Những người đó đều xem như cô là không khí, một câu xã giao cũng không có.

Cũng có thể Lâm Việt giới thiệu quá mức qua loa, bọn họ coi cô là một phụ nữ bám vào đại gia, đều nhìn cô với ánh mắt khinh thường.

Tô Vận ngồi một mình ở quầy bar quá nhàm chán, cô liền chuẩn bị đến khu vực nghỉ ngơi xem điện thoại đã mấy giờ. Nhưng lúc đi qua sàn nhảy, cô nghe phong thanh tiếng nói cười của mấy người phụ nữ ăn mặc hoa hoè hoa sỏi kiểu diêm. Mà đề tài họ đang bàn luận chính là cô.

Một cô gái trẻ tuổi, bộ dạng ngạo mạn cất tiếng khiêu khích: “Ê, bộ lễ phục của cô mua chỗ nào đấy?”

Tô Vận cười cười, không trả lời. Cô thầm nghĩ, tôi cùng cô không thù không oán, tự dưng lại ăn no dùng mỡ.

Nhưng sự thật chứng minh, có nhiều người chính là ăn no dùng mỡ, nhân rồi không có việc mà làm. Cô nàng kia càng nói cao giọng: “Này, tôi đang hỏi cô đấy.”

Tô Vận cười nói: “Săn sale trên mạng, 188 tệ, cô thích tôi sẽ tặng cô cả thùng.”

Cô ta tức đến đỏ mặt, im lặng không nói nữa. Tô Vận xoay người rời đi.

Lâm Việt bên này mới uống hai ly rượu đã bị Viên Đình túm đi.

“Ai ai ai, chị buông em ra nào, làm cái gì thế?” giọng điệu Lâm Việt không vui nói.

Tới một góc, Viên Đình mới buông tay, giọng điệu không tốt lắm: “Em và người phụ nữ kia là chơi đùa thôi đúng không?”

Lâm Việt sửa sang lại áo sơ mi, ngược mắt: “Chị nói chuyện dễ nghe chút đi, cái gì mà chơi đùa? Tô Vận chính là nàng dâu mẹ em nhìn trúng, con mắt nào chị nhìn em đang chơi đùa?”

Viên Đình ngáy người mấy giây, kinh ngạc nói: “Là di nhìn trúng á? Sao có thể?”

“Có cái gì mà không thể?” Lâm Việt không kiên nhẫn đẩy ra cô ra: “Chị đừng nhọc lòng đi quan tâm chuyện của em, lo mà về quần chồng của chị ý!”

“Lâm Việt, chị đã cho em đi chưa?”

Lâm Việt rời đi không quay đầu lại.

Viên Đình nhìn bóng dáng Lâm Việt rời đi, cô dùng sức cắn môi dưới, sắc mặt trở nên tái nhợt. Cô phát hiện mình càng lo điều gì thì nó càng xảy ra nhanh hơn.

*

Tô Vận ngồi trên ghế sofa ở khu vực nghỉ ngơi chán nản nhìn về đám người kia, bỗng thấy một bóng hình quen thuộc. Bên anh vây kín bởi nhiều phụ nữ, trông như hoàng đế thời cổ đại đang sủng phi.

Lâm Việt nói rất đúng, người thích anh đâu phải chỉ mỗi mình cô.

Ngay cả ảnh hậu Diệp Tinh Lam cũng như chim nhỏ nép vào người anh, trong mắt tràn ngập vẻ mê luyến.

Có mỹ nữ mời Tường Mộ Thừa khiêu vũ nhưng anh từ chối: “Hôm nay hơi mệt, xin lỗi.”

Sau đó anh nói với mấy người bên cạnh: “Mọi người cứ vui vẻ, tôi vừa về nước còn chưa quen mùi giờ, xin lỗi không thể tiếp được.” rồi anh đi về khu vực nghỉ ngơi.

Diệp Tinh Lam lấy từ khay của người phục vụ hai ly rượu vang đỏ, đi sát phía sau anh. Nhiều người phụ nữ khác cũng nghe phong thanh tin đồn giữa cô ta và Tường Mộ Thừa, trong mắt họ đều là bàn tán những lời đố kỵ ghen ghét.

Tường Mộ Thừa nhìn thấy Tô Vận ngồi cô đơn một mình một chỗ, anh định đi đến phía bên đó, nhưng sau nghĩ lại lại ngồi ở chỗ khác. Diệp Tinh Lam ngồi bên cạnh, đưa ly rượu vang cho anh: “Anh tư, anh uống không?”

Tường Mộ Thừa xua tay: “Tôi đau đầu.”

Diệp Tinh Lam đặt ly rượu trên bàn trà, đứng dậy: “Đề em đi lấy cho anh nước ấm.”

Tường Mộ Thừa cũng không ngăn cản.

Vài phút sau, Diệp Tinh Lam đưa cốc nước ấm cho anh: “Nước ấm rất vừa đó.”

“Cảm ơn.” Tường Mộ Thừa thực sự khát nước, liền uống mấy ngụm.

Diệp Tinh Lam yên lặng nhìn anh, ngay cả khi uống nước anh cũng toát ra một khí phách đặc biệt, cô ta đã gặp nhiều người đàn ông lắm tiền nhiều của nhưng chẳng ai có thể so sánh với anh.

Chờ anh buông ly nước, cô ta lại nhẹ nhàng hỏi: “Nhiên Nhiên hôm nay không đến ư? Lâu lắm em cũng chưa gặp cô bé rồi.”

Tường Mộ Thừa ngẩng đầu, nhìn Diệp Tinh Lam, ánh mắt thâm thúy: “Nó có bảo đến đây, nhưng chắc giờ đang ham chơi ở chỗ nào đó.”

“À ra vậy.” Tại Diệp Tinh Lam không khỏi nóng lên, hơi hơi rũ mi xuống, không dám đối mặt với Tường Mộ Thừa. Đây là lần đầu tiên Tường Mộ Thừa nhìn cô ta chuyên chú như vậy. Chính là ánh mắt ấy cô ta đã khao khát từ lâu, trong đôi mắt ấy chỉ phản chiếu bóng hình của cô ta, khiến cô ta như kẻ bại trận, cả người tê liệt.

Diệp Tinh Lam đánh mắt nhìn ra chỗ khác, không dám nhìn anh.

Cô ta vén một lọn tóc xoắn ra lên tai rồi nhấc tay một cách ý nhị, giọng mềm mại: “Anh tư, hay chúng ta nhảy một điệu đi.”

Ba giây, năm giây, ba mươi giây, Tường Mộ Thừa không lên tiếng.

Diệp Tinh Lam cảm thấy hân hỉ cô ta vừa rời Tường Mộ Thừa nghe được, liền ngẩng đầu, lại thấy anh vẫn đang nhìn mình. Chỉ là buồn bã phát hiện rằng, khuôn mặt anh đang nhìn không phải là mặt cô ta, mà là của người phía sau.

Diệp Tinh Lam quay đầu, phía sau chỉ có một người.

Là bạn gái của Lâm Việt, Tô Vận.

Anh này giờ vẫn đang nhìn Tô Vận?

*

Tiệc sinh nhật Lâm Việt có vài điểm cũng không khác sinh nhật của người bình thường, cũng thổi nến, nhâm điều ước, cắt bánh kem sau đó kem vung vẩy khắp nơi, trên mặt mọi người nhìn không ra ai nữa.

Chỉ là so với sinh nhật người bình thường, bữa tiệc này có nhiều trò ác độc hơn. Thế giới của kẻ có tiền Tô Vận cảm thấy mình tương tượng cũng không làm được.

Hai người nam nữ chả quen biết, chỉ vì một trò chơi là có thể ôm, hôn lưỡi.

Có phải là cô cổ hủ lạc hậu không chạy kịp theo thời đại?

Lâm Việt vẫn còn sót một chút lương tâm, mang cho cô một miếng bánh: “Em ăn chút đi, có chút hơi của anh có thể sống lâu trăm tuổi, sức khoẻ dồi dào có thể đánh bại hàng trăm kẻ tình địch kia kia.”

Tô Vận liếc xéo anh, ý cảnh cáo anh nói chuyện tử tế chút.

Lâm Việt giả vờ không thấy, nói: “Em với anh tư vẫn còn chơi trò giận dỗi?”

Tô Vận thiếu chút nữa sặc bánh mà chết.

Còn chả quen thân, cái gì mà chơi giận dỗi.

Cô đôi lúc cũng mong mình có cái cơ hội đó, nhưng nào có chuyện may mắn như vậy. Không phải cả tối nay anh đều ngồi nói chuyện với Diệp Tình Lam sao?

Lâm Việt vội vàng chụp mũ cô, cười: “Anh chưa nói gì mà em đã kích động như thế?”

Tô Vận lấy tờ giấy ăn lau miệng, thả đĩa bánh xuống hoàn toàn mất khẩu vị.

Lúc này bên sân nhảy đầm kia vọng lại một trận âm thanh thét chói tai, còn có tiếng huýt sáo. Tô Vận ngẩng đầu nhìn lại, một người phụ nữ cao gầy xinh đẹp đang nhiệt tình lao tới Lâm Việt, giọng điệu nũng nịu: “Ông xã, xin lỗi em đến muộn, trên đường bị kẹt xe.”

Tô Vận: “...”

Vậy cô là người thứ ba xấu xa trong truyền thuyết?

Vừa rồi Lâm Việt còn giới thiệu cô với mọi người là bạn gái.

Lâm Việt: “...”

TMD, chia tay rồi ai là ông xã của cô.

Quản chúng đang náo nhiệt vui chơi cũng dừng lại, “...”

Hahaha, giờ bao náo nhiệt đều bị dập tắt.

Lâm Việt nhanh chóng đứng dậy, hạ giọng: “Rất cuộc cô muốn gì?”

Mặt người phụ nữ đó vô tội: “Người ta đến chúc mừng sinh nhật anh mà.”

Lâm Việt cố kìm nén tức giận: “Chúng ta đã sớm...”

Người phụ nữ nhanh chóng cắt ngang: “Lâm Việt, em mang thai.”

Căn phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Đại não Lâm Việt trống rỗng.

Dường như cả thế giới lâm vào yên lặng tuyệt đối.

Mắt Lâm Việt trợn lên, nhìn trân trân, mẹ nó, người phụ nữ này nói dối không chớp mắt sao?

Trước giờ anh luôn đặt các biện pháp an toàn lên hàng đầu, quan trọng sánh ngang việc thoả mãn tình thú, làm sao có thể mang thai được.

Mắt người phụ nữ mở to, ầng ằng nước: “Lâm Việt, em chỉ muốn hỏi anh một câu thôi, anh có muốn đưa bé không?”

Giữa lòng mây Lâm Việt ẩn chứa sự giận dữ, anh không nói gì nhìn chằm chằm cô ta.

Anh hoài nghi người phụ nữ trước mắt này có phải là phẫu thuật không, vì trước giờ anh chỉ chơi bời, cũng nói thẳng điều đó cho đối phương biết, đâu ra người phụ nữ tâm cơ như thế này?

Trong phòng đều là những người chờ xem náo nhiệt, đợi cơ hội chê cười Tô Vận, cục diện đã hỗn loạn đến mức Lâm Việt không thể khống chế, xem cái bộ dáng cô bạn gái cũ này, có lẽ hôm nay không đạt mục đích sẽ không bỏ qua.

Anh bắt đầu nghi hoặc, đây là mang thai thật hay giả?

Nếu là giả, bạn gái cũ khẳng định sẽ không có lá gan tới làm loạn.

Nếu là thật sự, đêm nay như vậy là xong. Mặt mũi Tô Vận sẽ ra sao đây?

Lúc này di động trong túi quần rung, anh móc ra thì thấy là cuộc gọi của Tường Mộ Thừa, anh lướt qua đám người nhìn về phía Tường Mộ Thừa. Tường Mộ Thừa ý bảo anh xem di động.

Lâm Việt click mở di động, là tin nhắn của Tường Mộ Thừa.

Viên Đình đã đi tới, nhìn người phụ nữ: “Kể cả cô có con của Lâm Việt, cứ coi như hai người vẫn còn tình cảm đi, Lâm Việt cũng không có khả năng cưới cô đâu! Cậu ta đã có hôn thê, cuối năm nay dự định sẽ kết hôn, Tô Vận chính là con dâu đi tôi đã nhìn trúng...”

Tô Vận không khỏi rung mình một cái, cô đắc tội Viên Đình từ bao giờ vậy?

Nghe qua sẽ thấy Viên Đình đang bênh vực kẻ yếu, kỳ thật là trong bụng có kim, lời nói đều ghim vào cô, hận không thể đem tôn nghiêm của cô dẫm dưới lòng bàn chân.

Lâm Việt đọc xong tin nhắn, ánh mắt khó chịu nhìn Tường Mộ Thừa.

Viên Đình còn ở đó nói lời khắc nghiệt.

Lâm Việt bất mãn nói với Viên Đình: “Cô ấy là thai phụ, chị nói chuyện ý tứ một chút! Còn có, ai bảo cuối năm nay em sẽ cưới Tô Vận?!”

Mấy giây trôi qua, cốt truyện đang phát triển kịch tính bỗng xoay phát 180 độ, đám quần chúng xung quanh càng kích động.

Lâm Việt nắm tay người phụ nữ kia ra cửa: “Đề anh đưa em về trước nhé. Em đói chưa, mình đi ăn gì đây?” Rồi anh lại quay đầu nói với Tô Vận. “Em đừng đi vội, một tiếng nữa anh quay lại.”

.....

Sau đó mọi người như tỉnh mộng.

Mấy chục khuôn mặt, hoặc là thương cảm, hoặc là mỉa mai trào phúng nhìn chằm chằm Tô Vận.

Người phụ nữ lúc trước khiêu khích Tô Vận lớn tiếng: “Xem ra người vợ bỏ rơi tức quá đã mua một bộ đồ 188 tệ, chẳng cần khí chất hình tượng gì hết.”

Sau khi nói xong, cô ta vui sướng nhìn người khác gắp hoa, hì hì haha với mấy người bạn đi cùng.

Lâm Việt đã rời đi, những lời chế giễu thì vẫn tiếp tục.

Cứ như vậy, Tô Vận cảm thấy mình bị cô lập hoàn toàn, giống như một vai hề mua vui cho thiên hạ.

Lâm Việt đã kế hoạch cùng cô giả vờ yêu đương, vậy giữa đường phát sinh một cái chuyện máu chó như này, cô hoàn toàn không biết đối phó, anh cũng chẳng quan tâm đến cô mà bỏ đi thẳng.

Cho dù là bạn bè thì anh cũng nên đưa cô rời khỏi chốn thị phi này chứ.

Nhưng anh cứ thế đi thẳng, còn để cô lại đây. Lâm Việt không cho cô đi, cô sẽ không đi.

Lâm Việt nói rất đúng, trên đời này cô giỏi nhất là giả vờ giả vịt.

Rõ ràng trong lòng không thoải mái như thế, nhưng mặt cô vẫn bình thường, dường như chỉ là một khán giả vậy.

Tô Vận đột nhiên phát hiện, thật ra cô chẳng hiểu được Lâm Việt dù chỉ là một chút. Có lẽ thân phận như cô không xứng đáng được những kẻ có tiền quan tâm.

Nhìn anh lúc rời đi đều là sự quan tâm săn sóc, tình cảm nồng đậm. Có thể là yêu đương lâu quá, muốn tranh thủ tìm trò mới lạ.

Mà trong trò chơi này, cô chẳng có một chút trọng lượng gì cả.

Thật ra, thắng thua với cô chẳng quan trọng. Điều duy nhất cô muốn chính là giữ được vị trí công tác của mình một cách bình an. Cô không thể từ bỏ nó được. Càng không có một chút dũng khí đứng lên tìm công bằng cho bản thân.

Vẫn là sự nhiệt huyết 5 năm trước trong kí ức đã dạy dỗ cô bài học đắt giá. Hiện giờ, cô sẽ không bao giờ nghĩ tới dám đắc tội những người đó.

Sinh tồn và tôn nghiêm, chọn một trong hai ư, không cần suy nghĩ, nhất định cô sẽ chọn cái trước.

Cô đã qua cái tuổi có thể tùy hứng làm bậy rồi.

Cô cũng không còn là cô gái chưa trải đời, vô lo vô ưu của 5 năm trước.

Trong lúc lòng bị dày vò, Tô Vận vô thức đem tầm mắt nhìn Tường Mộ Thừa. Mà anh cũng đang chuyên chú nhìn cô. Khi đôi mắt chạm nhau, cô đột nhiên ứa nước mắt.

Nhưng cô biết, anh sẽ chẳng mảy may quan tâm.

Giữa họ chỉ là 10 mét, nhưng tựa như cách một ngọn núi cao.

Sự náo nhiệt của mấy kẻ đưa chuyện còn chưa tan đi, cửa phòng bỗng bật mở, giọng ngọt ngào bay tới: “Cậu! Cậu ơi!”

Căn phòng lập tức yên tĩnh trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Phòng đang yên tĩnh trong nháy mắt lại ồn ã lên.

“Ai nha, không phải là công chúa nhỏ của chúng ta sao.”

“Là Nhiên tiểu bảo à, lại đây lại đây, vẫn còn đồ ăn ngon cho cháu này.”

“Nhiên Nhiên, mau lại đây dì nhìn chút nào, mấy tháng không gặp vừa lớn vừa xinh hơn này.”

Những âm thanh nịnh hót câu sau lại cao hơn câu trước.

Tô Vận ngồi ở trong góc, không thấy rõ đứa trẻ mới đến, cũng không biết công chúa nhỏ miệng kêu ‘cậu’ kia là ai.

Diệp Tinh Lam nhìn người mới đến liền đứng dậy về khu vực đồ ăn.

“Cậu!” Cô bé vui sướng chạy đến ngồi cạnh chỗ Tường Mộ Thừa, ánh mắt quét về phía Tô Vận, sau đó ôm Tường Mộ Thừa, dán miệng vào lỗ tai anh hỏi: “Có đúng không?”

Tường Mộ Thừa cũng ghé sát vào cô bé: “Ừ đúng rồi.”

Cô nhóc cười sung sướng, ánh mắt giảo hoạt đảo quanh, ra điều kiện: “Vì sao cháu phải giúp cậu diễn kịch chứ, bài tập làm văn cháu còn chưa làm xong mà, làm thế nào bây giờ?”

Tường Mộ Thừa nhìn chằm chằm cô nhóc, lặng im vài giây: “Cậu sẽ gọi cho giáo viên của cháu, nói rằng sức khỏe cháu không tốt.”

Hiếm khi Tường Mộ Thừa lại tốt tính như vậy, cô nhóc sung sướng vô cùng.

Tường Mộ Thừa lại nhỏ giọng hỏi bé: “Được tiếp theo cháu biết làm gì chưa?”

Cô nhóc vui sướng đến mức tròn mắt quay tròn, “Cứ ngồi ở trên chân cậu.”

Tường Mộ Thừa còn đang muốn dặn dò vài câu thì anh thoáng nhìn thấy Diệp Tinh Lam đang bung khay trái cây đi về phía này, bèn dừng chuyện đang định nói với Nhiên Nhiên.

Diệp Tinh Lam đưa hoa quả lại: “Nhiên Nhiên ăn chút hoa quả đi, đều là món con thích đấy.”

Cô nhóc vui vẻ nói: “Hai ngày nay cháu bị tiêu chảy.”

Diệp Tinh Lam: “...” cô ta ngượng gượng ngừng cười, “Vậy con muốn ăn cái gì, dì đi lấy hộ cho.”

Cô nhóc nghiêng đầu cười: “Cháu chả muốn ăn gì hết.”

Diệp Tinh Lam xấu hổ đem khay trái cây đặt trên bàn trà, cô ta nhìn Tường Mộ Thừa, nhưng anh chẳng có một chút phản ứng, tựa như dung túng cho hành vi không lễ phép của cháu mình.

Cô nhóc đột nhiên vui sướng, ánh mắt sáng như đèn pha: “Ồ, kia không phải là mợ sao? Tại sao mợ lại ngồi một mình ở chỗ kia?”

“Mợ! Mợ! Mợ!” Cô nhóc gào lên như thể sợ người ta không nghe thấy, âm lượng đề-xi-ben tăng cỡ đại, lại còn gọi tặn 3 tiếng.

Tô Vận nhìn chăm chăm cô nhóc xinh đẹp kia, nhìn cô bé thân mật với Tường Mộ Thừa, cô liền nghĩ đến mối quan hệ giữa mình và cậu. Lúc còn nhỏ cô cũng luôn miệng gọi cậu như vậy, cậu chính là cây đại thụ che nắng che mưa cho cô, vậy mà sau này lại... .

Nhớ đến chuyện lúc còn nhỏ, giờ lại nghĩ đến hiện giờ, hốc mắt cô bỗng nóng lên.

Không biết vì sao, cô nhóc kia thế mà lại chạy đến phía cô, vừa chạy vừa gọi mợ không dứt.

Tô Vận nhìn trái nhìn phải, xung quanh mình chả có ai cả.

Chỉ trong chớp mắt, cô nhóc đã chạy đến bên cô, thân mật kéo tay làm nũng: “Mợ, mợ không biết mấy ngày nay con khổ thế nào đâu, mợ không để ý đến cậu, cậu liền lòi con ra trút giận.”

Cầm Tô Vận suýt rớt.

Sau một lúc lâu cô mới hoàn hồn, trầm nghĩ, nhóc con, cháu uống say à?

Cô nhóc vui sướng tiếp tục lắc lắc tay: “Mợ, mợ tha thứ cho cậu đi, cậu lần sau sẽ không dám chọc tức mợ nữa mà, mợ~” âm cuối kéo dài cả quãng.

Tô Vận chớp mắt, ánh mắt dán lên người tiểu cô nương, xong lại dờ dẩn nhìn về phía Tường Mộ Thừa, hoàn toàn lâm vào trạng thái ngốc nghếch.

Cái gì đây?

Làm gì bây giờ?

Diễn theo luôn ư?

Trời ạ, như vậy có phải sẽ xấu hổ không biết giấu mặt đi đâu không?

Có nên đẩy cô bé này ra không?

... Như thế thì hơi có chút luyến tiếc.

Cô bé vừa gọi mình là mợ ư?

Nghe thật êm tai nha.

Yên tĩnh.

Trên mặt mỗi người trong phòng đều là sự ngốc nghếch đến đần độn.

Vài giây sau, dường như tất cả bừng tỉnh nhận ra. Khó trách tại sao Lâm Việt lại ung dung mang bạn gái cũ có thai rồi đi, hoá ra Tô Vận không phải hôn thê của anh, mà là bạn gái của Tường Mộ Thừa.

Nhưng, Tường Mộ Thừa có bạn gái lúc nào vậy?

Lại còn bị bạn gái giận dữ.

Mặc kệ ánh mắt soi mói của người khác, Tường Mộ Thừa đứng dậy đi tới cạnh Tô Vận, cúi xuống nhìn cô.

Tô Vận cũng ngửa đầu, hai người nhìn nhau.

Tường Mộ Thừa nói không nhỏ, đủ cho tất cả nghe thấy: “Trở về cùng anh đi, Nhiên Nhiên ngày mai còn phải dậy sớm đi học.”

Tô Vận chưa kịp hoàn hồn lại lâm vào một trận khiếp sợ khác.

Cô không nói nên lời ngơ ngác nhìn vào đôi mắt đen nhánh của anh, dường như muốn nhìn thấu xem anh nghĩ gì.

Trong mắt người khác, Tô Vận tựa như đang bướng bỉnh, muốn làm nũng Tường Mộ Thừa.

*

Đột nhiên Nhiên Nhiên bị người khác kéo qua.

“Ủi, chú làm gì vậy?” Cô nhóc bất mãn đánh thụp vào bàn tay kéo cổ áo mình.

“Nhiên Nhiên, sao cháu lại gọi vị vợ chưa cưới của chú Lâm là mợ?”

Một đám bát quái lập tức xúm vào, chờ cô bé giải thích.

Cô nhóc vui sướng như cơn mây, ánh mắt lướt một loạt người xung quanh, “Các vị, đêm nay có phải đã được xem rất đã?”

Người đàn ông đó thúc giục: “Nói đúng vấn đề nào.”

Nhiên Nhiên sửa lại cổ áo, thong thả nói: “Mấy hôm trước cậu về nhà muộn, khiến mẹ không vui, nhưng cậu lại không cho là mình sai, không chịu xin lỗi mẹ nên mới xảy ra chuyện hôm nay.”

Nhiên Nhiên kéo balo lên lưng, tiện thể nói: “Đường nhiên rồi, cháu cùng chiến tuyến với mẹ, chuyên môn thích bắt nạt cậu.”

Mọi người không thể tin vào mắt mình nữa, Tưởng Mộ Thừa từ lúc nào lại chiều phụ nữ đến thế?

Có người tò mò hỏi: “Anh tư có bạn gái từ bao giờ vậy? Sao mọi người lại không biết?”

Nhiên Nhiên tiếp tục thao thao bất tuyệt: “Đã hai năm rồi đó. Ông ngoại bà ngoại cháu đều đã gặp rồi. Mẹ ấy là bác sĩ, chỉ là cấp dưới thôi, không cho cậu công khai. Nhưng họ sắp phải kết hôn rồi, cũng không giấu được nữa, nên mẹ phải làm vậy để cho cậu biết tay.”

Mọi người: “.....”

Nhiên Nhiên cười nói: “Có phải mọi người đều cho cậu là cấm dục?” Cô nhóc hạ giọng, “Đó chính là vì mẹ, cậu không dám ở ngoài lung tung!”

*

Lúc này ở khu vực nghỉ ngơi.

Tưởng Mộ Thừa không nói thêm nhiều lời, lập tức nắm chặt cổ tay cô kéo dậy, sau đó ngoảnh về phía cô nhóc ở đằng kia: “Nhiên Nhiên!”

Nhiên Nhiên: “Dạ sao vậy?”

“Về nhà.”

“Vâng, cháu tới đây.”

Nhiên Nhiên quay lại mấy người kia làm mặt xấu: “Những lời vừa rồi phải giữ bí mật cho cháu đấy ~ Cậu cháu mà biết được chuyện mình bị vợ chưa cưới quán như vậy sẽ giết cháu mất. Byeee~”

Ở trước mặt mọi người, Tưởng Mộ Thừa cường thế lời Tô Vận rời đi.

Sau đó, căn phòng thật sự nổ tung.

Trong thang máy, Tưởng Mộ Thừa vẫn luôn nắm tay Tô Vận, chưa từng buông tay. Mà Tô Vận cũng không tỏ ý gì, để anh nắm như vậy.

Bàn tay anh vừa dày vừa ấm, cảm giác rất an toàn.

Cô lại nhớ lại hồi nhỏ được cậu nắm tay cũng là cảm giác như vậy, ấm áp, yên tâm, không phải sợ điều gì hết.

Ra khỏi hội sở, ô tô của Tưởng Mộ Thừa đã chờ ở đó. Tưởng Mộ Thừa lúc này mới buông tay Tô Vận, cầm anh hạ hướng về xe, ý bảo cô lên xe ngồi.

Tô Vận vẫn đang bay bay trên mây, đại não còn chưa hoạt động, Tưởng Mộ Thừa bảo cô làm gì là cô ngoan ngoãn làm theo ngồi lên xe.

Đến khi ngồi trong xe rồi cô mới phục hồi được lý trí.

Bên ngoài xe:

Nhiên Nhiên đuổi tay: “Cậu, cậu thanh toán nhanh cháu còn phải về đọc tiểu thuyết đấy.”

Tưởng Mộ Thừa nhìn cô bé, làm bộ nghe không hiểu: “Thanh toán gì cơ?”

Nhiên Nhiên làm điệu bộ ‘cậu tự nghĩ đi’

Tưởng Mộ Thừa xoa xoa đầu cô nhóc, mắt liếc chiếc ô tô đằng kia: “Xe nhà cháu tới rồi. Về sớm ngủ sớm đi đấy.”

Nhiên Nhiên vẫn đứng tại chỗ: “Cậu, mấy đồng tiền lẻ này với cậu có là gì? Cháu đây nè, phải hi sinh thời gian vàng bạc quý báu dành cho học hành để diễn kịch cùng cậu. Làm người không thể như thế được, nhất định sẽ gặp quả báo.”

Cô bé cố ý tạm dừng: “Đàn ông keo kiệt nhất định sẽ không được phụ nữ tốt thương, con đúng không, bác sĩ Tô?” Tầm mắt cô bé dừng ở trên người

Tô Vận.

Tô Vận: “.....”

Cậu cháu dù keo kiệt di cũng muốn nha.

Tướng Mộ Thừa bắt đắc dĩ, đành phải nhẹ nhàng dỗ dành Nhiên Nhiên: “Hôm nay cậu đi không mang tiền.”

Nhiên Nhiên: “Sao cậu không nói sớm!” Sau đó cô bé ghé vào cửa sổ xe, cười tủm tỉm nhìn Tô Vận: “Mợ, cho con chút tiền tiêu vặt đi. À, đúng rồi, thiếu chút nữa quên, con xin tự giới thiệu, con là Nhiên Nhiên, là cháu ngoại của mợ đó.”

Tô Vận nhìn Nhiên Nhiên, lại nhìn lại người đàn ông cạnh xe, cô do dự, có nên cho không nhỉ?

Nếu cho chẳng khác nào cô tự nhận mình là mợ người ta, vậy sẽ hơi xấu hổ đối mặt với Tướng Mộ Thừa.

Nhưng nếu không cho, chẳng khác nào kẻ keo kiệt bủn xỉn, lại còn làm tổn thương cô nhóc đã giúp đỡ mình.

Thôi cô không nghĩ được nhiều hơn, bèn cúi đầu mở túi, lấy ví ra đếm, ngược mắt hỏi Nhiên: “Dì không có đủ 900, cháu cần bao nhiêu?”

Nhiên Nhiên hỏi: “Vậy tổng cộng là bao nhiêu ạ?”

“890.”

Nhiên Nhiên còn soi vào ví, chỉ chỉ chỗ để tiền lẻ: “Mợ ơi đây còn chút tiền xu này.”

Tô Vận: “.....”

Thật là đồ tham lam, đến chút tiền xu cũng không tha.

Cô mở ví, đếm, còn 5 tệ.

Nhiên Nhiên: “Cho cháu thêm chỗ đó 10 tệ là được.”

Tô Vận bế tắc nhìn cô bé: “Không đủ 10 tệ đâu.”

Nhiên Nhiên lắc đầu thờ dài: “Quả nhiên là hai vợ chồng.” lại tiếp tục bổ sung: “Vậy cho cháu hết nhé?”

Nhiên Nhiên vui vẻ lấy kẹp tiền từ trong balo, bên trong phình to ra, đều là vé mời và tiền, Tô Vận cho cô nhóc thêm 890 tệ thiếu chút nữa không nhét nổi vào kẹp.

Tô Vận: “.....”

Đứa nhỏ này rõ ràng không thiếu tiền, thế mà vẫn hứng thú lấy chỗ tiền lẻ của cô?

Nhiên Nhiên vất vả xếp chỗ tiền vào kẹp, trong tay cầm chắc 5 xu lẻ, cười ngọt ngào với Tô Vận: “Mợ, hẹn gặp lại sau.” Sau đó cô bé nhìn về phía Tướng Mộ Thừa, “Cậu nhớ phải đưa tiền tiêu vặt cho mợ đó~” sau đó lại nhai lại câu cũ: “Đàn ông keo kiệt sẽ không có người phụ nữ tốt thương đâu.” Nói xong cô nhóc vui vẻ nhảy tung tăng về phía xe nhà mình.

Tô Vận nằm mơ cũng không nghĩ đến Tướng Mộ Thừa sẽ giúp mình.

Thật bất ngờ. Cô có chút thụ sủng nhược kinh. Đến giờ phút này cô vẫn thấy mình như đang ngủ mơ vậy. Giấc mơ này cũng quá đẹp, cô thật không muốn tỉnh dậy.

Tô Vận nhìn Tướng Mộ Thừa nhẹ giọng nói: “Anh tư, cảm ơn anh.”

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Tướng Mộ Thừa đang dựa vào bên ngoài xe, nghe vậy liền quay đầu lại, cười với Tô Vận: “Chuyện nhỏ thôi, không có gì.”

Đương nhiên là không phải vậy rồi, tự đi chà đạp thanh danh của bản thân, sao có thể gọi là chuyện nhỏ?

Trên đường về, Tô Vận cẩn thận suy nghĩ chuyện đã xảy ra, nghĩ lại câu nói của Lâm Việt lúc trước, sau đêm nay cô sẽ được tự do, là có ý gì nhỉ?

Tô Vận hỏi: “Lâm Việt đã nói cho anh biết chưa?”

Việc cô và Lâm Việt giả vờ yêu đương.

Tường Mộ Thừa gật đầu, trả lời thật: “Từ lúc đánh tennis xong.”

Tô Vận gật gù đầu.

Hoá ra Lâm Việt tìm anh nói chuyện đó, chuyện vừa rồi ở bữa tiệc chính là trao cô sự tự do.

“Cho nên anh và Nhiên Nhiên sắm vai diễn như vậy?” Tô Vận nhìn anh.

Tường Mộ Thừa: “Ừ, lời trẻ con nói ít ai nghi ngờ, như vậy họ sẽ dễ tin hơn.”

“Các anh thật là...” giọng Tô Vận đầy sự bất đắc dĩ: “Các anh sẽ làm hư Nhiên Nhiên mất.”

Tường Mộ Thừa: “Thật ra không ai dạy nó, là phát huy năng khiếu bẩm sinh mới đúng.”

Tô Vận: “.....”

Đây là một người làm cậu ư?

Rốt cuộc là nói xấu hay đang khen vậy?

Rất nhanh đã đến cửa bệnh viện, Tường Mộ Thừa không tiến xe vào, chiếc xe quá bắt mắt, xuất hiện ở trước ký túc xá sẽ lôi kéo nhiều sự chú ý không cần thiết.

Khi xe dừng lại, Tô Vận biết cỗ xe bí đồ cùng giày thủy tinh cuối cùng cũng biến mất, cô bé lọ lem phải về thực tại của chính mình.

Tô Vận xuống xe, Tường Mộ Thừa cũng xuống ngay, rồi vòng qua đầu xe đi đến bên người cô, “Đi thôi, tôi đưa em vào.”

Tô Vận hơi giật mình, ngay sau đó nói: “Không cần phiền toái như vậy, tự em đi vào là được rồi.”

(VV: Tớ xin phép đối xứng hô của hai người nhé, vì Tô Vận cũng kém tuổi Tường Mộ Thừa, và giờ họ cũng thân thiết với nhau hơn)

“Tôi đưa em vào.” ngữ khí Tường Mộ Thừa vô cùng kiên định khó có thể cự tuyệt.

Bọn họ sóng vai cùng đi, cũng không nói chuyện, khoảng cách giữa hai người rất gần, thi thoảng cánh tay cô sẽ va nhẹ vào ống tay áo của anh, họ đi rất tự nhiên, không có cố ý kéo dẫn khoảng cách.

Trong một chớp mắt, Tô Vận muốn dừng cảm một lần, khoác cánh tay mình khoác vào cánh tay anh.

Nhưng sau đó, cô lại nghĩ, nếu lúc ấy cô thật sự làm vậy, kết quả sẽ ra sao?

Chẳng mấy chốc, họ đã đi tới đường nhỏ ven hồ trong viện.

Trái tim Tô Vận lại lần nữa loạn nhịp, đêm đó lúc cô gọi điện cho Tường Mộ Thừa cũng xuất hiện hiện tượng y hệt.

(VV: Chị Tô Vận vẫn chưa biết anh tư là Tường Mộ Thừa nha. Mấy đoạn trước chỉ là từ góc nhìn của ngôi số ba kể lại thôi)

Cô bắt giác đỡ ngực mình.

Tường Mộ Thừa nhìn cô, quan tâm hỏi: “Em không thoải mái à?”

“À, không phải.” Tô Vận lại nhanh chóng đặt tay xuôi bên người.

Đã sắp khuya, những con gió thổi qua lay động cây xào xạc. Bước chân của họ ngày càng chậm.

Tường Mộ Thừa liếc nhìn khuôn mặt cô, gọi một tiếng: “Tô Vận.”

“Dạ?”

“Không có gì.”

Tô Vận: “.....”

Không khí xung quanh lại lâm vào trầm mặc.

Sau vài phút, Tường Mộ Thừa lần thứ hai mở miệng.

“Tô Vận.”

“Dạ?”

“Tại sao khi Lâm Việt cùng bạn gái cũ rời đi, em lại không đi luôn?” Anh đã cho rằng cô sẽ bỏ đi luôn, nhưng cô lại không làm vậy.

Tô Vận dừng bước chân.

Tường Mộ Thừa cũng dừng chân, nhìn cô.

Tô Vận cảm thấy trước mặt anh cô thể cất giấu, tỏ cái vẻ dối người, tựa như anh có thể nhìn thấu cô vậy.

“Em sợ sẽ làm mất lòng Lâm Việt, anh ấy sẽ thấy em là kẻ không biết tốt xấu, không để mặt mũi cho anh ấy... Sợ sau việc này sẽ ảnh hưởng đến công việc...”

Cô không nói nữa.

Tường Mộ Thừa cứ như vậy lẳng lặng nhìn cô

Tô Vận có chút không biết làm sao.

Cứ như vậy chớp mắt, cô cảm thấy mình rất vô sỉ, nhưng đó thật sự là điều cô nghĩ trong lòng.

Cô ngẩng đầu nhìn Tường Mộ Thừa: “Có phải anh thấy trong lòng em rất đen tối, không thật thà?”

Tường Mộ Thừa không trả lời cô.

Tô Vận lại nói: “Em biết Lâm Việt là người tốt, chắc sẽ không làm vậy, nhưng là...”

Cô nói năng có chút lộn xộn.

Cô sợ hãi, chuyện 5 năm trước đã biến cô thành một kẻ sống đa nghi, nhạy cảm, luôn phải cẩn thận từng li từng tí.

Một lần rần rần mười năm sợ dây thừng, chuyện đó đã thành nỗi ám ảnh trong cô, tựa như bóng ma ký ức, cô dùng cách nào cũng không nhảy ra được khỏi cái vòng luẩn quẩn ấy.

“Tại sao em lại sợ điều đó chứ?” Tường Mộ Thừa nhìn chăm chăm vào mắt cô, tựa như trói chặt cô bằng ánh mắt ấy.

Tô Vận lắc đầu: “Không có gì.”

Cô nghĩ mình không nói, Tường Mộ Thừa sẽ không hỏi thêm nữa.

Im một lúc, anh nói: “Tô Vận, về sau em có thể giống Nhiên Nhiên, sống thật với chính mình, không xem sắc mặt của ai cả.”

Trong nhất thời, không khí trở nên vô cùng ái muội.

Tô Vận không dám nhìn anh, đầu rũ xuống thấp.

Trong lòng cô từng luồng nhiệt đánh úp, đôi mắt cũng trở nên ươn ướt.

Tường Mộ Thừa khum tay vỗ nhẹ vai cô: “Đi thôi.”

Tô Vận gật đầu, đi theo sau anh.

Sau đó dọc đường đi không ai nói nữa.

Đến sảnh vào ký túc xá, Tô Vận bắt lấy chút thời gian cuối cùng.

Cô dừng lại, nhìn anh, ngừng thờ hỏi: “Anh tư, em còn chưa biết tên anh đâu.”

Tường Mộ Thừa suy tư nhìn cô, cười như không cười, giọng nói cũng nhu hòa vài phần: “Thật muốn biết sao?”

Tô Vận gật đầu, bộ dạng vô cùng thành khẩn.

Sau một lát, Tường Mộ Thừa cười, nói: “Không cần thiết đâu, sẽ dọa em sợ đó.”

Tô Vận: “... Rất khó nghe sao?”

Tường Mộ Thừa vẫn cười.

Đây là lần đầu tiên Tô Vận thấy anh cười sáng lạn như thế, lúc không cười anh đã đầy vẻ quyền rũ, khi anh cười lộ lên, giống như một loại ma túy khiến người ta say mê.

“Anh nói đi mà.” Nói xong câu này, Tô Vận giật nảy mình, sao nghe như cô đang nóng nảy lắm nữa vậy?

Tường Mộ Thừa cũng không nói lời nào, cứ đứng tuý ý như vậy nhìn cô.

Buổi đêm ngày hè, làn da cô vẫn trắng nõn như vậy.

Cái gì mà da trắng sáng như sứ hảo hạng như sinh ra để miêu tả cô.

Trang điểm của cô đêm nay thật sự làm anh bất ngờ.

Những lần gặp nhau trước đây, lúc nào cô cũng xuất hiện trước mặt anh trong tình trạng éo le, chật vật.

Lần đầu tiên ở cửa hàng tự phục vụ, cô mặc bộ váy liền áo rê tiền, trên trán, trên cổ đều là mồ hôi.

Lần thứ hai ở phòng bệnh, cô mặc áo blouse trắng, nhưng quần thâm mắt có thể so với gấu trúc.

Sau đó ở ngã tư đường hôm trời mưa, nhìn cô chật vật với cây ô hồng, cả người đều ướt sũng.

Tô Vận bị anh nhìn chăm chú như vậy có chút không chống đỡ được, hô hấp cô bắt đầu hỗn loạn, trong lòng như có con nai con đang chạy qua chạy lại. Suy nghĩ hoa si của cô lập tức đi vào trạng thái mộng mị, nhưng cuối cùng âm thanh ấy kéo cô về hiện tại.

Tường Mộ Thừa nói: “Lên lầu đi, nghỉ ngơi sớm một chút.”

Tô Vận: “.....”

Tiết trời đầu thu hơi lạnh lạnh, trăng sáng trên nền trời đen, rất thích hợp để mơ màng, vậy mà một câu nói như vậy phá vỡ hứng khởi thường thức thiên nhiên.

Nhưng cô lập tức suy nghĩ, cô không thể nảy sinh chuyện tình cảm vào lúc này, còn phải chú ý bộ trưởng Lưu nữa.

Nghĩ như vậy, trong lòng Tô Vận có chút mất mát.

Đến lúc vào thang máy, cô mới nhớ ra anh vẫn chưa nói cho cô biết tên mình là gì.

Sau khi về phòng, Tô Vận nhớ tới Lâm Việt, không biết tình hình bên đó ra sao rồi, chắc cũng loạn nhĩ.

Tiệc sinh nhật đang tốt lành tự dưng nảy ra một chuyện, bạn gái đương nhiệm bị bạn gái cũ chơi trò cần hay không cần, nhất định Lưu Văn Ngọc sẽ không tha cho anh.

Cô nhắn tin qua WeChat cho Lâm Việt: 【 Bên đó sao rồi? 】

Lâm Việt: 【 Anh về nhà rồi. 】

Tô Vận trực giác thấy không ổn, lập tức hỏi: 【 Di Lưu có làm khó anh không? 】

Lâm Việt: 【 Ừ, chỉ thiếu giết chết thôi. 】

Tô Vận: 【】

Lâm Việt: 【 Khéo mười ngày nửa tháng nữa không xuống được giường. 】

Tô Vận: 【 ... Trùng phạt lên thể xác ư? 】

Lâm Việt: 【 Mông đều đã nở hoa rồi, anh chụp bức ảnh cho em xem nhé? 】 kèm theo một biểu tượng hồ hởi.

Tô Vận: 【 Hừ chết anh đi! 】

Không đợi Lâm Việt nhắn lại, cô lại hỏi: 【 Anh bị đánh thật? 】

Lâm Việt khoa trương nói: 【 Chứ còn gì. Anh bị đập mấy cái liền, toàn bằng giấy cao gót nhé! Nói không ngoa đâu, đá không ngừng nghỉ luôn! 】

“Lâm Việt, mẹ chưa nói chuyện xong với mày đâu! Ném ngay cái điện thoại đi! Mày lại nhắn tin hú hí với con hồ ly tinh đó hả?!” Lư Văn Ngọc vẫn đang thờ dốc, mắt sạch kiên nhẫn.

Lâm Việt đáp Tô Vận: 【 Tạm thời thôi nhé, hôm nào gặp anh kể cho. 】 rồi cất di động.

Anh nhìn Lư Văn Ngọc: “Mẹ, chúng ta đều là người có văn hoá, cái gì mà hồ ly tinh, nghe mẹ nói thật mắt mặt!”

Lư Văn Ngọc ần ngực, “Mày nói mẹ nghe, đêm nay rốt cuộc là thế nào?”

Lâm Việt lười biếng dựa lưng vào sofa, “Còn sao nữa chứ? Bạn gái đột nhiên không muốn chia tay con, lại làm ra trò giả mang thai.”

Lư Văn Ngọc: “Điều mẹ muốn biết là tại sao Tô Vận lại đang hẹn hò với tiểu tử?”

“Chuyện anh tư với Tô Vận giả vờ yêu đương cũng là anh ấy nghĩ ra mà. Anh tư nghe lời mẹ, vẫn luôn tác hợp cho con và Tô Vận, anh ấy thấy Tô Vận lúc ấy bị nhiều người chế giễu như vậy nên không đành lòng, nên mới nghĩ ra kế đó để giúp Tô Vận.”

Lư Văn Ngọc hồ nghi nhìn chằm chằm Lâm Việt: “Chỉ đơn giản như vậy?”

“Còn có thể sao nữa? Lúc ấy Viên Đình cũng ở đấy, mẹ có thể đi hỏi chị ấy.”

Lư Văn Ngọc: “Con...” Bà thờ dài, không nói ra lời.

Lâm Việt lại nói: “Mẹ, việc này cũng phải trách con, Tô Vận không làm sai gì cả. Việc xấu hổ này bỗng dưng nhảy ra, lúc ấy chẳng ai có thể phản ứng kịp, có trách cũng chỉ trách con vô ý vô tư, làm mất mặt Tô Vận.”

Việc này thật lộn xộn nhưng cũng thật tốt nha.

Hiện tại tất cả mọi người đều biết tiểu Tô là vợ chưa cưới của tiểu tử, sao bà có thể ép được với Lâm Việt nữa.

Không thể được, như thế sẽ ảnh hưởng thanh danh của Trương Mộ Thừa và nhà họ Trương.

Lư Văn Ngọc mệt mỏi xoa xoa ấn đường, xoa xoa tay: “Được rồi, lên tầng nghỉ ngơi đi.”

Ngày mai bà sẽ đi kiểm tra ở viện, tháng chín bận nhiều việc quá, tháng mười còn phải đi nước ngoài, không có nhiều thời gian ở nhà.

Bà cảnh cáo Lâm Việt: “Trong lúc mẹ không ở nhà mày sống cho tử tế một chút.”

Lâm Việt trả lời cho có lệ: “Con biết rồi biết rồi, con nhất định sẽ vâng lời tuyệt đối, về nhà trước mười hai giờ.”

Lư Văn Ngọc sau khi nói xong liền trở về phòng.

Lâm Việt ngồi ở phòng khách, hồi tưởng lại mọi chuyện tối nay, cho tới giờ anh vẫn vô cùng kích động và hưng phấn không thể kiềm chế.

Thật là con mẹ nó kích thích.

Thật ra nếu không phải vì trận tennis chiều nay, anh chưa nghĩ đến chuyện thả tự do Tô Vận sớm như vậy.

Một trận tennis buổi chiều xong, anh có thể thấy rõ hận ý của Trương Mộ Thừa đối với mình sâu bao nhiêu.

Anh có thể xác định, Trương Mộ Thừa thật sự thích Tô Vận.

Nhưng vì mối quan hệ ‘yêu đương’ của anh và Tô Vận, anh tư chỉ có thể ép ở trong lòng. Cho nên anh sẽ là quân tử vì nghĩa giúp người.

Lúc anh kể cho Trương Mộ Thừa chuyện yêu đương giả này, anh có thể thấy ngay thái độ Trương Mộ Thừa với mình xoay chuyển 180 độ, xem chút nữa làm đồ bình trà.

Trương Mộ Thừa còn ngang nhiên giáo dục anh, sau đó không quên nhắc nhở anh mau ‘chia tay’ Tô Vận.

Anh liền làm bộ rất khó xử: “Anh tư, việc chia tay việc này không dễ dàng như vậy, mẹ em bên kia vẫn luôn theo dõi sát sao, nếu xảy ra chuyện không tốt, em khẳng định bà sẽ trút lên Tô Vận, nói không chừng ảnh hưởng đến công việc của cô ấy.”

Trương Mộ Thừa nói: “Việc này giao cho anh, sau bữa tiệc tối nay hai người có thể đường ai người ấy đi.”

Anh lúc ấy trộm nghĩ, anh chỉ có một lần sinh nhật tuổi ba mươi thôi, thế mà Trương Mộ Thừa lại đem nó thành một vở kịch...

Sau đó anh hỏi Tường Mộ Thừa có tính toán gì không, Tường Mộ Thừa liền đơn giản nói: “Cho cậu thoải mái lên sân khấu, coi như là quà sinh nhật ba mươi tuổi anh tặng cậu.”

Anh vẫn luôn nhớ cô bạn gái xinh đẹp lúc trước của mình, trong lòng chờ mong vô ngàn, nhưng lại không nghĩ tới chính là Tường Mộ Thừa cho biến ‘người yêu’ của mình thành vợ chưa cưới của anh ấy.

Khi bạn gái anh xuất hiện, anh thật sự phát ngốc luôn, không nghĩ đến đó là sự bố trí của Tường Mộ Thừa. Lúc đó anh nhất thời rối loạn, không thể suy nghĩ được gì.

Chính lúc ấy, tin nhắn của Tường Mộ Thừa đến: 【 Anh làm thủ tục cho cô ta xuất ngoại ra nước ngoài, cô ta đã vui vẻ đồng ý xuất ngoại rồi, trong lúc đó em có thể làm vài chuyện tốt. 】

Lúc xem xong tin nhắn, cả người anh đều cảm giác không lành.

Vì Tô Vận, anh không màng đến hình tượng bị tổn thất nghiêm trọng, nói không chừng còn phải gặp mặt gia pháp của mẫu thân đại nhân. Tên Tường Mộ Thừa lòng dạ hiểm độc thế mà nghĩ ra cái trò bạn gái cũ mang thai tới phá, lại còn cho bạn gái cũ của anh đi di cư, quả thật là tên súc sinh đội lốt thư sinh mà.

Đây chính là sự trả thù trần trụi của Tường Mộ Thừa dành cho anh, ai bảo anh dám phạm thượng, cả chiều ngồi trước mặt Tường Mộ Thừa khoe khuy măng sét, lại còn ân ái ái ái với Tô Vận ở sân tennis.

Cái này không tính, tàn nhẫn nhất chính là Tường Mộ Thừa kêu con nhóc quái chiêu kia vào gọi mẹ!

Ác hơn chính là, tiểu ác vương đó còn nói anh ấy đã bên Tô Vận hai năm, sắp tính kết hôn... Về sau ai còn dám mơ ước Tô Vận, ai còn dám bắt nạt cô nữa.

Cái tâm cơ này, trừ Tường Mộ Thừa chắc không có người thứ hai.

Lâm Việt đang nhập thần, đột nhiên di động đặt ở bên người rung hai cái, có thông báo tin nhắn mới.

Anh mở di động, là Tô Vận hỏi: 【 Đã ngủ chưa? 】

Lâm Việt xem xong sau, miệng cười khê, bắt đầu trả lời cô: 【 Nhớ người ta à? 】

Tô Vận: 【 ... Em hỏi anh đứng đắn nhé. 】

Lâm Việt: 【 Anh với em còn có gì không đứng đắn? 】

Tô Vận không để ý tới anh, hỏi: 【 Đêm nay sao anh không nói trước cho em một câu, để em diễn cùng cho hoàn hảo. 】

Lâm Việt nghĩ thầm, anh là phó đạo diễn còn bị xoay vòng vòng, có thể làm gì cơ chứ? Nếu biết trước khéo còn choáng vì Tường Mộ Thừa sửa kịch bản.

Anh nói: 【 Sợ diễn xuất em không tốt, nội dung xung đột, để cho em tự nhiên như thể không phải càn diễn thuyết phục người khác sao? 】

Tô Vận nghĩ nghĩ, hình như cũng có lý

Nếu cô biết trước sẽ không có về khỏ sở đó, cũng không phản ứng như vậy khi Nhiên Nhiên gọi mẹ.

Cái loại chân thật này, dù là thế nào cũng không diễn ra được.

Tô Vận uyển chuyển hỏi: 【 Đúng rồi, WeChat của anh tư là gì vậy, anh cho em để em cảm ơn anh ấy cho tốt. 】

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Lâm Việt một bụng ý xấu, 【anh tư không giống người bình thường đâu, trước đây anh cho người khác WeChat của anh ấy, kết quả là anh ấy cho anh sống dở chết dở, hại anh bị chướng ngại tâm lý đến bây giờ. 】

Tô Vận hơi mất mát, có vẻ lời Lâm Việt là thật.

Lâm Việt lại nhắn: 【 nhưng bọn anh có một cái nhóm chat của mấy người làm ăn, để anh giới thiệu em vào, như vậy anh tư không thể làm gì anh được. 】

Không đợi Tô Vận nhắn lại, Lâm Việt đã giới thiệu Tô Vận vào nhóm.

Lâm Việt lại nhắn tiếp: 【 chỗ này toàn là đàn ông, em cứ chờ đó đừng nói gì cả, em mà nói là lộ luôn đấy. 】

Tô Vận vừa thấy, a, nhóm tên là ‘ kinh thành hoa hoa công tử ’, thật là đủ mùi dung tục.

Trong nhóm ngoài cô ra có tận 69 tài khoản khác.

Tô Vận nhắn hỏi Lâm Việt nickname của anh tư là gì nhưng Lâm Việt lại giả chết, mấy phút không nhắn lại.

Tô Vận liền bắt đầu xem xét tên các thành viên trong nhóm, cô liếc mắt nhìn màn hình bỗng dưng chạm vào một cái tên khiến trước mắt cô tối đen, đại não trống rỗng.

Cô theo bản năng sờ sờ lưng mình, là chảy mồ hôi thật.

Bởi vì người thứ ba trong danh sách có một cái tên không thể rõ ràng hơn: ‘ Tường Mộ Thừa ’.

Tường Mộ Thừa có quen với anh tư, cũng quen cả Lâm Việt, nên ở trong cái nhóm này cũng không có gì lạ.

Cô nhìn tên của tất cả những người trong nhóm chat, thật sự toàn là những cái tên lớn trong giới thương nhân khiến cô bị dọa chết khiếp.

Trong tất cả đó chỉ có mỗi cô là một cô nhóc tên nickname rất trâu.

Lúc này trong nhóm chat bắt đầu dậy sóng.

Vương mỗ mỗ: 【 Lâm Đại Việt, ‘ nghe đồn nửa thật nửa giả ’ là ai đấy? 】

Lưu mỗ mỗ: 【 cái này nick name nhìn qua rất quen thuộc nha. 】

Trì mỗ: 【 ừ, đích xác là rất quen mắt. 】

Triệu mỗ: 【 đổi tên thật xem nào! 】

Cao mỗ mỗ: 【 a, tôi nhớ ra rồi, ‘ nghe đồn nửa thật nửa giả ’ là người hai tháng trước bình luận ở Weibo anh tư như thể đã ngủ với anh ấy vậy, nickname này thật hay nha, ha ha, tôi cũng muốn đổi thành tên này, tôi cũng muốn ngủ cùng anh tư ~】

Vương mỗ mỗ: 【 cậu to gan góm nhí, nhưng mà tôi cũng muốn ngủ với anh tư, hahaha, không biết tôi có là khẩu vị của anh tư không nữa ~ 】

Tôn mỗ: 【 nhất định là không rồi, anh tư là của anh ba nha ~】

Triệu mỗ: 【 nghe nói anh ba mỗi lần từ văn phòng anh tư bước ra hai chân đều mềm nhũn 】

Nội dung trong nhóm chat ngày càng dung tục, mọi người cười cả trận dài.

Tô Vận thật không dám nhìn thêm nữa.

Sau đó bỗng dưng họ dừng chat. Nhóm chat trở nên yên lặng. Nhưng chỉ một phút sau, mấy dòng trên màn hình di động thiếu chút nữa làm Tô Vận ngất xỉu.

Nghe đồn nửa thật nửa giả: 【 anh tư, là em đây ~】

Nghe đồn nửa thật nửa giả: 【 anh tư, người ta nhớ anh lắm ~】

Nghe đồn nửa thật nửa giả: 【 anh tư, người ta là Nghe đồn nửa thật nửa giả này, anh còn nhớ không? ~】

Nghe đồn nửa thật nửa giả: 【 anh tư, đêm nay người ta muốn ngủ cùng anh ~】

Nghe đồn nửa thật nửa giả: 【 anh tư, cả đêm nay người ta nghĩ về anh nè ~】

Nghe đồn nửa thật nửa giả: 【 anh tư, em nghĩ em muốn ở trên ~】

...

Tất cả đều biến thành ‘ nghe đồn nửa thật nửa giả, ngay cả hình đại diện cũng giống hệt.

Tô Vận xem đến hoa mắt, cô thề với trời đất mấy tin nhắn này không phải do cô viết ra.

Cô lật đặt xem lại danh sách thành viên, cứu con đi, một nửa số người đổi thành ‘nghe đồn nửa thật nửa giả’.

Tô Vận chỉ có thể ngồi nhìn bọn họ chat chít với nhau, không nói nên lời.

Từ từ, lúc đó cô bình luận trên Weibo của Tưởng Mộ Thừa, như thế nào mà bọn họ lại nói người phụ nữ ngủ với anh tư?

Tưởng Mộ Thừa?

Anh tư?

Dùng chung tài khoản?

.....

Không thể nào...

Tô Vận trong lòng lộp bộp một chút, anh tư cũng họ Tưởng...

Nghe có phần giống giống.

Màn sôi nổi trong nhóm chat vẫn còn tiếp tục.

Tưởng Mộ Thừa: 【 chán sống hết rồi hử? 】

Nghe đồn nửa thật nửa giả: 【 anh tư, rốt cục anh cũng tới rồi, tất cả chúng em đều nhớ anh đến chết ~】

Nghe đồn nửa thật nửa giả: 【 anh tư, đêm nay em muốn cưỡi vây, muốn lột áo somi anh ra ~】

Nghe đồn nửa thật nửa giả: 【 anh tư, ôm người ta cái nào ~】

Nghe đồn nửa thật nửa giả: 【 anh tư, người ta nhớ anh mà ~】

Tưởng Mộ Thừa: 【 ... Nói tiếng người! 】

Sau đó anh nhắn: 【 mười giây sau các người không sửa lại tên, tôi có thể báo đảm hệ thống công ty các người sẽ tê liệt! 】

【 anh tư, anh tư, em sai rồi, em lập tức sửa, lập tức sửa ngay. 】

【 anh tư, em nghe lời mà, em sửa bây giờ nè. 】

【 anh tư, anh từ từ nào, dù sao em cũng thổ lộ rồi, người ta thích anh thật mà ~ ha ha ha 】

....

Trong hai phút, những người trong nhóm chat đã thay đổi xong tên trở về như cũ.

Tưởng Mộ Thừa tag ‘nghe đồn nửa thật nửa giả’: 【 còn cậu, sao còn chưa đổi?! 】

Tô Vận nhìn tin nhắn, là Tưởng Mộ Thừa tag cô.

Vậy là anh còn chưa biết là cô, vẫn tưởng cô là người đàn ông nào đó.

Nhưng vấn đề là, cô sửa... sửa... thành cái gì mới được?

Tưởng Mộ Thừa: 【 mười 】

Tưởng Mộ Thừa: 【 chín 】

Tưởng Mộ Thừa: 【 tám 】

...

Tưởng Mộ Thừa: 【 ba 】

Tô Vận ban đầu không hiểu, đột nhiên cô nhận ra là Tưởng Mộ Thừa đang đếm ngược.

Cô sợ đến mức lạnh run cột sống, nhớ kỹ số WeChat của Tưởng Mộ Thừa rồi nhanh chóng thoát khỏi nhóm chat. Làm xong một loạt tay cô vẫn còn

chút run run, ngón tay đều đã co rút.

Nhìn nhóm chat kia biến mất, cô thở ra một hơi dài.

Tô Vận nghiêng răng nghiêng lợi bát gọi cho Lâm Việt.

Giọng điệu Lâm Việt vẫn lười biếng như cũ, “Ừm, em tìm được anh tư rồi?”

Tô Vận lớn tiếng chất vấn: “Lâm Việt, con mịe nó nhà anh, anh lừa em!”

Lâm Việt cười: “Anh lừa em cái gì? Lừa em tiền hay sắc?”

Tô Vận: “Anh!!”

Lâm Việt: “Anh không lừa em mà, anh không hề phủ nhận chuyện Tường Mộ Thừa là anh tư.”

“Là ai nói Tường Mộ Thừa quen anh tư?”

“Trên đời này không phải bản thân mình quen thuộc với chính mình nhất sao? Anh không nói láo mà. Tô Vận, em xem xem, có phải không ai hiểu mình bằng chính mình không?”

Tô Vận: “...”

Đậu má!

Cô phát giác rằng trước mặt Lâm Việt vốn từ của mình luôn nghèo nàn thảm hại.

“Lâm Việt, em đắc tội với anh khi nào chứ!”

Lâm Việt đáp: “Bởi vì anh tư khó dễ anh, anh lại không dám đắc tội anh ấy, chỉ có thể bắt nạt em thôi.”

Tô Vận: “...”

Đây là cái logic gì vậy...

Tô Vận kinh hồn bạt vía hỏi: “Anh tư có thể không biết em là ai không? Đêm nay anh ấy mà tìm em tính sổ thì sao?”

Lâm Việt: “Sẽ không, anh ấy phải đến Thụy Sĩ, hiện tại đã ở sân bay, sẽ không đánh đổi công việc mà tìm em tính sổ.”

Tô Vận trong lòng nhẹ đi không ít, lại thuận miệng hỏi một câu: “Đã trễ thế này còn có chuyến bay sao?”

“Không có.”

Tô Vận: “...”

Hiện tại cô cảm giác mình và Lâm Việt là hai giống loài khác nhau.

Lâm Việt như đang uống nước, sau đó nói: “Vốn dĩ tối nay có một chuyến bay, kết quả bị chuyện của em làm chậm trễ, anh ấy phải dùng máy bay cá nhân, nếu không sẽ không kịp hội nghị của Tổng công ty RT.”

Tô Vận: “...”

Tâm tình cô phức tạp khó có thể miêu tả được.

Nếu Tường Mộ Thừa biết cô chính là ‘nghe đồn nửa thật nửa giả’ không biết có bóp chết cô không?

*

Thời gian trôi nhanh đến tháng 10.

Tô Vận vẫn chưa gặp lại Tường Mộ Thừa kể từ sau hôm đó.

Kì nghỉ mười một ngày kết thúc, Điền Điền đã quay lại đi làm, Tô Ninh Ninh cũng vào đoàn làm phim, và một bộ phim khác cũng đã xác định cô ấy là diễn viên chính.

Tô Vận liền bắt tay tìm nhà ở, cô muốn thuê một căn nhà gần bệnh viện, hoàn cảnh tương tự như khu vực trước kia là được. Nhưng tổng cộng số tiền cô có còn lại chỉ là 8 nghìn tệ, tính cả tiền lương tháng này.

Kể cả có không ăn không uống cũng không đủ chi trả 6 tháng tiền thuê nhà.

Cô nghĩ tới nghĩ lui, vẫn quyết định tìm sự giúp đỡ từ Lâm Việt, nhắn cho anh: 【 anh có bận không? 】

【 em có việc cần, anh luôn luôn không bận. 】

Tô Vận cười, hỏi: 【 có thể cho em mượn chút tiền không? Tháng sau nhận lương em trả anh. 】

Lâm Việt: 【 không cho, nhờ em không trả thì sao. Em vay tiền làm gì? 】

Tô Vận bắt đầu lúi húi gõ gõ, gõ được nửa câu thì điện thoại báo Lâm Việt đang gọi tới.

“Sao lại thiếu tiền?”

Tô Vận nói thật: “Vâng, thật sự luôn, ba phần tư số lương em đều gửi về nhà, giờ muốn thuê nhà nhưng không đủ tiền.”

“Thuê nhà làm gì?”

Tô Vận liền đem kể đơn giản sự tình rồi hỏi anh: “Có thể cho em mượn không?”

Lâm Việt không chút suy nghĩ: “Không thể được. Nhưng anh có thể cho cho em mượn phòng ở, thay vì trả tiền thuê, em đưa căn phòng ở ký túc xá bệnh viện cho anh, được không?”

Tô Vận chưa kịp vui sướng đã phát hiện một hiện thực tàn nhẫn: “Chỗ nhà anh cao cấp như vậy, tiền thuê khẳng định không thể rẻ, kể cả có thu từng tháng một, sợ một tháng tiền lương của em không đủ.”

“Phòng là của anh, nhưng đã lâu không ở rồi cùn lãng phí, các em ở có thể quét tước vệ sinh, anh không có việc gì có thể đến ăn cơm kè, đẹp cả đôi đường tại sao lại sợ chứ?”

Tô Vận vẫn do dự, cô không muốn lợi dụng người khác, mà như vậy cô sẽ nợ Lâm Việt ngày càng nhiều, trên đời sợ nhất là món nợ ân tình, sẽ không biết trả bao nhiêu cho đủ.

“Tô Vận, anh không ép, mỗi tháng em phải chịu 8 ngàn tệ thuê nhà chi bằng đến ở nhà anh. Quan hệ giữa chúng ta như vậy, anh giúp đỡ em cũng là lẽ đương nhiên thôi. Hơn nữa con người của anh thích nhất là làm việc thiện. Được rồi, bên này anh còn có việc.”

“Ài...” Tô Vận còn chưa kịp nói Lâm Việt đã cúp máy.

Buổi chiều lúc vừa tan tầm, Tô Vận nhận được điện thoại của Lâm Việt, bảo cô đến quán cà phê đối diện đợi anh.

Tới rồi quán cà phê Tô Vận mới biết được hoá ra Lâm Việt đã làm xong hợp đồng thuê nhà ở.

Nhìn điệu bộ của Lâm Việt, Tô Vận không dám khách khí.

Hợp đồng xong xuôi, Lâm Việt đưa thẻ mở cửa, cũng giao cô trả phí điện nước.

Tô Vận thu nhận đồ: “Tối nay em mời anh ăn cơm.”

Lâm Việt đem hợp đồng cho vào túi, có chút vội vàng: “Lần tới đi, tối nay anh có chuyến bay đi New York. Đúng rồi, căn nhà đều được trang bị thiết bị thông minh, hướng dẫn sử dụng ở trong ngăn kéo bàn trà, em có không biết cái gì thì gọi điện cho số điện thoại trong đó nhé.”

Tô Vận: “...”

Cô còn tưởng rằng Lâm Việt bảo nếu không biết dùng thì gọi cho anh.

Lâm Việt uống mấy ngụm cà phê rồi rời đi.

Nhìn anh bước vội ra khỏi quán, trong lòng Tô Vận cảm động dâng trào.

Sau khi trở về ký túc xá, Tô Vận nhận được điện thoại của Điền Điền, cô ấy muốn đi khám thai, kêu cô đi cùng, thực ra chủ yếu là để cô móc nối quan hệ.

Tô Vận mới vừa tắt di động, bạn cùng phòng Triệu Tinh bước vào, cởi áo khoác ra, hỏi Tô Vận: “Hôm nay không cần trực ban?”

Tô Vận lắc đầu: “Có đồng nghiệp thay ca. Aiz, cậu có quen ai bên khoa sản không? Bạn tớ mai muốn đi khám.”

Triệu Tinh: “Có thân một người, vừa lúc ngày mai cô ấy trực, sáng mai tớ sẽ nói với cô ấy một câu, các cậu đỡ phải xếp hàng.”

Tô Vận cười: “Chính là không muốn xếp hàng mới hỏi cậu đó.” rồi lại hỏi cô ấy: “Lúc này cậu đang học tiến sĩ, có món gì béo bở không?”

“Béo bỏ cái cc, toàn là dưa vẹo táo nứt.” Triệu Tinh cầm hai hộp sữa chua, ném cho Tô Vận một hộp, “nhưng mà gặp được một người bạn cũ.”

Tô Vận bát quái: “Rất tuần tú?”

Triệu Tinh suy nghĩ rồi gật đầu: “Xem như cũng nổi bật trong đám cực phẩm, cũng khoa tim mạch giống cậu đó.”

Tô Vận xé ống hút, cắm vào, không tiếng động hút sữa, mặt ranh ma hỏi: “Vậy còn không tán đi?”

Triệu Tinh: “Kết hôn rồi.”

“Xi!” Tô Vận nói giỡn: “Kết hôn sợ cái gì, dùng sức một chút ~”

Triệu Tinh lười nhác dựa vào lưng ghế, “Không dám, vợ anh ta rả lợi hại, là thiên kim nhà giàu, một giây dẫm bẹp chúng ta. Đúng rồi, chàng soái ca cực phẩm có vợ này sắp thành đồng nghiệp của cậu đấy.”

Tô Vận: “Hà?”

Triệu Tinh: “Anh ta vừa về nước, nghe nói là viện của chúng ta mất nhiều tiền mới mời được về, cậu sắp được bỏ mất rồi nha.”

Tô Vận cắn ống hút: “Mất nhiều tiền mời về? Thật sự luôn.”

“Ừm.”

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Không Vui* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Hôm sau.

8 rưỡi sáng, Tô Vận đưa Điền Điền đi khám thai ở khoa sản.

“Điền Điền.” Một âm thanh mềm mại từ đằng sau vọng đến.

Tô Vận và Điền Điền cùng quay lại.

Điền Điền không nghĩ tới gặp được Tưởng Tiểu Mễ ở chỗ này, dù cô và Tưởng Tiểu Mễ không thân lắm nhưng khi hai bộ phận cùng hợp tác, các cô sẽ làm việc với nhau, lúc gặp mặt cũng sẽ chào hỏi đối phương.

Điền Điền thấy người đàn ông bên cạnh Tưởng Tiểu Mễ trong bụng không khỏi suy nghĩ, người đàn ông này cũng khí thế quá đi, khiến cho người phụ nữ bên cạnh như bị lép vế.

Điền Điền dùng cánh tay cọ cọ Tô Vận, nhỏ giọng nhắc nhở: “Cô ấy chính là Tưởng Tiểu Mễ, người đàn ông kia không phải chồng cô ấy, không biết là chú hay bác gì đó.”

Nói xong, Tưởng Tiểu Mễ cũng đến gần.

“Thật trùng hợp, không nghĩ lại gặp cô ở chỗ này, cô mấy tháng rồi?” Tưởng Tiểu Mễ cười hỏi Điền Điền, bởi vì cùng là thai phụ nên họ dường như thân thiết hơn.

“Hơn bốn tháng, cô cũng sắp đến ngày sinh dự tính rồi chứ?”

“Ừm, nhưng chưa đâu, còn khoảng hai tháng nữa, không biết sẽ sinh sớm hay không.”

Blah blah, hai người phụ nữ có thai này không có việc gì liền trò chuyện một thôi một hỏi, các cô ấy còn kéo tay nhau tự đi vào khu khám.

Vậy là cũng quên luôn người đi cùng mình.

Tô Vận nhìn Tưởng Mộ Thừa, chột dạ gọi: “Anh tư.”

Tưởng Mộ Thừa như suy tư gì nhìn cô, không trả lời.

Tô Vận hơi sợ, chắc đêm đó anh cũng không biết cô là ‘ nghe đồn nửa thật nửa giả ’ chứ?

Chắc là không, Lâm Việt không nói sẽ không ai biết.

Cô không đủ chí khí để đối mặt nữa, nhưng cũng không thể chưa đánh đã khai.

Tô Vận hơi ngẩng đầu, đối diện với Tường Mộ Thừa, làm như chưa có chuyện gì xảy ra mà hỏi: “Người phụ nữ xinh đẹp kia là cháu của anh à?”

“Ừ.” Tường Mộ Thừa cảm hướng tới phía hai thai phụ: “Đi thôi.”

Tô Vận đành phải đi cùng anh.

Ngoài mặt cô bình tĩnh nhưng trong lòng đã sớm nổi sóng to gió lớn che lấp trời đất, tất cả khiến trái tim cô lại đập không quy luật.

Nghĩ đến cái bình luận kia, cô hoàn toàn hoảng loạn.

Nếu Tường Mộ Thừa biết cô chính là ‘ nghe đồn nửa thật nửa giả ’ sẽ nghĩ về cô thế nào đây?

Chắc chắn sẽ vô cùng hối hận vì hy sinh thanh danh hình tượng của mình khi giúp cô ở bữa tiệc kia đi.

Làm sao sẽ nói ra cái câu: “Tô Vận, từ giờ em có thể giống như Nhiên Nhiên, không cần quan tâm đến sắc mặt của người khác.”

Chắc chắn là không rồi, khẳng định anh sẽ thấy cô là người phụ nữ tâm cơ.

“Hôm nay không có ca giải phẫu nào?” Tường Mộ Thừa bỗng nhiên mở lời.

Tô Vận ngẩn ra, rồi hoàn hồn, “À, buổi sáng không có, buổi chiều em mới có ca.”

“Anh tu!” Là tiếng của một người đàn ông.

Tô Vận ngẩng đầu, chỉ thấy một người đàn ông đẹp trai đang đi tới.

Tường Mộ Thừa cười: “Sao cậu lại ở đây?”

Người đàn ông đẹp trai cũng cười: “Em đưa bà xã đi khám định kì.” Sau đó nhìn về phía Tô Vận, vươn tay: “Em chào tứ tẩu, chúng ta gặp qua ở tiệc sinh nhật Lâm Việt rồi.”

Tô Vận: “...”

Cô xấu hổ đến mức bên tai đều phấp hòng.

Anh ta gọi mình là tứ tẩu.

Tô Vận rất nhanh duỗi tay: “Rất vui được gặp anh.”

Họ nhẹ nhàng bắt tay rồi ngay sau đó tách ra.

Người đàn ông nhìn Tô Vận, sau lại nhìn Tường Mộ Thừa, khoe miệng đầy ý cười không rõ, “Anh cũng đưa tứ tẩu đến đây...” còn chưa kịp nói hai chữ ‘khám thai’ thì di động của anh ta reo đúng lúc. Anh móc điện thoại ra nhìn rồi cười xin lỗi bọn họ: “Lần sau gặp vậy, vợ em gọi rồi.”

Sau đó anh ta vẫy tay rồi rời đi.

Tô Vận càng thêm xấu hổ, bị người khác hiểu lầm là bọn họ sắp có con, việc này thật là...

Tường Mộ Thừa liếc mắt nhìn cô: “Tô Vận.”

“Dạ?” Tô Vận mờ mịt ngẩng đầu.

“Em thuê nhà của Lâm Việt?”

“Đúng vậy, chỗ đó ngay đối diện bệnh viện nên rất tiện.”

Tường Mộ Thừa gật đầu: “Anh có để vài đồ ở đó, khi nào em rảnh ở nhà dọn đồ thì để anh mang chỗ đồ đó đi.” Dứt lời, anh lấy di động ra, “Cho anh số của em đi? Khi nào dọn dọn gọi anh.”

Tô Vận: “...”

Cô hoàn toàn há hốc mồm.

Bởi vì cô đã từng gọi Tường Mộ Thừa, chính là cái đêm cô gọi giải thích chuyện kia.

Nếu, nếu Tường Mộ Thừa lúc đó lưu lại số của cô, giờ cô gọi cho anh chẳng phải sẽ lộ tẩy sao?

Làm sao bây giờ?

Tường Mộ Thừa hơi nhíu mày, cố gắng nhịn cười: “Em không nhớ số điện thoại của mình?”

Tô Vận cắn môi dưới, không lên tiếng.

Tường Mộ Thừa: “Không nhớ không sao, để anh đọc số của anh sau đó em gọi lại luôn là được.”

Tô Vận vẫn là cúi đầu giả chết.

Tường Mộ Thừa hạ giọng xuống, hơi cười: “Di động cũng không mang à?”

Mặt Tô Vận so với bảng màu còn đặc sắc hơn.

Anh tuyệt đối là cố ý!

Tường Mộ Thừa xoa đầu cô giống như một đứa nhỏ: “Anh biết em bận rộn, trí nhớ cũng không tốt lắm. Không sao, anh sẽ hỏi Lâm Việt sau vậy.”

Tô Vận rút cuộc ngẩng đầu, vẻ mặt ghen ghét: “Tường Mộ Thừa!”

Tường Mộ Thừa cười khẽ: “Hoá ra biết anh là ai à.”

Nhìn bộ dạng tức giận cùng xấu hổ của cô, tâm trạng của anh tốt hẳn lên.

Tô Vận vừa khấn trương vừa xấu hổ, đấu tranh với bản thân nửa ngày mới dám hỏi: “Anh biết em là ‘nghe đồn nửa thật nửa giả’ từ bao giờ?”

“Cửa hàng tự phục vụ.”

“Hả...”

Đậu má!

Tô Vận cảm thấy sống lưng như đóng băng.

Di động Tường Mộ Thừa đúng lúc vang lên, anh nhìn màn hình, là điện thoại của trợ lý.

“Alo.”

Đầu kia điện thoại không biết nói gì đó, Tường Mộ Thừa trở nên nghiêm túc, cuối cùng nói, “Cậu qua đó một chuyến đi.”

Cúp điện thoại xong, Tường Mộ Thừa cầm di động như nghĩ gì đó.

Tô Vận đoán đó là điện thoại về công việc, chỉ là cuộc gọi này khiến anh không vui thì phải.

Anh không nói gì, cô cũng không dám lên tiếng.

Trầm mặc một lúc, Tường Mộ Thừa cất di động, hỏi Tô Vận băng quơ: “Lúc ở cửa hàng tự phục vụ đó là em về quê à?”

Tô Vận trả lời thật thà: “Em về nhà thăm cậu.”

Tường Mộ Thừa gật gù đầu, lái sang chuyện khác hỏi: “Ở cửa hàng tự phục vụ em mượn anh thuốc, có nhớ không?”

Ấn tượng không phải là sâu sắc, mà là vô cùng sâu sắc, sẽ không bao giờ quên được.

Tường Mộ Thừa nhìn phản ứng của cô thì vô cùng hài lòng, cười như không cười nói: “Vậy là còn nhớ.”

Tô Vận có điểm mờ mịt, chớp chớp mắt, không hiểu anh có ý gì.

Anh nói: “Tô Vận, vậy bao giờ em định trả lại anh thuốc đó?”

Tô Vận: “.....”

Cô có thể chửi người không?

*

Sau khi Tường Tiểu Mễ khám thai về nhà, cô liền lấy giấy bút ra nhưng dù làm công việc yêu thích nhất nhưng đầu óc cô không tự giác bay xuống nhà bếp.

Diễn Diễn nhắc nhở cô khi ở cữ phải kiêng cái nọ cái kia, trong đó có rất nhiều đồ ăn ưa thích của cô. Tốt nhất nên thừa dịp chưa sinh mà ăn nhiều một chút, nếu không đến lúc ở cữ lại thèm muốn chết.

Cô sắp xếp thực đơn hai tháng dài sắp tới, trừ bữa sáng nhất định cô sẽ ăn cơm ở bên ngoài/

Toàn bộ thời gian mang thai vừa rồi, cô hầu như chỉ ăn cơm ở nhà. Hiện giờ bảo bồi đã cứng cáp hơn, cô có thể thoải mái hơn một chút rồi.

Thấy Tường Mộ Thừa đi làm về, cô liền quần lấy đòi anh đưa đi ăn bữa tiệc lớn. Tường Mộ Thừa không suy nghĩ lập tức từ chối: “Nhà bếp đã làm cơm rồi, ăn ở nhà.”

Tường Tiểu Mễ cười gian: “Cháu nói với bác Trương không làm cơm tối rồi. Hiện tại dạ dày cháu bắt đầu hơi đau rồi, chú xem làm thế nào thì làm.”

Sau đó cô lại bổ sung: “Cháu đã gọi Nhiên Bảo rồi, hôm nay sẽ đưa cô nhóc đi ăn bữa tiệc lớn, chú nhẫn tâm làm cô bé thất vọng à?”

Nhiên Nhiên chính là chiếc lá chắn mà Tường Tiểu Mễ lôi ra, cô biết anh luôn chiều chuộng cô nhóc ấy.

Tường Mộ Thừa liếc xéo cô một cái, không nói gì đi ra ngoài.

Tường Tiểu Mễ tung tăng đi theo phía sau anh/

Sau khi đến trường đón Nhiên Nhiên, bọn họ đi đến nhà hàng Tường Tiểu Mễ đã đặt bàn.

Dọc đường đi, Nhiên Nhiên cùng Tường Tiểu Mễ không ngừng ríu rít. Nhiên Nhiên thích thú sờ sờ bụng Tường Tiểu Mễ, đột nhiên chỗ cô bé sờ có động, Nhiên Nhiên sợ hãi rút tay lại.

Nhiên Nhiên vừa mừng vừa sợ: “Đây chính là thai đập trong truyền thuyết ư?”

Tường Tiểu Mễ: “Đúng vậy, thần kỳ không?”

“Vâng, kì diệu thật đấy. Ai nha, chị em còn trẻ như này đã phải làm dì nhỏ, ha ha.” Nhiên Nhiên nghĩ cô còn nhỏ như vậy đã làm dì nhỏ liền thấy rất thú vị. Sau đó, cô nhóc còn phát hiện ra một chuyện khác thú vị hơn.

Tường Mộ Thừa ghé phụ, Nhiên Nhiên nhướn người lên nói “Cậu, cậu sắp lên chức ông rồi, có chờ mong không thế? Cậu nói chút cảm nhận của người sắp lên làm ông nào?”

Tường Mộ Thừa lười không phản ứng, kết quả khiến Tường Tiểu Mễ cười không ngừng được.

Nhiên Nhiên còn cố ý đổ thêm dầu vào lửa, vỗ vai Tường Mộ Thừa: “Cậu, là hạnh phúc không nói nên lời à?”

Mặt Tường Mộ Thừa đen sì, quay đầu lại nhìn chằm chằm Nhiên Nhiên vài giây, hỏi cô bé: “Sắp đến kì thi rồi, đã ôn tập môn văn kĩ chưa?”

Nhiên Nhiên nháy mắt nín thở, bởi vì từ nhỏ đến lớn, điểm văn của cô bé chưa từng đạt tới mức chấp nhận được, toàn là đứng đầu từ dưới lên. Nhưng cô bé vốn ngang ngạnh, không ai bảo được. Duy chỉ có Tường Mộ Thừa cố tình cường ép cô nhóc.

Nhiên Nhiên khó chịu đánh vào vai anh thùm thụp.

Cô nhóc là kẻ có thù tất báo, liền nói: “Cậu, chúng ta chỉ có ba người mà đi ăn một bữa lớn, như vậy sẽ rất lè phải không. Hai cậu gọi bác sĩ Tô đến đây cùng đi.”

Tường Tiểu Mễ không biết bác sĩ Tô là ai, tới đó cô cũng không đến hội sở thế nên cũng không biết đến màn máu chó hôm đó, liền hỏi: “Bác sĩ Tô là ai? Bác sĩ nữ sao?”

Nhiên Nhiên cười tủm tỉm: “Bác sĩ Tô là bác sĩ riêng của cậu nha.”

“Chú tư bị làm sao vậy?” Tường Tiểu Mễ cũng khản trương lên.

Tường Mộ Thừa dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn Nhiên Nhiên, nhưng Nhiên Nhiên giả vờ không thấy, trả lời Tường Tiểu Mễ: “À, bác sĩ Tô chính là chuyên gia về thận.”

‘phụt’ một tiếng, Tường Tiểu Mễ bật cười không kiềm lại được, cô phát hiện đây chính là Nhiên Nhiên đang trả thù Tường Mộ Thừa vừa rồi nói móc cô bé học văn không tốt.

Tường Mộ Thừa lạnh giọng quát lớn: “Nhiên Nhiên, cháu không còn nhỏ nữa, tại sao không có lễ phép thế! Lúc nhỏ không cậu đã dạy thế nào hả?”

Nhiên Nhiên trợn mắt, nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Là ai quyệt nợ người khác lại còn nói cháu! Hừ!”

Tường Mộ Thừa: “.....”

Anh không nghĩ tới chính mình cũng có ngày nghèo từ dưới lý.

Mà hết thấy lại còn liên quan đến Tô Vận.

Sau khi tới nhà hàng, Tường Tiểu Mễ cùng Nhiên Nhiên bàn về bộ phim mới hết công chiếu.

Tường Tiểu Mễ tiếc nuối khi mình không thể đến rạp xem, bởi vì lúc đó cô đang phải ở nhà kiêng kem.

Nhiên Nhiên an ủi: “Không có việc gì, đến lúc đó nhất định cậu sẽ bao chị đi xem. Đừng nói là mấy ngày công chiếu, chính là phim của năm trước, chị cần chị muốn nhất định cậu cũng sẽ nghĩ ra cách cho chị xem nó ở rạp.”

Tường Tiểu Mễ lắc đầu: “Thôi đi, thật lãng phí, chị sẽ đợi nó trên mạng vậy.”

Nhiên Nhiên chế nhạo cô: “Xi, nhìn chị giống người tiết kiệm lắm sao.”

“Em cho rằng chị sẽ giống em sao, đòi đầu tư mấy ngàn vạn vào phim điện ảnh, nói không xem là không xem.” Tường Tiểu Mễ đột nhiên nghĩ đến cái gì, lấy ra trong túi một phong thư đưa Nhiên Nhiên: “À trên đường tiện thể lấy được thứ này, thưởng cho em.”

Nhiên Nhiên mở phong thư ra, bên trong là chữ ký của Tô Nịnh Nịnh cùng ảnh của cô ấy, cái ảnh mà tìm trên mạng nhất định không có.

Nhiên Nhiên nhanh chóng nhét phong thư vào cặp sách rồi thỏm Tường Tiểu Mễ một cái “Chị, em yêu chị muốn chết, sao chị lại có ảnh chụp ấy thế?”

“Cuối năm Tô Nịnh Nịnh có một bộ phim điện ảnh, chồng chị là nhà đầu tư lớn nhất, muốn lấy một cái ảnh không public còn cần một chút lòng thành đây.”

Nhiên Nhiên vui đến mức suýt khóc: “Chị, có phải chị bảo anh ấy chọn Tô Nịnh Nịnh là diễn viên chính đúng không? Em biết anh chị yêu em nhất mà.”

Tường Tiểu Mễ đá kích cô bé: “Nhiên Bảo, tự luyến là một loại bệnh đấy, em đến giai đoạn nguy kịch rồi.”

Nhưng mà trên thực tế, chính cô đã nói với chồng là Nhiên Nhiên thích Tô Nịnh Nịnh. Mà đích thật diễn xuất của Tô Nịnh Nịnh rất tốt, khí chất lẫn hình tượng đều thích hợp với vai chính.

Tường Mộ Thừa bị bỏ rơi một bên bỗng lên tiếng: “Nhiên Nhiên, cháu thích ai cậu không quan tâm, chính là một vừa hai phải thôi, phải lo học hành từ thế, nghe không?”

Nhiên Nhiên trả lời có lệ: “Được rồi được rồi, cháu đã biết. Từ nay về sau cháu sẽ một lòng một dạ với Tô Nịnh Nịnh, chăm chỉ học hành.”

Tường Tiểu Mễ uống nước trái cây rồi hỏi Nhiên Nhiên: “Nhiên Bảo, sao tự dưng không thích Diệp Tình Lam nữa?”

Nhiên Nhiên nhìn ra phía sau Tường Tiểu Mễ, cảm xúc nhẹ lên, “Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến.”

Tường Tiểu Mễ quay đầu lại, chỉ thấy Diệp Tình Lam đang đeo khẩu trang, kéo Viên Đình đi về hướng bọn họ ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Sau khi chào hỏi nhau, Viên Đình cũng không có ý rời đi, lại hỏi Tường Mộ Thừa có thể ghép bàn cùng được không, cô ta đúng lúc có chuyện muốn nhờ anh giúp.

Tường Mộ Thừa không lập tức trả lời, anh nhìn về phía Nhiên Nhiên, nếu cô bé không muốn, anh sẽ trực tiếp cự tuyệt.

Bình thường Viên Đình đối xử với Nhiên Nhiên không tồi, dù Nhiên Nhiên không thích Diệp Tình Lam lắm nhưng vẫn phải để cho Viên Đình chút mặt mũi.

Nhiên Nhiên cười nói: “Cậu, chúng ta đã lâu không ăn cùng dì Viên rồi.”

Ý tứ rất rõ ràng, là đồng ý ghép bàn.

Nhiên Nhiên ngồi cùng Tường Mộ Thừa ở một bên, Viên Đình và Diệp Tinh Lam ngồi phía của Tường Tiểu Mễ.

Sau khi ngồi xuống, Diệp Tinh Lam vẫn không tháo khẩu trang xuống, dường như cũng không có ý định làm vậy.

Tường Mộ Thừa liếc mắt một cái, không hỏi nhiều, nhưng về mặt Tường Tiểu Mễ tỏ rõ sự khó chịu: “Diệp mỹ nữ, nơi này đồ ăn rất an toàn vệ sinh, người khác cũng không ngồi quá sát cô, cô có thể tháo khẩu trang xuống rồi.”

Diệp Tinh Lam do dự, tầm mắt không tự giác hướng về Tường Mộ Thừa, nhưng Tường Mộ Thừa cứ mãi xem di động, căn bản không chú ý tới sự khác thường của cô ta.

Viên Đình bảo Diệp Tinh Lam: “Thôi bỏ khẩu trang xuống đi, trước mặt mọi người ở đây cũng không cần ngại ngùng gì đâu.”

Diệp Tinh Lam lúc này mới không tình nguyện đem khẩu trang gỡ xuống, thật ra lúc này cô ta không hề muốn ghép bàn, nhưng Viên Đình đã nói ra mất rồi, cô ta không thể khẳng khái đòi ngồi riêng.

“Trời ạ, ai đánh cô vậy?” Tường Tiểu Mễ kinh hãi thốt ra.

Tường Mộ Thừa và Nhiên Nhiên cũng không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn.

Diệp Tinh Lam vui đầu xuống rất thấp nhưng vẫn có thể nhìn thấy khuôn mặt bị đánh đến sưng đỏ. Nhìn là biết được người đánh cô ta có bao nhiêu cừu hận mới có thể nhẫn tâm hạ tay như thế.

Tường Mộ Thừa theo phép quan tâm hỏi: “Sao lại thế này?”

Không đợi Diệp Tinh Lam mở miệng, Viên Đình giành nói: “Ồ đoàn làm phim hôm nay có cảnh tát của Diệp Tinh Lam cùng bạn diễn nữ khác. Phân đoạn của Diệp Tinh Lam cần phải có cảm giác chân thực nên muốn tát cô ta hơi nhiều một chút, thế mà cô ta không chịu, còn xem thường kỹ năng diễn xuất của Tinh Lam, tát cô ấy cả hai bên.”

Tường Tiểu Mễ tức đến run người, “Người đâu kiêu ngạo vậy!”

Diệp Tinh Lam nhìn bên mặt Viên Đình, khẩu trang nuốt nước miếng, cô ta bất ngờ, không nghĩ tới Viên Đình sẽ nói thành như vậy.

Viên Đình lại nói tiếp, “Hoá ra là có quan hệ ngầm với đạo diễn... Aiz, thôi không nói cái này. Toàn bộ đoàn phim không một ai thích cô ta hết, vừa kiêu ngạo lại ngang ngược, đây cũng đâu phải lần đầu tiên cô ta gây sự với Diệp Tinh Lam.”

Tường Tiểu Mễ hỏi: “Không phải quan hệ giữa Diệp Tinh Lam và đạo diễn Trương không tồi sao, tại sao giờ lại dung túng cô gái kia như thế?”

Viên Đình thở dài, “Xưa đâu bằng nay, lúc trước đạo diễn Trương đối xử với Diệp Tinh Lam không tồi, không phải là vì nể mặt anh tư sao. Giờ ông ta thấy anh tư không mặn mà với Diệp Tinh Lam nữa, đương nhiên sẽ biểu hiện sự bất mãn ra mặt. Con người ta giờ sống thực tế lắm.”

Cô ta nhìn Tường Mộ Thừa, uyển chuyển nói, “Anh tư, chuyện này anh nên nói giúp cho Tinh Lam một cái. Cô ấy bị đánh trước mặt nhiều người như vậy, chưa nói đến chuyện mất hết thể diện mặt mũi, cô ấy phải nhẫn nhịn. Vậy về sau cô diễn viên kia chẳng phải càng được đà lấn tới sao?”

Tường Mộ Thừa nhẹ nhàng cười, hỏi Viên Đình: “Tôi và Diệp tiểu thư vốn chả liên quan đến nhau, vậy cô bảo tôi lấy cương vị gì nói giúp đây?”

Viên Đình nhất thời bị nghẹn không nói nên lời.

Người xấu hổ hơn còn có Diệp Tinh Lam, anh cứ như vậy nói trắng ra những lời đã thương người, còn coi như là lẽ dĩ nhiên, không cần xem sắc mặt người khác.

Viên Đình hoàn hồn, nói: “Anh tư, tôi không vòng vo cùng anh. Tôi không có bản lĩnh lớn nhìn Tinh Lam chịu ủy khuất như vậy được. Vậy đi, đêm nay tôi gặp anh để nhờ anh giúp đỡ một chút, thay mặt cho tôi xin lỗi. Nếu không phải là cô diễn viên kia quá phận, lại nhiều lần bắt nạt Diệp Tinh Lam, tôi sẽ không gặp anh nói ra những lời này. Anh cũng biết tôi rồi đấy, nếu không phải vì bất đắc dĩ tôi đã chẳng mở miệng ra xin anh giúp.”

Điều này cũng đúng, Tường Mộ Thừa biết cô ta mấy năm nay, đây là lần đầu tiên cô ta nhờ vả, lại còn là không phải cho chuyện của mình.

Nhiên Nhiên ở một bên đã đứng ngồi không yên. Cô bé dù sao cũng còn nhỏ, dù không thích Diệp Tinh Lam nhưng khi nhìn cô ta bị đánh thành như vậy trong lòng vẫn cảm thấy chút áy náy. Cô bé nghĩ nếu không phải tại mình nhất thời ám muội, kêu cậu đầu tư vào bộ phim kia thì Diệp Tinh Lam cũng không phải gặp đạo diễn Trương, cũng sẽ không đắc tội ông ta, giờ này cũng không bị tát thành như vậy.

Cô cảm giác mình là kẻ đầu sỏ gây tội.

Nhiên Nhiên lắc lắc tay Tường Mộ Thừa: “Cậu, đều là tại cháu, nếu đêm đó cháu cùng cậu đi xem buổi ra mắt biết đâu đạo diễn Trương đã khách khí hơn, không dung túng cô diễn viên kia đánh người. Cô diễn viên kia sao có thể tự ý như vậy mà tát người ta, nếu không cho cô ta bài học thì về sau chẳng phải sẽ càng vô phép tắc sao?”

Tường Mộ Thừa xoa xoa đầu cô bé: “Đừng tự trách bản thân.” sau đó anh nhìn về phía Viên Đình: “Ngày mai trợ lý Khương sẽ liên hệ, cậu ấy sẽ xử lý tốt mọi chuyện.”

Viên Đình thu lại khẩu khí, không nghĩ tới Tường Mộ Thừa sẽ dễ dàng đáp ứng như vậy, cô ta sáng khoái: “Cảm ơn anh tư. Ngày mai tôi sẽ tự đến Trung Xuyên tìm trợ lý Khương.”

Tường Mộ Thừa: “Cậu ấy không ở công ty.”

Viên Đình biết chừng cười nói: “VẬY Ờ, TÔI SẼ CHỜ ĐIỆN THOẠI CỦA TRỢ LÝ KHƯƠNG VẬY.”

Diệp Tinh Lam cũng nhìn về phía Tường Mộ Thừa, hốc mắt đều là nước mắt tủi thân, cô ta chăm chăm khoé mắt, “Anh tư, cảm ơn anh.”

Tường Mộ Thừa chỉ ừ một tiếng, di động trên bàn rung hai cái, anh lập tức cầm lấy, có thông báo nhắc nhở, đối phương đã cho anh vào danh sách bạn tốt.

Anh nhìn nickname, đổi từ ‘nghe đồn nửa thật nửa giả’ thành ‘Tô Tô’.

Anh hỏi: 【 vừa mới sửa nickname? 】

Tô Vận không nghĩ tới anh sẽ nhắn tin lại nhanh như vậy, cảm giác không tốt lắm, rõ ràng là biết rõ còn cố hỏi, chẳng nhẽ không cho cô xuống sân khấu?

Tô Vận nhắn lại: 【 em vẫn luôn là Tô Tô mà 】

Tường Mộ Thừa: 【 lại giả vờ 】

Tô Vận cười, hỏi anh: 【 anh ăn xong rồi à? 】

Tường Mộ Thừa: 【 không có, đang ngồi chờ cơm, em đang ở đâu? 】

Tô Vận: 【 em vừa về ký túc xá, đang chuẩn bị đến nhà ăn. 】

Tường Mộ Thừa: 【 nếu không qua đây với anh đi? Còn có Nhiên Nhiên và Gạo Kê em đều biết rồi đấy. Chỗ này không xa bệnh viện đâu, anh bảo tài xế qua đón em nhé? 】

Tô Vận nhìn màn hình ngây ngốc bật cười, như đang ngậm một cục đường vậy. Lúc còn nhỏ cô thích nhất là ăn hoa quả ngọt, mỗi lần cậu đi công tác về đều mua cho cô mấy túi. Rất nhiều năm rồi cô không tìm lại được cảm giác ngọt ngào ấy. Giờ nhìn mấy chữ trên màn hình này, cô bỗng cảm thấy ngọt ngào đến chết.

Tường Mộ Thừa lại nhắn, 【 em nói chuyện đi! 】

Tô Vận hoàn hồn, 【 em không đi đâu, em đã hứa sẽ đi ăn cùng bạn cùng phòng rồi, không thể thất hẹn được 】

Tường Mộ Thừa: 【 được, vậy nhanh đi ăn đi. 】

Tô Vận nhìn mấy chữ đó, miệng cười khê. Cô cảm giác mình nói chuyện với Tường Mộ Thừa giống như bạn bè vậy, không khách sáo, không xa lạ, tất cả thật tự nhiên.

Đột nhiên trên vai nặng như có móng heo đè, “Cái gì đấy, cậu đang dậy thì à?”

Triệu Tinh thò đầu vào điện thoại, muốn xem xem Tô Vận nhìn cái gì mà đần độn ra từ này giờ.

Tô Vận vội thu điện thoại, gạt chiếc móng heo trên vai xuống: “Cậu thật phiền, ra chỗ khác chơi đi.”

Triệu Tinh xoa bóp mặt cô: “Tô Dậy Thì, cậu thành thật xem nào, có phải đang đội nón xanh tởn cặp kè với tên đàn ông nào không?”

Tô Vận đá vào chân cô ấy: “Cậu vừa gọi tớ là gì hả?”

Triệu Tinh sao có thể buông tha cơ hội hóng hót, cô ấy lấn vào người Tô Vận, ôm lấy cổ cô uy hiếp: “Có khai không? Không khai lão nương sẽ cho người mất đầu.”

Tô Vận biết mình khó thoát bèn nói dối: “Tớ cặp kè với Tô Nịnh Nịnh, cô ấy bảo cô ấy diễn vai nữ chính, về sau sẽ có tiền bao nuôi tớ, được chưa?”

“Xiii” Triệu Tinh vừa nghe đến Tô Nịnh Nịnh liền mắt sạch hứng thú, buông cô ra “Thế có đi ăn cơm không, bụng tớ dính vào lưng rồi đây.”

“Đi, đi nào.” Tô Vận mặc thêm áo khoác rồi lấy phiếu ăn, chuẩn bị ra cửa.

Triệu Tinh đang lướt đi động bỗng hết: “Aaa, Tô Tô, bạn học của tớ sắp về rồi, từ nay về sau cơm ở nhà ăn sẽ ngon hơn rồi đó.”

“Vì sao chứ?”

“Vì có trai đẹp chứ sao.”

“.....”

Triệu Tinh lại hỏi: “Nịnh Nịnh diễn vai chính phim gì thế?”

“Hình như là một bộ phim cung đấu.”

“Cô ấy có rảnh không để tớ hẹn đi ăn cơm, tranh thủ chụp cùng cô ấy mấy kiểu. Tớ sẽ chờ đến lúc cô ấy nổi tiếng sẽ mang đi khoe khoang.”

Tô Vận: “... Trong thời gian này chắc là không đâu, thấy suốt ngày ở đoàn phim, bộ phim ấy mới mở máy mà.”

Triệu Tinh đề nghị: “Vậy cuối tuần này nghỉ chúng ta đi thăm cô ấy đi.”

“Được.”

Kết quả không đợi đến ngày Tô Vận đi thăm, ngay ngày hôm sau, Tô Nịnh Nịnh đã chủ động gọi điện thoại tới, nói cô ấy được nghỉ mấy ngày, muốn về ở cùng Tô Vận.

Buổi chiều sau khi tan tầm, Tô Vận lập tức trở về căn hộ mới thuê kia đã thấy Tô Nịnh Nịnh đứng đó.

Tô Nịnh Nịnh che chắn kín mít, hết khăn cổ lại khẩu trang.

Ở trong thang máy, Tô Vận bảo cô ấy tháo khẩu trang xuống, “Đây là thang máy cá nhân rồi, người khác vào không được, em không cần che kín mít như vậy.”

Tô Nịnh Nịnh không nghe, chỉ nói như vậy sẽ rất phiền, vào nhà cô ấy sẽ bỏ xuống.

Tô Vận không nghĩ tới khu chung cư này to đến thế, tầng trên tầng dưới trang hoàng xa hoa, nhìn qua không giống khẩu vị của Lâm Việt, nhưng phong cách lại đặc biệt giống cách bài trí trong biệt thự của Tường Mộ Thừa.

Tô Nịnh Nịnh nhìn Tô Vận một lúc lâu, “Chị mới đi cướp ngân hàng?”

Tô Vận: “... Đây là chỗ của Lâm Việt, ngày thường anh ấy hiếm khi về đây nên cho chị thuê.”

Tô Nịnh Nịnh không biết bữa tiệc sinh nhật kia, vì thế khuyên Tô Vận: “Anh ấy đối với chị không tồi đâu, nhanh gả cho người ta đi.”

Tô Vận không trả lời, mà giục cô ấy kéo khẩu trang xuống.

Tô Nịnh Nịnh chần chừ kéo khẩu trang xuống, thấy khuôn mặt kinh hãi của Tô Vận liền nhanh chóng giải thích: “Đây yêu cầu của kịch bản, để diễn thật nên em phải để cho đối phương đánh, chị, em không sao mà.”

Nhưng hốc mắt Tô Vận vẫn đỏ lên, “Rất đau phải không?”

Cô muốn sờ một chút, nhưng sợ là Tô Nịnh Nịnh đau.

Khuôn mặt cả trái cả phải đều sưng đỏ lên phát sợ.

Tô Nịnh Nịnh lắc đầu, cô không dám nói thêm gì, sợ mình sẽ không kiềm chế được cảm xúc.

“Em nghỉ ngơi đi để chị đi làm món gì đó.” Tô Vận trực tiếp đi vào phòng bếp, không muốn Tô Nịnh Nịnh nhìn thấy mình rơi nước mắt.

Tô Vận vẫn luôn cho rằng Tô Nịnh Nịnh ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày là để mặt tiêu sưng, khi nào khuôn mặt trở lại bình thường sẽ quay lại đoàn phim.

Nhưng sáng hôm đó, cô nhận được điện thoại của người đại diện của Tô Nịnh Nịnh mới biết được sự tình không đơn giản như cô đã nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Tô Vận gọi ngay cho Tô Ninh Ninh nhưng máy cô ấy đã tắt. Không khó hiểu vì sao người đại diện bảo cô phải để ý đến cảm xúc của Ninh Ninh, chỉ sợ cô ấy sinh ra suy nghĩ gì đó không tốt. Thật vất vả mới đến giờ tan buổi chưa, cô chạy vội về chung cư.

Cô mở cửa, phòng khách trống không, cô lại gõ cửa phòng Ninh Ninh, thật lâu cũng không có người mở.

Tô Vận sốt ruột, chỉ sợ Tô Ninh Ninh nhất thời nghĩ quẩn.

“Ninh Ninh, mở cửa.” Tô Vận dùng cả hai tay gõ cửa.

Bên trong vẫn không có động tĩnh, cô chuẩn bị lấy di động ra gọi người đến giúp thì cửa từ bên trong mở ra.

Tô Ninh Ninh vẫn mặc nguyên đồ ngủ, tóc tai rối bời, đôi mắt sưng đỏ nhưng miệng cô vẫn cười: “Chị, sao giờ này lại về thế? Em vừa rồi đọc kịch bản khóc đến rối tinh rối mù nhưng vẫn không diễn tới cốt truyện.”

Tô Vận đau lòng ôm cô ấy: “Ninh Ninh, chị đã biết hết rồi, tại sao em bị người khác khó dễ lại không nói với chị? Em có biết vừa rồi thiếu chút nữa em hù chị chết không, chỉ sợ em nghĩ quẩn rồi làm gì hại bản thân.”

“Chị, em không sao mà, thật sự đấy.” Tô Ninh Ninh lau nước mắt của Tô Vận. “Chị ăn vài cái tát thôi, không sao mà.”

“Chị Lý bảo em... Bảo em bị công ty truy cùng giết tận, muốn hủy hợp đồng, mấy bộ phim truyền hình kia cũng bị người khác thay rồi, có thật không?”

“Hủy hợp đồng cũng được, em cũng sớm không thiết tha gì rồi, áp bức bóc lột nghệ sĩ không nói, bọn họ còn bắt bọn em đi tiếp khách nữa.” Tô Ninh Ninh khẽ vuốt tóc Tô Vận “Chị đừng khóc nữa, em không phải vẫn tốt sao?”

Tô Vận càng rơi nước mắt ồ ạt, cô biết Tô Ninh Ninh đang an ủi mình nên mới nói chuyện hủy hợp đồng nhẹ như lông hồng. Lúc trước khi Ninh Ninh được nhận vào công ty, được chị Lý làm người đại diện, cô ấy vui đến mức vài đêm không ngủ được.

Cô em này từ nhỏ đã như là chị của Tô Vận, luôn quan tâm đến cô từng tí một.

Tô Vận hỏi Tô Ninh Ninh rút cục xảy ra chuyện gì. Tô Ninh Ninh ban đầu ấp úng lấp liếm, không chịu nói, sau đó dưới sự truy đuổi không ngừng của Tô Vận, cô ấy đành phải khai thật. Thật ra Tô Ninh Ninh không biết mình đắc tội Diệp Tinh Lam lúc nào. Lúc trước đóng phim cùng nhau còn khá tốt, Diệp Tinh Lam đối với người mới như cô cũng chiều chuộng một chút.

Nhưng hai hôm trước, lúc cô xin chữ ký Diệp Tinh Lam, nói là các y tá của chị mình rất thích cô ta. Diệp Tinh Lam liền hỏi chị của cô là ai, cô cũng không giấu diếm, tự hào khoe chị mình làm việc ở khoa tim, bệnh viện tốt nhất Bắc Kinh, không những thế chị cô còn vô cùng xinh đẹp. Diệp Tinh Lam ngay sau đó hỏi tên chị cô, cô không do dự nói cho Diệp Tinh Lam.

Chính từ lúc đó, thái độ của Diệp Tinh Lam xoay phắt, không có việc gì là lại cà khía cô, cô có chút khó hiểu.

Kết quả là chiều hôm đó cô có cảnh diễn. Trong kịch bản cô sắm vai nhân vật xảy ra tranh chấp xô đẩy với vai nữ chính của Diệp Tinh Lam, tất cả những động tác xô đẩy cô làm đều là theo yêu cầu của đạo diễn, không hề có cảm xúc bất mãn cá nhân gì, huống hồ cô và Diệp Tinh Lam chưa từng kết thù oán.

Nhưng cô nào biết được lúc ở phòng hoá trang, cô đang tháo trang sức thì Diệp Tinh Lam hùng hục hỏ hỏ gây sự, cô giải thích hai câu lập tức bị ăn hai cái bạt tai khiến cô phát nổ.

Bị Diệp Tinh Lam tát hai cái, cô đánh trả hai cái, lúc đó cô không suy nghĩ nhiều bất chấp hậu quả. Hai người tựa như lao vào muốn lột lớp trang điểm người kia xuống nếu không có thợ trang điểm vào can.

Bởi vì trong giới đều biết Diệp Tinh Lam có bạn trai rất lợi hại, không ai dám đắc tội cô ta, ngay cả đạo diễn cũng phải nể mặt mũi vài phần, nên việc cô bị công ty đuổi cùng giết tận cũng là chuyện đoán được.

Tô Vận hỏi: “Chuyện em bị như vậy cũng là Diệp Tinh Lam làm?”

Tô Ninh Ninh gật đầu, “Chị Lý nói là quyết định ở tầng cấp cao của công ty, nói trắng ra chính là ý của bạn trai cô ta, nghe nói anh ta là cổ đông lớn nhất của công ty em.”

“Em nói bạn trai Diệp Tinh Lam là cổ đông lớn nhất công ty?” Tô Vận cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Tô Ninh Ninh thở dài, “Vâng, nhưng bọn em cũng chưa từng gặp qua anh ta, nghe đồn anh ta rất lợi hại, mọi người đều gọi anh ta là anh tưng.”

Tô Vận nghe vậy, trở mắt nhìn Tô Ninh Ninh, cô chờ người ra một lúc lâu, Diệp Tinh Lam là bạn gái của Tường Mộ Thừa?

Sao có thể?

Cô nghĩ đi nghĩ lại, cũng không phải không có khả năng.

Tường Mộ Thừa biết rõ Tô Ninh Ninh là em gái cô, nhưng vẫn làm chuyện đuổi cùng giết tận?

Ở bữa tiệc đêm đó sở dĩ anh ấy giúp cô có lẽ là để giữ mặt mũi cho Lâm Việt, không phải, chính xác là để giữ thể diện cho Lâm Việt. Vậy mà cô lại tự cho mình là đúng, tưởng bỏ anh ấy thích mình.

Tô Ninh Ninh lại nói: “Bạn trai cô ta đối xử với cô ta rất tốt. Vì cô ta, anh ta còn đầu tư độc quyền một bộ phim điện ảnh cho cô ta làm nữ chính. Chính là bộ phim ‘Con đường tình yêu’ đó.”

Thấy Tô Vận còn đang ngẩn người, trong ánh mắt đều là bi thương, Tô Ninh Ninh trấn an chị: “Chị, em không sao mà, cùng lắm thì em không làm diễn viên nữa, sau này chị nuôi em nhé?”

Tô Vận khổ sở nhìn Tô Ninh Ninh, hẳn là đêm đó khi Tường Mộ Thừa giúp cô khiến Diệp Tinh Lam không thoải mái, liền đem tức giận trút lên người Tô Ninh Ninh. Tô Vận còn muốn ngồi với Tô Ninh Ninh thêm một lát, không nghĩ tới đồng nghiệp gọi điện tới, nói là chủ nhiệm muốn mở cuộc họp. Cô cảm giác là lạ, không phải mới đầu tháng sao đã mở họp?

Sau đó cô đến văn phòng của chủ nhiệm khoa, tất cả mọi người đều nhìn cô với ánh mắt khác lạ, cô hỏi nhỏ đồng nghiệp bên cạnh: “Có chuyện gì thế?”

Đồng nghiệp muốn nói lại thôi.

Chủ nhiệm nhìn cô, thờ dãi nói: “Hôm nay tôi gọi mọi người lại đây là để thông báo lệnh điều động nhân sự.”

“Lãnh đạo bệnh viện sau khi xem xét một thời gian đã quyết định, Tô Vận sẽ chuyển đến làm ở khoa cấp cứu. Buổi chiều nay cô hãy đem công việc và bệnh án đang làm cho bác sĩ Hạ, tối nay đến khoa cấp cứu báo danh ngay.”

Sau đó chủ nhiệm còn nói thêm gì đó, nhưng một chữ cô cũng không nghe lọt, tai cứ ù ù.

Cho đến khi các đồng nghiệp đều rời khỏi, cô vẫn ngồi nguyên tại chỗ.

Từ khoa tim đến khoa cấp cứu, chưa nói đến độ vất vả ở bên đó, chính là cô không được làm việc ở khoa mình chuyên môn. Chuyện này với cô mà nói không khác gì việc Ninh Ninh diễn phim bị truy cùng giết tận.

Cô ngẩng đầu nhìn chủ nhiệm: “Chủ nhiệm, quyết định này có ý gì?”

Chủ nhiệm trầm mặc hồi lâu: “Bên khoa cấp cứu thiếu người, nên cử cháu sang bổ sung.”

Tô Vận trong lòng xi và vào cái lý do thiếu người đó. Là bởi vì cô không có phía sau nâng đỡ cho nên chỉ có thể chịu chèn ép, nhưng cô đâu đắc tội ai.

Chủ nhiệm: “Tô Vận, trước tiên cháu chịu khó ở bên đó một thời gian, dĩ sẽ nghĩ cách sau.”

“Chủ nhiệm, không cần đâu, nếu là đây là ý của lãnh đạo, dĩ nghĩ cách cũng vô dụng.”

Tô Vận không biết mình rời văn phòng kiểu gì. Sau khi điều chỉnh tốt cảm xúc, cô bắt tay vào chuyển giao công việc cho đồng nghiệp rồi đến khoa cấp cứu báo danh. Chủ nhiệm khoa cấp cứu bảo cô cứ về nghỉ ngơi trước, buổi tối đến làm ca đêm.

Cô chưa xót cười.

Tô Vận không về ký túc xá, cũng không về chung cư mà một mình đi đến chỗ hồ nước trong bệnh viện.

Buổi chiều buông xuống, cô một mình ngồi trên ghế dài nhìn sóng nước lấp lánh trên mặt hồ, trong đầu vẫn hoàn toàn trống rỗng, đầu đó trong tim cũng âm ỉ nỗi đau.

Tô Vận cảm giác mình như quay lại 5 năm trước, cô bắt lực với cục diện, không hi vọng, không đường lui.

Di động trong tay cô rung hai cái, mở ra là tin nhắn của Triệu Tinh hỏi cô: 【 cậu đang ở đâu? Có ổn không? 】

Cô hít một hơi sâu, trả lời Triệu Tinh: 【 khá tốt, buổi đêm tớ có ca, không cần chờ com đâu. 】

Cô phát hiện còn có tin nhắn WeChat chưa đọc, không nghĩ tới là của Tường Mộ Thừa. Anh nhắn lúc 12 rưỡi trưa, lúc ấy cô đang ở chung cư cùng Tô Ninh Ninh nên không để ý.

Tường Mộ Thừa: 【 buổi tối tăng ca sao? 】

Tâm trạng Tô Vận khi nhìn mấy chữ này thật khó tả. Nếu là hôm trước khi anh chủ động nhắn tin cho cô, cô nhất định sẽ phản kích đến mức quên họ của mình, nhưng giờ cô thấy rất châm chọc.

Đàn ông đều giống nhau cả, đều là loại chán cơm thêm phở, rõ ràng đã có bạn gái còn cùng cô dây dưa không rõ, thích tìm cảm giác kích thích, mới mẻ.

Cô lập tức xóa tin nhắn đó.

*

Lúc này ở thư phòng trong biệt thự.

Tường Mộ Thừa nhìn màn hình di động không ít hơn trăm lần.

Từ lúc nghỉ trưa đến lúc đi làm buổi chiều, giờ đã ăn xong cơm tối nhưng cô ấy vẫn chưa nhắn lại.

Anh nhìn màn hình di động, nghĩ rằng cô hẳn đang có ca giải phẫu nên chưa kịp xem, hoặc là điện thoại hết pin, hay là sóng ở trong phòng yếu quá, không nhận được tin nhắn.

Lúc này cửa thư phòng có tiếng gõ cửa: “Tổng tổng, là tôi.”

Tường Mộ Thừa đặt điện thoại sang một bên: “Vào đi.”

Trợ lý Khương cả người đều toát ra sự mệt mỏi. Anh vừa mới từ sân bay về đã phải lập tức nộp báo cáo công tác.

“Tổng tổng, đây là tư liệu tôi tìm được ở thành phố C.” Trợ lý Khương đem hồ sơ vụ án tới trước mặt Tường Mộ Thừa, “Tổng tổng, anh nên chuẩn bị tốt tâm lý.”

Tường Mộ Thừa ngược mắt: “Có ý gì?”

Trợ lý Khương trầm mặc hai giây, “Tô Thế Khải hiện tại thần kinh không bình thường, không thể tự xoay xở sinh hoạt thường ngày.”

Tay cầm hồ sơ vụ án của Tường Mộ Thừa hơi run rẩy, anh không dám mở, hỏi: “Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?”

“Công ty chế được Hằng Lợi mấy năm trước xuất xưởng một lô được phẩm bất thường, làm người bệnh chết đột ngột. Mà Tô Thế Khải là người phụ trách mảng chế được trong trung tâm nghiên cứu. Sau khi điều tra, họ xác định là do thành phần trong được phẩm có vấn đề, mà nguyên nhân là từ công thức của Tô Thế Khải, nên ông bị xét tội và vào tù. Toàn bộ sự kiện đó đều diễn ra rất âm thầm, không có chút thông tin nào trên mạng hay báo chí. Tô Thế Khải ở trong tù đến tháng thứ ba thì tâm thần bắt đầu không ổn định, sau đó được tại ngoại. Lúc đó người hỗ trợ xử lý việc tại ngoại là...” Nói đến đây trợ lý Khương dừng lại.

Ánh mắt Tường Mộ Thừa trầm xuống: “Là ai?”

Khoé miệng Trợ lý Khương co giật một chút, nói: “Là tôi.”

Tường Mộ Thừa nhíu mày, còn tưởng rằng mình nghe lầm, “Tại sao lại là cậu?”

Trợ lý Khương: “Lâm Việt tìm anh, rồi anh bảo tôi xử lý.” Nếu không phải lúc này anh tự đi tìm Tô Thế Khải, anh cũng quên mất.

Tường Mộ Thừa bình tĩnh nhìn hồ sơ vụ án trong tay, tựa hồ như anh đang hỏi tường lại chuyện đó. Lúc đó Lâm Việt tìm anh nhờ giúp đỡ, ý là họ hàng của chị họ Lâm Việt đang gặp rắc rối, muốn được phóng thích sớm, anh lúc đó cũng không điều tra kỹ.

Nhưng tại sao Viên Đình lại là họ hàng của Tô Thế Khải?

Trợ lý Khương nhìn ra nghi hoặc của Tường Mộ Thừa, liền giải thích: “Tổng tổng, cổ đông lớn nhất của công ty chế được Hằng Lợi chính là tập đoàn Viên thị, cũng là công ty mẹ luôn. Lúc đó Viên Đình nhờ Lâm Việt, sau đó Lâm Việt nhờ anh.”

Tường Mộ Thừa vừa suy nghĩ vừa gật đầu, nhìn trợ lý Khương nói: “Tại sao lại như thế được? Công ty được phẩm Hằng Lợi xảy ra chuyện nghiêm trọng như vậy, tổng công ty cầm hận còn không hết, Viên thị lại còn là đại cổ đông, sao có thể tốt đến mức cứu vớt Tô Thế Khải từ tù ra?”

“Chuyện này đúng là có nhiều điểm bất đồng, tôi đã tra nguyên án ở thành phố C nhưng luôn có một thế lực nào đó ngăn cản, gây phiền phức liên tiếp. Chắc vì vụ án này liên lụy quá nhiều người. Tôi trở về gấp trong tối nay chính là để hỏi ý kiến của Tổng tổng, có nên tiếp tục điều tra không?”

“Cậu cứ tiếp tục đi, tra bằng rõ ràng mới thôi.” Tường Mộ Thừa xé một tờ ghi chú, ghi lên một dãy số: “Lúc cần thiết thì hãy tìm anh cả của tôi nhờ giúp đỡ, anh ấy có người quen ở bộ Tư pháp chỗ đó.”

“Được.” Trợ lý Khương nhận lấy tờ giấy, đây là số điện thoại của bí thư Tường.

Tường Mộ Thừa nhìn đồng hồ, đã là đêm khuya, anh bảo trợ lý Khương trở về nghỉ ngơi.

Lúc Trợ lý Khương đi tới cửa, anh gọi lại: “Chờ một chút.”

Trợ lý Khương xoay người: “Tổng tổng, anh còn gì phân phó?”

Tường Mộ Thừa: “Cậu đã liên hệ Viên Đình chưa? Chuyện ở công ty giải trí đó.”

Trợ lý Khương gật đầu: “Tôi đã liên hệ rồi, đồng thời cũng đã gọi cho người phụ trách ở công ty giải trí, còn lại Viên Đình sẽ tự gặp người phụ trách đó và xử lý.”

Tường Mộ Thừa suy nghĩ rồi gật đầu: “Ừ, cậu mai hỏi lại xem việc này rốt cục ra sao. Tôi nghĩ chuyện Diệp Tình Lam bị đánh không giống như lời Viên Đình kể lắm, cô ta chắc cũng không hoàn toàn vô tội đâu.”

Trợ lý Khương ghi nhớ công việc này, “Được.”

Sau khi Trợ lý Khương rời đi, Tường Mộ Thừa lại mở di động, vẫn không có hồi âm. Anh mở hồ sơ vụ án, bốn tờ giấy đầu tiên là về tình hình nhà họ Tô gần đây.

Xem xong, anh cầm điều thuốc đi ra ban công.

Trong lòng anh hơi nghèn nghẹn, Tô Thế Khải tâm thần không ổn định, bà ngoại của Tô Vận đột ngột mất, mấy năm kia Tô Vận sống ra sao anh thật sự không tưởng tượng nổi.

Rút cuộc cô đã trải qua khoảng thời gian đó như thế nào kia chứ?

Nếu anh mở trung tâm nghiên cứu và phát triển được phẩm sớm hơn mấy năm, sớm phát hiện ra nhân tài như Tô Thế Khải thì chuyện 5 năm trước liệu có thay đổi?

Nhiều năm trước lúc anh mới quan tâm đến sự phát triển tiềm năng của y được đã biết đến Tô Thế Khải. Tô Thế Khải quả thật là con người tinh anh xuất chúng trong lĩnh vực nghiên cứu và chế tạo được phẩm, có con mắt và chí hướng mở rộng về tương lai phát triển của ngành này. Bọn họ đã từng giao lưu với nhau vài lần cũng xem như là thân. Từ Thượng Hải đến thành phố C chỉ khoảng 2 giờ đi xe, anh đã từng nhiều lần đi như vậy đến nhà Tô Thế Khải làm khách.

Nhiều lúc nói chuyện phiếm, anh còn đùa với ông ấy nếu một ngày anh có đầu tư vào một trung tâm nghiên cứu chế tạo được phẩm, nhất định sẽ lôi ông ấy về bóc lột không lương. Tô Thế Khải lúc đó đã nói một câu: “Nếu cậu không sợ con nhóc tiểu Vận nhà tôi đánh chết vì bóc lột tôi không lương, tôi cũng không ý kiến gì.”

Sau đó, anh mới biết tiểu Vận là cháu gái bên ngoại của Tô Thế Khải, không có cha mẹ, là do ông ấy một tay nuôi lớn, giờ đang học năm nhất đại học y ở Thượng Hải, tính cách rất mạnh mẽ.

Lúc trước khi anh tra ra tài liệu về ‘nghe đồn nửa thật nửa giả’, anh cũng chỉ xem hồ sơ đơn giản, không nghĩ tới cậu của cô là Tô Thế Khải.

Tháng 7 anh đi đến thành phố C cùng Lâm Việt, ngoại hạng mục mới kia ra cũng là để đến gặp Tô Thế Khải, vì anh sắp khánh thành trung tâm nghiên cứu được phẩm ở Thượng Hải, muốn mời ông ấy về làm với mức lương cao.

Nhưng anh không nghĩ đến khi tới nhà họ Tô đã không còn ai ở đó, số điện thoại gọi mãi cũng không thông.

Sau đó công ty trên Bắc Kinh có việc gấp, anh liền vội vã quay về, nghĩ lần sau sẽ tìm họ. Không nghĩ tới lúc đến cửa hàng phục vụ anh lại gặp Tô Vận. Nếu như cô không phải cháu của Tô Thế Khải, làm sao anh có thể dễ dàng tha thứ cho cái bình luận gây bão của cô chứ.

...

Mấy ngày hôm trước, trung tâm nghiên cứu và phát triển được phẩm của Trung Xuyên ở Thượng Hải đã khánh thành, anh lại lần nữa bảo trợ lý Khương liên hệ Tô Thế Khải để anh đích thân đi mời. Kết quả là trợ lý Khương hỏi han mãi cũng không tìm được, nói cái gì mà Tô Thế Khải đã không làm ở công ty Hằng Lợi lâu rồi, mấy năm trước đã gây ra chuyện lớn.

Anh mơ hồ cảm thấy không đúng lắm, nhưng không muốn hỏi trực tiếp Tô Vận nên bảo trợ lý Khương tự đến thành phố C điều tra, không nghĩ tới ra kết quả như bộ hồ sơ này.

Di động trong túi rung, anh kích động móc ra nhưng đó lại là thông báo của hệ thống.

Tường Mộ Thừa nhìn màn hình giấy lát, miệng cười. Từ khi nào anh đã lo được lo mất như thế này chứ?

Từ khi nào Tô Vận trong lòng anh lại không giống những người khác?

Nghĩ đi nghĩ lại, chắc là từ lúc anh cho cô mượn bật lửa ở cửa hàng tự phục vụ đi.

Anh có mắc bệnh sạch sẽ, đồ vật ngoài Nhiên Nhiên thì không ai có thể chạm vào. Vậy mà anh lại đưa bật lửa cho cô mượn.

Anh nhớ rõ trước kia Lâm Việt có nói mấy câu: *Đàn ông trên thế gian này đến một lúc nào đó, ở một nơi nào đó, chẳng cần lý do, chẳng màng đến thế giới, cứ như vậy quên đi tất cả mà yêu một người phụ nữ. Người phụ nữ này có không ra gì đi nữa nhưng chính là vừa mắt anh ta, không phải cô ấy thì không thể là ai khác.*

Khi nghe Lâm Việt thốt ra mấy câu này, anh còn khịt mũi coi thường. Vậy mà không nghĩ tới ngày hôm nay anh cũng ôm cái tâm trạng thấp thỏm đọi tin nhần như vậy.

Anh mở điện thoại, nhắn tiếp cho cô: 【 em đã ngủ chưa? 】

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Tô Vận ngồi ở hồ đến gần 12 giờ, sắp đến giờ giao ban, cô trở về ký túc xá rửa mặt chải đầu.

Đêm nay Triệu Tinh cũng làm ca đêm, ký túc xá vô cùng trống trải.

Tô Vận ngồi trên giường bắt đầu ngẩn ngơ.

Tiếng chuông di động dồn dập kéo suy nghĩ cô trở về, là điện thoại của khoa cấp cứu, họ nói có một bệnh nhân bị viêm ruột thừa cấp tính, chỉ định một bác sĩ nữ giải phẫu nên gọi cô qua ngay lập tức.

Tô Vận đến phòng cấp cứu mới biết hoá ra người bệnh viêm ruột thừa là Nhiên Nhiên.

Nhiên Nhiên đau đến mức quần áo ướt đầm mồ hôi, Tường Mộ Thừa cởi áo vest khoác lên người cô bé.

“Cậu, nhất định phải là bác sĩ nữ sao?” Nhiên Nhiên đau không chịu nổi.

Cô bé không hiểu tại sao Tường Mộ Thừa ở nước ngoài nhiều năm như thế mà tư tưởng vẫn lạc hậu như cũ. Giờ còn ai để ý là bác sĩ nam hay nữ chứ, cứu được mạng là được rồi.

Tường Mộ Thừa trả lời cô bé: “Phải là bác sĩ nữ.”

Nhiên Nhiên lại hỏi: “Cậu nè, giữa hai lựa chọn là giới tính bác sĩ và sống chết của cháu thì cậu chọn cái gì?”

Tường Mộ Thừa: “Viêm ruột thừa cấp tính không chết người được.”

Nhiên Nhiên: “...” Người đau không phải là cậu đương nhiên nói thế nào cũng được.

Cô nhóc vẫn bướng bỉnh: “Vậy không quan tâm cháu bị bệnh gì, giữa sống chết của cháu và giới tính của bác sĩ cậu chọn cái nào?”

Tường Mộ Thừa: “Sinh mạng của cháu.”

Cô bé nói giỡn: “Ngày mai nhất định tin này sẽ truyền khắp viện, nhân tài kiệt xuất trong kinh doanh Tường Mộ Thừa không chỉ đầy hơi thở cấm dục mà còn là một người đàn ông lạc hậu.”

Sắc mặt Tường Mộ Thừa vẫn nghiêm túc như cũ: “Nhiên Nhiên, cháu là cháu gái của cậu, cậu phải lo lắng cho cháu.” Làm sao anh có thể để cho bác sĩ nam làm giải phẫu viêm ruột thừa cho cô bé được.

Nghe vậy trong lòng Nhiên Nhiên vô cùng cảm động, đây là lời nói buồn nôn nhất mà Tường Mộ Thừa nói ra từ trước đến nay, cô thấy đau như thế này cũng xứng đáng.

Lời này không chỉ lay động Nhiên Nhiên mà còn có cả Tô Vận đang đứng ở cửa.

Cô nghĩ tới cậu của mình, khi còn nhỏ cô cũng từng phải làm tiểu phẫu viêm ruột thừa, cậu cũng kiên trì yêu cầu bác sĩ mổ chính là nữ. Vậy mà bây giờ cậu còn không nhận ra cô là ai.

Tô Vận hít một hơi thật sâu rồi bước vào.

“Bác sĩ Tô.” Nhiên Nhiên thấy cô trước.

Tô Vận cười, “Di sẽ làm tiểu phẫu cho cháu, sao vẫn chưa đi vào phòng giải phẫu làm thủ thuật gây tê?”

Ánh mắt Nhiên Nhiên liếc sang Tường Mộ Thừa, ý bảo anh không chịu, một hai đòi chờ bác sĩ nữ đến gây tê. Mà bác sĩ gây tê còn chưa đến, cô còn phải đợi thêm nữa.

Tô Vận lúc này mới nhìn đến Tường Mộ Thừa, anh cũng đang nhìn cô từ lúc cô bước vào.

Tường Mộ Thừa hỏi cô: “Sao em lại bị điều đến khoa cấp cứu?”

Tô Vận hơi há miệng, cô định nói nhưng thôi. Một lần nữa nhìn anh, cô cảm thấy tủi thân, khổ sở, còn có oán giận.

Cô an ủi Nhiên Nhiên vài câu rồi đi vào phòng giải phẫu chuẩn bị.

Giải phẫu viêm ruột thừa vốn chỉ là tiểu phẫu, sau một tiếng Nhiên Nhiên đã được đẩy ra khỏi phòng. Cô bước ra không thấy Tường Mộ Thừa, cũng không theo cô bé về phòng bệnh.

Buổi chiều hôm sau.

Tô Vận ngủ bù xong đến thăm Nhiên Nhiên. Hôm qua trước khi bắt đầu tiểu phẫu, Nhiên Nhiên bắt cô hứa sau đó phải đi thăm cô bé.

Vừa tới cửa phòng bệnh, cửa hơi khép mở, từ bên trong vang ra tiếng cười nói vui vẻ, cô thấy Viên Đình và Diệp Tinh Lam.

Diệp Tinh Lam đang ngồi gọt táo cạnh Tường Mộ Thừa.

Tô Vận xoay người rồi đi.

Hôm nay cô vẫn được nghỉ buổi ngày, sau đó trực ca đêm, Cô không hiểu vì sao nhiều bác sĩ như vậy nhưng cô bị xếp làm ba đêm liên tiếp.

Tô Vận quay lại chung cư, không nghĩ Tô Ninh Ninh đang sốt.

Cô tìm thuốc cho Ninh Ninh uống xong, ăn chút đồ nhẹ rồi nói “Nếu lát nữa em vẫn không hạ sốt thì phải đi truyền nước thôi.”

Tô Ninh Ninh lắc đầu: “Không có việc gì, có lẽ hai ngày rồi em không nghỉ ngơi tốt.”

Tô Vận đau lòng nhìn Tô Ninh Ninh, chuyện như vậy cô vẫn chưa giúp gì được cô ấy. Buổi sáng cô gọi điện thoại cho Lâm Việt, máy anh vẫn luôn tắt, giờ vẫn chưa thấy gọi lại.

Cô không biết rằng Lâm Việt đã biết chuyện này, anh đang bận đến mức không có thời gian xem điện thoại.

Cô ở chung cư với Tô Ninh Ninh mấy tiếng rồi lại đi làm ca đêm.

Sau nửa đêm khoa cấp cứu không còn giải phẫu nào nữa, Tô Vận vào phòng trực ban ngủ gả gật. Trong mơ màng cô cảm giác cửa bị đẩy ra, cô nhập nhèm mở mắt, còn tưởng mắt mình hoa, không nghĩ Tường Mộ Thừa bước vào tìm cô.

Anh mang theo một cốc nước ấm, đưa đến trước mặt cô, “Em uống đi, môi khô rồi kia.”

Tô Vận không nhận cốc, cũng không nói gì.

“Rốt cuộc làm sao vậy? Tại sao em lại bị điều đến khoa cấp cứu?”

Tô Vận không nhìn anh, trả lời lấy lệ: “Không sao cả.”

“Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi.” Tường Mộ Thừa đặt cốc nước lên bàn, anh muốn kéo tay cô nhưng Tô Vận lại tránh đi.”

Không khí trở nên trầm mặc.

Tô Vận nghĩ đến chuyện của Tô Ninh Ninh, nếu cô mở miệng xin anh giúp, có lẽ sẽ có đường sống chăng? Cô đứng lên, “Em có chuyện muốn xin anh giúp.”

Tường Mộ Thừa nhíu mày: “Em nói cái gì?”

Xin anh giúp?

Tô Vận đi ra ngoài, Tường Mộ Thừa đi theo sát cô.

Vẫn là ở con đường nhỏ bên hồ, giờ là hai giờ sáng, nơi này vô cùng yên tĩnh.

Bọn họ đứng đối mặt nhau, Tô Vận vài lần muốn mở lời nhưng không nói ra được, cô cảm thấy vừa bị ai vừa hoang đường.

Vẫn là Tường Mộ Thừa hỏi cô trước: “Tại sao em lại bị điều đến khoa cấp cứu?”

Tô Vận không dám nhìn thẳng anh, cô dùng điểm nhìn xuống mặt hồ tối tăm. Cô không trả lời được câu hỏi này của Tường Mộ Thừa, bởi vì cô không thể trả lời, chính cô cũng không biết vì sao mình lại bị điều đến khoa cấp cứu.

“Tuồng Mộ Thừa.” Tô Vận lần đầu tiên chính thức gọi tên anh như vậy.

Tuồng Mộ Thừa nhìn cô chăm chú.

Tô Vận lại lần nữa nhìn phía anh: “Em gái em, Tô Ninh Ninh không hiểu chuyện, khiến bạn gái anh uỷ khuất rồi. Em có thể thay mặt con bé xin lỗi được không? Ninh Ninh đánh bạn gái anh, có thể dùng dao đâm giết tận con bé, làm diễn viên chính là sinh mệnh của nó...”

Những lời sau cùng Tô Vận nghẹn ngào thốt ra.

“Em biết các anh không thiếu tiền, một lời xin lỗi có lẽ cũng không để vào mắt. Nếu Ninh Ninh đánh bạn gái anh hai cái, có thể hay không. ... Em xin anh hãy nói với cô ấy, nói ... em có thể ... em có thể cho cô ấy đánh lại em. ... bốn cái hay nhiều hơn cũng được. Xin các anh đừng đối xử với Ninh Ninh như vậy. Các anh làm vậy sau này con bé không thể tiếp tục theo đuổi công việc này nữa, nó là sinh mệnh của con bé...”

Tô Vận cảm giác mình không nói được câu gãy gọn nữa, cô vô thức cắn môi, móng tay đã ghim vào lòng bàn tay rất sâu.

Cô cố chịu đau đớn trong lòng, “Anh tư, anh thấy ... chúng ta cũng quen biết nhau, anh giúp em chuyện này được không? Em biết nó sẽ khiến anh khó xử, nhưng em không còn cách nào nữa, cũng không biết tìm ai, chỉ có thể mặt dày tới xin anh thôi. Ninh Ninh là người quan trọng trong đời em, em không còn nhiều người thân, em không thể trơ mắt nhìn giấc mơ của cô ấy đổ vỡ.”

Tuồng Mộ Thừa nhìn cô không nói gì, mắt anh tràn ngập giá lạnh.

Tô Vận cắn môi dưới, cô lau nước mắt, “Anh tư, em xin anh đấy, có được không?”

Đây là lần đầu tiên cô hèn mọn đi xin xỏ người ta, lại chính là người cô thầm thích, đầu cô đã cúi sát gần xuống cảm rồi nhưng Tuồng Mộ Thừa vẫn thờ ơ.

Cô thấy anh không nói lời nào, cũng không ôm hi vọng nữa, “Thật xin lỗi, đã làm anh khó xử rồi.” Sau đó cô quay người rời đi.

Cô mới đi được hai bước đã bị Tuồng Mộ Thừa kéo trở về, tay cô bị anh nắm chặt đến phát đau, Tô Vận không dám động đậy, cô chờ Tuồng Mộ Thừa thả mình ra.

Tuồng Mộ Thừa rốt cuộc cũng mở miệng nói chuyện: “Anh không biết anh nói thế nào em mới tin anh. Chuyện dùng dao đâm giết tận Tô Ninh Ninh thật ra có liên quan đến anh, anh không biết cô diễn viên đó là Tô Ninh Ninh, cũng không biết cô ấy bị đối xử nghiêm trọng như vậy.”

Nghe lời thừa nhận từ chính miệng Tuồng Mộ Thừa khiến Tô Vận vô cùng đau đớn, cô cố chịu đựng sự tủi thân, nhẹ giọng hỏi: “Cho nên Ninh Ninh sẽ không bị như vậy đúng không? Cô ấy vẫn có thể được đóng phim đúng không?”

Tuồng Mộ Thừa không nói chuyện, anh dùng sức ôm chặt lấy cô vào ngực, anh tự trách bản thân, không biết nói lời gì cho phù hợp vào lúc này. Người anh nghĩ anh đã bảo vệ tốt hoá ra lại bị anh tổn thương đây mình.

Tô Vận ở trong lòng ngực anh không nhúc nhích, cô biết Tuồng Mộ Thừa là người buôn bán, tất nhiên sẽ không làm việc từ thiện, tìm anh cầu xin giúp đỡ đương nhiên cô sẽ phải làm cái gì đó.

Cô khép mắt lại, nước mắt cuộn cuộn rơi xuống, “Anh tư, đêm mai em tìm anh được không, muốn bao lâu tùy anh định đoạt. Chỉ cần anh vui, giúp cho Ninh Ninh được quay về đoàn phim thì thế nào cũng được, có được không?”

Trong lòng Tuồng Mộ Thừa rất đau đớn, rất không thoải mái, “Anh xin lỗi, Tô Vận, xin lỗi em.” Anh cúi đầu hung hăng cắn bả vai cô.

Nước mắt Tô Vận càng rơi ào ạt, cô không biết là vì trong lòng đau hay là đau đớn trên bả vai, hay là vì câu xin lỗi của Tuồng Mộ Thừa.

Bàn tay Tuồng Mộ Thừa phủ lên mặt cô, ép cô nhìn thẳng vào mắt anh, “Anh không biết em nghe mấy cái tin bóng gió đó ở đâu, em nghe rõ lời anh đây, Diệp Tình Lam không phải bạn gái của anh. Anh chỉ thích một người phụ nữ, tên cô ấy là Tô Vận.”

Hai mắt Tô Vận đầm nước mông lung nhìn anh: “Tuồng Mộ Thừa, anh mới nói gì cơ?”

Cô sợ mình bị ảo giác.

Tuồng Mộ Thừa dùng ngón tay lau nước mắt của cô, “Diệp Tình Lam không là gì của anh cả, người anh thích tên là Tô Vận.”

Tô Vận phát ngốc, chớp chớp mắt, sau đó cả người cô đều mờ ra, như đang cố phân biệt giữa mơ và thực.

Trong đầu cô chỉ có mấy chữ quay cuồng, người Tuồng Mộ Thừa thích là cô.

Thật không thể tưởng tượng được.

Tô Vận thừa nhận, trước khi Tuồng Mộ Thừa thổ lộ với cô, đêm nay cô rất oán giận anh, hơn nửa lý do chính là vì anh đã có bạn gái rồi, chỗ còn lại chính là vì anh còn vì cô ta mà làm nhiều việc như vậy.

Cô vừa hâm mộ vừa ghen ghét, cô giận anh, giận anh cứ nhấn tin, cứ lại gần cô khiến cô ảo tưởng, cô cũng hận chính mình vô liêm sỉ mà đi theo cầu xin anh nữa.

Nhưng đột nhiên sự tình đi vòng vo thế nào người anh thích lại là cô.

Chuyện này cũng giống như cô bỗng nhiên đi qua cửa hàng bán xổ số, phát hiện trong túi chỉ có hai đồng nhưng đột nhiên phấn khích dâng trào mà mua một vé số, sau đó cũng mong chờ trúng được mấy tỉ, nhưng đó cũng chỉ là ảo tưởng trong đầu thôi chứ cô không dám hi vọng nhiều. Không nghĩ đến tới ngày mở thưởng cô phát hiện chính mình lại trúng giải đặc biệt. Cũng vì thế mà vui quá hoá buồn, đến mức cô muốn khóc ngất đi.

Tuy rằng so sánh kiểu này hơi khập khiễng, chẳng phù hợp nhưng giờ phút này tâm trạng cô đích thực như trúng được giải thưởng tiền tỉ, thấy tiền bay vèo vèo trước mặt, chính là loại cảm giác vui sướng này.

Tướng Mộ Thừa ôm chặt cô trong ngực: “Tô Vận, em nghĩ anh ăn no dùng mỡ hay sao mà giúp em nhiều lần như vậy? Anh không biết đàn ông khác như thế nào, nhưng anh tuyệt đối không phải loại vì thích kích thích mới mê mà giúp em. Vừa rồi em nói dài dòng như vậy, cái gì mà ‘bao lâu tùy anh định đoạt’, có phải không?”

Đại não Tô Vận rơi vào trống rỗng, cả cơ thể bất động, nhất thời không hiểu vì sao anh bỗng nói đến chuyện này, nên cô rầu rĩ âm ừ: “Vâng.”

Tướng Mộ Thừa: “Vậy Tô Vận, em nguyện ý hầu anh ngủ cả đời chứ?”

Cô nhất thời không tiêu hoá được lời thổ lộ của anh. Tướng Mộ Thừa nhẹ nhàng xoa huyết thái dương để cô thả lỏng.

Nửa phút trôi qua Tô Vận mới khôi phục được ý thức.

Ngủ với anh cả đời, có nguyện ý không?

Có kẻ ngốc mới không muốn.

Nhưng hiện tại không phải thời điểm nói chuyện yêu đương, bọn họ còn có việc quan trọng hơn chưa nói xong kia.

Tô Vận ngược mắt nhìn anh: “Tướng Mộ Thừa, anh buông em ra, giờ em không muốn anh. Chuyện của Ninh Ninh không xử lý tốt một ngày, em sẽ không quan tâm đến anh ngày đó.”

Tướng Mộ Thừa bảo đảm với cô: “Chuyện của Tô Ninh Ninh là do anh sơ sẩy, anh sẽ cho người điều tra sau, anh có thể đảm bảo mọi chuyện sẽ ổn thoả. Ngày mai anh sẽ trực tiếp gặp em gái em rồi đưa con bé đến đoàn làm phim được không?”

Tô Vận vẫn không buông tha: “Anh có biết cái thuận miệng một câu của anh có thể đem cuộc sống của người khác hoàn toàn huỷ hoại không? Mấy người có tiền chỉ lo đến vui sướng của bản thân, sao nghĩ tới sống chết của người khác.

“Anh sai rồi, xin lỗi em.”

Thật ra chuyện này không thể hoàn toàn trách anh, giờ anh ấy đã hạ thấp bản thân như vậy rồi, Tô Vận không thể nói những lời như vậy nữa.

Nhưng cô vẫn gục mặt xuống, không muốn đề ý anh.

Tướng Mộ Thừa lại nói: “Tô Vận, anh xin lỗi trước rồi mà, em không liên can đến chuyện này đừng nóng giận hại bản thân.”

Tô Vận vẫn thấy vô cùng tủi thân “Tướng Mộ Thừa, em thấy anh thật không có lý lẽ.”

“Được, vậy đừng đề ý tới anh.”

Tướng Mộ Thừa ôm cô, tùy ý để cô phát giận, mặc kệ cô nói cái gì anh đều tiếp. Chờ đến lúc thái độ cô hoà hoãn hơn chút, anh lại hỏi: “Tại sao em lại ở khoa cấp cứu?”

Tô Vận lắc đầu: “Em cũng không biết.”

“Việc này giao cho anh là được.” Tướng Mộ Thừa vuốt tóc cô, “Về sau này dù có gặp chuyện gì đều phải nói cho anh biết, nghe không? Giống như hôm nay này, thiếu chút nữa thì mọi chuyện hỏng bét.”

Tô Vận gật gật đầu.

Cô nghỉ một lát, lại bắt đầu lặp lại câu kia: “Tướng Mộ Thừa, giờ em vẫn cảm thấy anh là người sống không lý lẽ.”

Tướng Mộ Thừa dung túng cô, ôm đầu cô vào ngực, “Nghỉ ngơi chút đã.”

Tô Vận ghé vào trong lòng anh, trên mặt vẫn vương vệt nước mắt, “Tướng Mộ Thừa.”

“Ừ?”

“Em mồ côi cha mẹ, nhà còn nghèo, hơn nữa... Trong nhà có gánh nặng, cũng không môn đăng hộ đối với nhà anh, liệu bố mẹ anh...”

Tường Mộ Thừa cắt ngang lời cô, cười nói: “Như vậy đã vội vã muốn gả cho anh rồi.”

“Anh... Em... Em không có ý này...” Tô Vận nhất thời nói năng lộn xộn.

Tường Mộ Thừa cúi đầu hôn cô một cái, “Bố mẹ anh cũng lớn tuổi rồi, ông bà từ rất lâu đã không quan tâm đến dòng dõi với môn đăng hộ đối. Anh nhiều năm như vậy chưa từng có bạn gái, lại hay đi cùng Lâm Việt, bố mẹ anh còn tưởng anh với Lâm Việt là một đôi. Mẹ anh còn tìm anh nói chuyện, nếu thật sự anh có gì đó với Lâm Việt, bà sẽ đi thuyết phục bố anh. Em xem đây, mẹ anh đến gay còn có thể tiếp nhận được, nếu giờ bà biết em là người anh muốn lấy còn cảm kích em không kịp, làm sao có thể không thích em được?”

Tô Vận cảm động nghẹn ở trong lòng, nhưng cô vẫn cố gắng bật cười, “Thế anh với Lâm Việt có phải là một đôi không hả?”

Tường Mộ Thừa đen mặt, trả lời cô: “Không phải, là với người đàn ông khác.”

Tô Vận: “Ai thế?”

“Thẩm Lăng.”

“Thẩm Lăng là ai?”

“Người anh thích.”

“...”

Tường Mộ Thừa tranh thủ lúc cô thất thần, cúi đầu ngậm lấy môi cô, nhẹ nhàng mút vào, Tô Vận theo bản năng đẩy anh ra, nhưng lại càng bị anh ôm chặt.

...

*

Giữa trưa hôm sau, Tô Vận còn đang ngủ thì bị tiếng chuông điện thoại đánh thức. Cô sờ sờ di động, là điện thoại của Triệu Tinh.

“Đại tỷ, em đang ngủ.”

Âm thanh của Triệu Tinh không che giấu được kích động: “Nhanh lên, nhanh chân lên, bạn cũ của tớ hôm qua tới bệnh viện báo danh rồi. Tớ vừa rồi gặp cậu ấy trên đường, giờ cậu ấy đang vào xe lấy đồ cá nhân, chúng ta cùng đến nhà ăn trưa đi. Cho cậu năm phút, mau nhanh nhấc mông xuống đây.”

Tô Vận vẫn mơ mơ màng màng ngủ, hỏi: “Bạn cũ nào cơ?”

“Đậu má, mất trí nhớ à? Mấy hôm trước không phải tớ đã nói với cậu bạn học cũ soái ca của tớ sao?”

Tô Vận: “Đàn ông có vợ có gì đẹp chứ.”

“Trời ạ xem soái ca sẽ có tâm trạng tốt, phơi phới. Tâm trạng tốt thì giải phẫu đạt hiệu suất cao, làm được nhiều ca, sẽ lấy được nhiều tiền thưởng hơn. Nghỉ đi cưng, cuối năm chúng ta sẽ thành phú bà.”

Tô Vận: “.....”

Triệu Tinh khôi phục giọng điệu nghiêm túc: “Cậu ấy là chuyên gia về tim, biết đâu cậu sẽ học hỏi được từ cậu ấy cái gì đó, nói không chừng sau này cậu quay lại khoa tim, có quan hệ tốt với chủ nhiệm khoa thì còn gì phải lo nữa, nhanh lên nhanh lên.”

“Nghe rồi nghe rồi!” Tô Vận buông di động, ngửa mặt lên trần thờ dài, giãy giụa vài lần mới ngồi dậy. Thật ra cô khá tò mò, người đàn ông này rút cuộc đẹp trai đến dạng gì mà Triệu Tinh hết lời như vậy.

Tô Vận đi vào nhà ăn, giờ này là giờ cao điểm, cô mất mười mấy phút mới lấy được com, sau đó bung khay qua khu bàn ghế tìm Triệu Tinh.

Có mấy đồng nghiệp đã ăn xong nhưng vẫn ngồi ì không chịu đi, ánh mắt tập trung về phía cạnh cửa sổ.

“Tô Vận, bên này.” Triệu Tinh gọi tên cô, vẫy vẫy tay.

Tô Vận theo tiếng gọi nhìn lại, Triệu Tinh đang ngồi cạnh cửa sổ. Người đàn ông kia đang ngồi quay lưng lại với cô nên cô không thấy được.

Hoá ra vừa rồi mấy người phụ nữ hoa si kia ăn xong không chịu đi là vì ngắm soái ca?

Thật là không cứu nổi nữa mà.

Chỉ là tầm mắt cô lại dừng lại ở bóng dáng kia, cô phát hiện có điểm quen thuộc, là sự quen thuộc đã ngấm vào cốt tủy.

Cô như tự thôi miên bản thân, không có khả năng là anh, sẽ không phải đâu.

Mỗi một bước đi trái tim cô lại thất lại, co rút đau đớn khiến cô không thờ nổi.

Khi Tô Vận còn ôm ảo tưởng rằng đó không phải là anh, thì hiện thực đã tung cho cô một đòn.

Anh quay đầu lại.

Không kịp đề phòng, bốn mắt họ cứ như thế chạm thẳng với nhau.

Bước chân cô dừng lại, cả người tựa như trở thành pho tượng. Đôi tay không kiềm chế được run rẩy đến mức bát canh ở góc khay đổ ra tay. Nhiệt độ nóng bỏng của nước canh làm đỏ cả tay nhưng cô vẫn chẳng cảm giác được gì.

Khoảng cách mười mét giữa họ, cô cảm giác mình đã sử dụng toàn bộ sức lực cả đời của mình để vượt qua, đến trước bàn ăn. Lúc ngồi xuống, cô thấy mình kiệt sức, cả người lão đảo.

Triệu Tinh không hiểu chuyện, cười vô tư: “Khi nào cậu biến thành thực nữ như vậy, lết mấy bước nhỏ xú?”

Sau đó cô ấy giới thiệu: “Đây là bạn học cũ của tớ, Phó Minh Diễm.”

Rồi cô ấy dùng vẻ mặt kiêu ngạo hất hất với người đàn ông: “Đây là người tớ đã nói qua, bọn tớ ở cùng ký túc xá, cũng là lão bà chưa có gì, cô ấy là Tô Vận, xinh đẹp không?”

Phó Minh Diễm không đáp lại, ánh mắt anh vẫn luôn dừng ở trên người Tô Vận. Mắt anh đen như hai tròng mực dán trên người cô, tựa như muốn khoá chặt cô vào tim.

Họ chia tay 6 năm, không nghĩ tới ngày gặp lại ở chỗ này.

Cô đã thay đổi rồi, trong ánh mắt xinh đẹp ấy không còn tìm thấy được sự vô tư, trong trẻo của thời thanh xuân nữa.

Nhưng tựa như cái gì cũng chưa từng thay đổi, vẫn là người con gái anh yêu, xinh đẹp mà âm áp.

Vẫn là Tô Vận hoàn hồn trước, giọng cô hơi khàn khàn: “Bác sĩ Phó, nghe danh đã lâu.”

Phó Minh Diễm chưa xót nghe cô gọi mình, bao nhiêu lời nói nghẹn trong cổ họng, cuối cùng chỉ máy móc nói được ba chữ: “Rất hân hạnh.”

Bữa cơm này Tô Vận ăn chẳng cảm nhận được mùi vị gì. Tất cả đồ ăn trước mặt đều tựa như trong một giấc mơ, cô cứ tưởng mình đã gặp được thức ăn nhưng khi đưa thìa đến miệng mới phát hiện ra cô vốn chẳng gặp nổi cái gì.

Cũng may có Triệu Tinh riu rít bên tai không ngừng, cô ấy không chú ý đến sự bất thường của cô, mà Phó Minh Diễm thỉnh thoảng cũng sẽ phụ họa vài câu nên bữa ăn này không đến nỗi đáng ghét.

Ăn một nửa thì di động cô vang lên.

Cô nghe máy, “Được, tốt thôi, tôi sẽ đến ngay.” Cô cắt ngang Triệu Tinh, xin lỗi cô ấy: “Khoa cấp cứu vừa có người bệnh cần gấp, tớ phải qua đó đã.”

Không đợi Triệu Tinh trả lời cô đã chạy trốn chết.

Triệu Tinh lắc đầu, nói vọng theo: “Không phải tối qua vừa làm đêm nên hôm nay được nghỉ sao?”

Tô Vận chạy xa khỏi nhà ăn mới dừng lại, cô ôm ngực thờ hồn hèn. Lần đầu tiên cô cảm kích điện thoại của 10086 đến thế, gọi thật đúng lúc.

**10086: số điện thoại dịch vụ khách hàng ở Trung Quốc, giống như số tổng đài 197 của Viettel.*

Còn chưa về đến ký túc xá, điện thoại cô lại vang lên lần nữa, cô lập tức nghe, đầu mũi hơi ướt, “Alo.”

“Có phiền em ngủ không?”

“Em dậy lâu rồi, còn đã ăn xong.”

“Anh đã đưa Tô Nịnh Nịnh đến đoàn phim, cô ấy giờ đang rất vui vẻ.”

Tô Vận lập tức quên đi đau buồn trước đó, khẩn trương hỏi: “Sao con bé hết giận vậy?”

Tường Mộ Thừa lặng im nửa giây: “Con bé mắng anh một trận.”

Tô Vận: “...”

Việc này hẳn không đủ để Ninh Ninh làm vậy.

Tường Mộ Thừa lại nói: “Em ấy biết anh là bạn trai em, xin lỗi anh, sau đó con bé mắng em một trận, nói rằng em không có giới thiệu trước.”

Tô Vận lúc này nghĩ lại, rồi cô lập tức giải thích chuyện đó cho Tường Mộ Thừa, nói Tô Ninh Ninh nghĩ sao nói vậy, anh đừng để những lời nói đó trong lòng.

“Anh sẽ không chấp nhậ với con bé.” Tường Mộ Thừa hỏi cô: “Em đang ở ký túc xá?”

“Không.” Tâm trạng Tô Vận rất không tốt, nhìn thấy Phó Minh Diễm, tất cả cảm xúc trong cô nổi dậy như mưa cuộn sóng ngầm không thể kiềm chế.

Giờ cô chỉ muốn gặp anh ngay lập tức, “Anh tư.”

“Ừ?”

“Anh có đang bận không?”

“Làm sao vậy?”

Tô Vận dùng đầu ngón tay lau nước mắt: “Không có gì, sợ anh bận, nói chuyện làm trì hoãn thời gian của anh.”

“Em khóc.” Giọng anh đầy sự khẳng định.

Tô Vận phủ nhận: “Không phải, có thể là do vừa chạy cầu thang, giọng em hơi nghẹn.”

Tường Mộ Thừa hỏi lại: “Em không khóc vậy lau nước mắt cái gì?”

Tô Vận sùng sốt, anh còn nhìn được xuyên qua điện thoại? Cô theo bản năng ngẩng đầu, phát hiện bóng dáng quen thuộc ở cửa toà nhà ký túc xá.

Tường Mộ Thừa đáng vẻ nhàn nhả dựa vào cửa ô tô, hôm nay anh mặc áo sơ mi trắng cùng bộ vest màu xanh nước biển trông vô cùng khí chất.

Một tay anh nhàn rãi, tay còn lại đặt điện thoại bên tai, ánh mắt chuyên chú nhìn về phía cô.

Tô Vận giống như nữ sinh mới yêu, chạy tới nhào vào trong ngực anh.

Tường Mộ Thừa vững vàng ôm lấy cô, “Ai bắt nạt em? Chỉ ăn một bữa cơm mà khóc rồi tỉnh rồi mù.”

Tô Vận không nói lý: “Là anh chứ ai.”

“Được, anh sai rồi.”

Nước mắt Tô Vận tèm lem trên áo sơ mi của anh, cô càng khóc càng thương tâm.

Tường Mộ Thừa không hỏi cô gì thêm, chỉ càng ôm chặt cô vào ngực, cảm nhận nhẹ nhàng cọ trên đỉnh đầu Tô Vận.

Mười mấy phút sau Tô Vận vẫn còn sụt sịt.

Tường Mộ Thừa cúi đầu, dùng mặt mình cọ cọ mặt cô, nói nhỏ: “Hôm nay anh không thay áo cho em tiếp tục lau nước mắt vào đây nhé?”

Tô Vận phụt cười một tiếng, cô không khóc nữa, liếc mắt nhìn anh một cái.

Tường Mộ Thừa dùng ngón tay lau nước mắt cô, “Em làm từ nước à?”

Tô Vận nhìn anh: “Vừa rồi ở nhà ăn em gặp người quen cũ, sau đó nghĩ đến mấy chuyện trong quá khứ, nghĩ tới bà ngoại em, cậu, ... Bà ngoại em mất 5 năm rồi, còn cậu thì ... cậu ...” Cô lại nghẹn ngào, không nói được.

“Đừng nói nữa.” Tường Mộ Thừa che tai cô lại.

Cái gì anh cũng biết, biết bà ngoại cô vì không chịu nổi cú sốc khi con trai vào tù đã qua đời, còn cậu cô đến giờ tâm thần vẫn không ổn định. Anh biết lúc ấy cô đang làm việc ở bệnh viện Thượng Hải, bởi vì sau khi giải phẫu xảy ra chuyện ngoài ý muốn phải bồi thường một khoản tiền khổng lồ, còn bị bắt từ chức.

Anh còn biết những năm vừa qua cô phải chịu không ít tủi thân.

Cuộc sống của cô mấy năm qua, cái gì anh cũng biết.

“Anh tư.”

“Ừ?”

“Chuyện nhà em anh biết rồi à” Nếu từ lúc ở cửa hàng tự phục vụ anh đã biết cô là ai thì chắc anh đã xem qua tiểu sử cô rồi.

“Ừ, anh có điều tra nên biết một ít.” Anh không thể nào biết đầy đủ mọi chuyện, ví dụ như chuyện tình trước đây của cô, anh không điều tra bởi anh nghĩ đó là chuyện cá nhân của Tô Vận, nếu cô không nói, anh sẽ không tìm hiểu, cũng không hỏi.

“Yên tâm, anh sẽ không nói cho ai.”

“Vâng.”

“Anh tư.”

“Ừ?”

“Em không muốn truy cứu chuyện quá khứ nữa, cái gì đã trôi qua thì để nó ngủ yên được không?” Không biết vì sao, Tô Vận có một dự cảm rằng Tường Mộ Thừa nhất định sẽ điều tra rõ ràng chuyện nhà cô năm ấy để trả lại công bằng cho cô.

Tường Mộ Thừa không lên tiếng, anh chỉ dùng sức ôm chặt cô vào ngực.

“Anh tư!”

Tường Mộ Thừa hôn hôn trán của cô, chuyển chủ đề: “Thích gọi anh như vậy?”

“Đúng vậy, anh tư có hai chữ thôi, Tường Mộ Thừa tận ba chữ, gọi như vậy sẽ tiết kiệm sức lực.”

Tường Mộ Thừa: “...”

Anh bị cái lí do này làm nghẹn chết.

Tô Vận ôm lấy hông anh: “Vậy được không? Không được truy cứu chuyện trước kia, dù có tra ra cũng không thay đổi được hiện tại, chỉ làm bản thân thêm bức bí.”

Lại trầm mặc, sau đó Tường Mộ Thừa mới mở miệng: “Được. Nhưng nếu những người đó về sau còn muốn làm gì em, anh nhất định sẽ thù mới thêm nợ cũ mà giết họ.”

Tô Vận: “...”

Bạo lực vậy?

Cách áo somi, cô ôm chặt eo anh, lại nhẹ nhàng gọi: “Anh tư.”

Tường Mộ Thừa cười, “Em xác định về sau sẽ luôn gọi anh là ‘anh tư’?”

Tô Vận ngẩng đầu, chớp chớp mắt, “Đúng vậy, có vấn đề gì sao?”

“Không thành vấn đề.”

Tô Vận lại chôn mặt vào ngực anh, thanh âm rầu rĩ: “Anh tư.”

“Ừ?”

“5 năm trước sau chuyện kia em từng bị đuổi việc, anh có ngại không?”

Tường Mộ Thừa hỏi lại: “Tại sao anh lại để ý chứ?”

“Chính là em cảm thấy... Em không xứng với anh.”

Tường Mộ Thừa nói nhẹ nhàng: “Vậy thì em phải hiểu rằng từ nay về sau phải đối tốt với anh nhiều vào, anh sẽ cho em tiền tiêu vặt.”

“Được.” Tô Vận lại ôm anh chặt hơn.

Sau một lúc lâu, Tường Mộ Thừa buông cô ra, đưa cô đi thăm Nhiên Nhiên, anh nói Nhiên hai ngày nay vẫn luôn nhắc tới cô, con bé không chịu ăn uống gì nhiều.

Tô Vận nghe xong cảm thấy áy náy: “Đề em về chung cư nấu chút cháo mang qua cho con bé.”

Tường Mộ Thừa: “Được, anh đưa em đi.”

Hai người lên xe, đi về phía chung cư.

Tô Vận hỏi Tường Mộ Thừa: “Anh mua xe này lúc nào vậy?”

Tường Mộ Thừa: “Anh mới mua hôm qua, dành riêng để đưa đón em.” Anh nghiêm túc nhìn đường phía trước, sau đó liếc cô, thỉnh thoảng nói câu: “Tô Vận, em còn phải học tập Tô Nịnh Nịnh đấy.”

“Học con bé cái gì?”

“Bị gây khó dễ thì phải trả đối phương gấp bội.”

Hoá ra là xúi giục cô bạo lực đánh người.

Tô Vận biết Tường Mộ Thừa ám chỉ chuyện gì, cô chỉ cười cười, không lên tiếng.

Tường Mộ Thừa đánh mắt nhìn gương chiếu hậu, rẽ tay lái.

“Về sau mặc kệ em gặp phải chuyện gì, đừng cố nhẫn nhịn chịu đựng, muốn thế nào thì làm thế đấy, đã có anh thu dọn cục diện rồi.”

“.....” Bàn tay Tô Vận nhẹ nhàng co lại, được một người yêu thương vô điều kiện đã là chuyện của mấy năm trước rồi.

Ô tô rất nhanh đã đến tiểu khu. Xe Tường Mộ Thừa vừa chạy đến cổng lớn, hệ thống cửa tự động của tiểu khu đã mở ra, lan can ở cổng cũng chậm rãi nâng lên.

Tô Vận tròn mắt há hốc mồm, cái tiểu khu này dù là xe hay người đều phải có thẻ quẹt từ hoặc biển số đã đăng ký trước, xe bên ngoài không được phép vào.

Vậy mà lúc này Tường Mộ Thừa rõ ràng còn chưa đi qua camera soát trước cửa vậy mà bảo vệ đã mở cổng?

Tường Mộ Thừa hạ cửa sổ xe, lúc đi qua chốt bảo vệ anh lễ phép gật đầu với người bên trong, sau đó lại nâng cửa sổ lên.

Điều duy nhất có thể giải thích chính là người bảo vệ này thích Tường Mộ Thừa.

Tường Mộ Thừa tựa như nhìn thấu suy nghĩ của cô, liếc mắt: “Tiểu khu này là do công ty con của Trung Xuyên khai thác đầu tư.”

Thì ra là thế.

Sau khi vào nhà, Tường Mộ Thừa theo thói quen thay giày rồi mở tủ lấy một đôi dép lê nam đi trong nhà, cởi áo khoác của mình, sau đó giúp Tô Vận cởi áo ngoài rồi mang hai chiếc áo vào phòng thay đồ.

Tô Vận rốt cuộc cũng nhìn ra được một sự thật, chủ nhân nơi này là họ Tường.

Lúc Tường Mộ Thừa đi ra khỏi phòng thay đồ, Tô Vận vẫn còn đứng ngốc ở cửa. Anh đi qua trước mặt, bóp nhẹ má cô, “Hồn bay đâu mất rồi?”

Tô Vận xoa xoa chỗ anh nắn bóp, tự sướng hỏi: “Anh đã lập mưu với em từ lâu rồi đúng không?”

Tường Mộ Thừa đứng trên thềm, dù ung dung ngắm cô nhưng nụ cười còn kèm một chút chế giễu: “Cũng chưa lâu lắm.”

Anh còn ngậm nhấm lại cái bình luận trên Weibo của cô.

Tô Vận oán hận lườm anh một cái rồi vào phòng bếp, còn Tường Mộ Thừa xoay người lên tầng.

Tô Vận không tự giác quay đầu lại ngắm bóng dáng anh. Chỉ là bóng dáng thôi mà cô không kìm hãm được tình cảm của mình. Ai mà nghĩ đến người đàn ông này là của cô cơ chứ.

Trong lúc cô đang thất thần, chợt Tường Mộ Thừa quay đầu lại.

Tô Vận ngẩn ra, cũng chưa kịp thu hồi ánh mắt hoa si.

Tường Mộ Thừa nghiêm trang nói: “Anh có thể đảm bảo lúc không mặc quần áo anh còn đẹp hơn.”

Oành một phát, máu trong người Tô Vận tập trung về hết não, cả người cô như bị lửa đốt vậy. Cô thể vừa rồi cô chỉ thường thức đáng về anh, tuyệt đối không có ý nghĩ xằng bậy.

Tô Vận sau khi hồi phục khỏi sự xấu hổ, cô bắt đầu nấu cháo, còn Tường Mộ Thừa vẫn ở trên tầng không biết bận việc gì.

Lúc thuê nhà, Lâm Việt dặn dò cô rất kỹ rằng ở trên tầng có thư phòng tuyệt đối không được vào. Mỗi lần cô về đây cũng chỉ ở tầng dưới, chưa từng lên tầng trên, hẳn trên đó là không gian cá nhân của Tường Mộ Thừa.

Nấu cháo mất một tiếng, Tường Mộ Thừa nói rằng sáng nay Nhiên Nhiên không chịu ăn uống gì, trưa cũng chỉ uống ít nước canh, cô lại nấu thêm cho cô bé mấy món thanh đạm.

Lúc Tường Mộ Thừa từ trên lầu đi xuống, Tô Vận đang cho đồ ăn vào cặp lồng giữ nhiệt.

“Em toàn tự nấu ăn?”

“Vâng, em tự nấu từ hồi cấp hai, dù không phải cao lương mỹ vị gì, chỉ đơn thuần vừa miệng thôi.”

Tường Mộ Thừa đến lấy chiếc nồi trong tay cô, “Để anh lấy nước.”

“Không cần, em đeo tạp dề rồi, anh sẽ làm bẩn áo somi mất.” Tô Vận đưa nồi hứng dưới vòi nước.

Tường Mộ Thừa cũng không kiên trì. Trước kia có một lần anh nổi hứng làm trứng rán cho Nhiên Nhiên ăn. Kết quả bị con bé ghét bỏ nuốt xuống, miệng kêu oai oái. Mấy năm nay ở nước ngoài anh cũng chưa vào bếp nấu lần nào.

Anh từ phía sau ôm lấy cô: “Về sau dạy anh nấu nhé.”

“Không phải anh rất bận sao, làm gì có thời gian nấu chứ?”

“Cũng đúng. Hiện giờ tập đoàn có hơi nhiều việc nhưng chỉ là hợp hành thôi, anh không phải đi xã giao nhiều, vậy nên nhất định sẽ có thời gian nấu cơm.”

“Trước kia anh rất bận?”

“Ừ, đến mức không có thời gian tìm bạn gái, em nói có bạn hay không?”

Tô Vận lấy nước lưng nồi, cô đặt lên bếp, rửa sạch tay rồi chế nhạo anh: “Anh không có thời gian tìm phụ nữ nhưng phụ nữ lại tìm anh đây.”

Tường Mộ Thừa nghĩ nghĩ: “Cũng phải, giống như em...”

Tô Vận cắt ngang: “Tường Mộ Thừa, đủ rồi đó.”

Lại định nhai lại chuyện bình luận trên Weibo, anh không biết chán à.

Tường Mộ Thừa dựa vào tủ bếp, nhìn Tô Vận lau tay anh bỗng nhớ ra một chuyện, “Em có tiền mặt không?”

“Có.” Trong ví cô chắc nhiều lắm là hai nghìn tệ.

“Cho anh một nghìn.”

“Được.” Tô Vận lại hỏi: “Một nghìn là đủ?”

“Ừ, ngày thường anh không tiêu gì, chỉ để dự phòng thôi.”

Chính là hôm qua Nhiên Nhiên đột nhiên nổi hứng nhất thời, muốn ăn kẹo hồ lô, bắt anh đi mua. Kết quả trong ví không có tiền mặt, mấy chiếc kẹo hồ lô chỉ có vài đồng, anh muốn quẹt thẻ nhưng kết quả ông chủ không chịu bán.

Tô Vận đi lấy ví trong túi sách, Tường Mộ Thừa cũng đi theo cô vào phòng khách. Cô lấy 1500 tệ trong ví ra đưa anh. Cô cảm thấy chắc đây là lần đầu tiên Tường Mộ Thừa xin tiền phụ nữ, mà còn xin như thể chuyện đương nhiên vậy.

Giống như anh dùng cách này cho cô cảm giác là người phụ nữ độc lập tài chính.

Tô Vận mở ví của anh ra, đập vào mắt là ảnh anh ôm Nhiên Nhiên khi còn nhỏ, lúc ấy trông cô nhóc vô cùng bụ bẫm, giống hệt một chiếc bánh bao.

Cô nhớ đến chiếc ví của cậu, cũng có một chiếc ảnh chụp chung cả nhà. Lúc đó bọn họ mới tốt đẹp làm sao. Về sau bức ảnh ấy bị cậu xé nát khi phát bệnh. Cô nhặt từng mảnh nhỏ mong có thể ghép lại nhưng vẫn thiếu rất nhiều.

Tường Mộ Thừa xoa tóc cô, “Chờ Nhiên Nhiên xuất viện anh sẽ đến thành phố C đưa cậu và mẹ em về đây. Anh đã hỏi qua, bệnh của cậu em vẫn còn hi vọng.”

Tô Vận tiến lên hai bước ôm chặt anh.

Tại sao cô lại không được gặp anh sớm hơn chứ?

Tường Mộ Thừa đưa cô đến trước cửa bệnh viện rồi dừng lại, “Anh còn phải đến công ty, em tự lên phòng Nhiên Nhiên nhé. Buổi tối anh còn phải mở cuộc họp trực tuyến, không đưa em đi ăn được. Em phải nhớ ăn uống đầy đủ để trực đêm nghe không?”

Tô Vận: “Em biết rồi.” Cô cười vẫy tay chào anh.

Lúc cô tới phòng bệnh, Nhiên Nhiên đang thất thần dựa trên đầu giường, nhìn thấy cô đến cô bé vui mừng. “Mợ, cuối cùng mợ cũng đến thăm con, con còn tưởng mợ không quan tâm tới con nữa.” Đứa trẻ luôn nghĩ sao nói vậy.

Tô Vận cười: “Sao mợ làm thế được. Con đói chưa?”

“Vâng, con đang đói sắp chết đây này.” Cô bé nhìn thấy cặp lông giữ nhiệt trong tay Tô Vận mắt sáng rực “Mợ, mợ nấu cho con à?”

“Ừ, chỉ sợ con ăn không hợp khẩu vị.” Tô Vận bắt đầu múc cháo ra bát.

“Sẽ không đâu, mợ làm nhất định rất ngon.”

Do đói bụng, Nhiên Nhiên vèo phát ăn hết hai bát cháo, cũng ăn sạch đồ ăn nhẹ cô mang đến. Ăn xong cô bé còn xoa xoa bụng: “Con no căng rồi.”

“Vậy để đi đưa con đi bộ nhé.”

“Vâng.” Nhiên Nhiên vui sướng đáp.

Tô Vận vô cùng vui vẻ, trên đường ra thang máy cô còn nhắc Nhiên Nhiên: “Nếu con thấy đau thì chúng ta đi chậm lại chút.”

Các cô đi qua một phòng bệnh thì bỗng cánh cửa phòng đó mở ra từ bên trong, nhìn thấy người vừa bước ra, Tô Vận hoảng hốt, không nghĩ tới lại gặp anh ở đây.

Tầng này toàn phòng bệnh VIP, đều là của các lãnh đạo, không có phòng bệnh của người ngoài, đối với sự xuất hiện của Phó Minh Diễm, cô nghĩ cũng là tất nhiên thôi.

Phó Minh Diễm nhìn cô một lúc lâu rồi mới hỏi: “Buổi chiều em bận gì à?” Lúc đó cô ăn chưa xong đã vội vã rời đi, anh đoán cô không muốn nhìn thấy mình.

Tô Vận miễn cưỡng nở nụ cười, lúng túng: “Ừ, mới vừa giải quyết xong.”

Nhiên Nhiên chính là một cô nhóc giao hoạt, cô bé đã sớm cảm giác được cái gì đó giữa hai người liền nhanh chân ôm lấy tay Tô Vận: “Mợ, mợ bận nấu cháo cho con đúng không?”

Tô Vận: “...” Quả thật là đúng là một nòi với Tường Mộ Thừa, miệng độc như nhau.

Mợ?

Nơi nào đó trong tim Phó Minh Diễm co rút lại đau đớn nhưng trên mặt anh vẫn cố gắng tỏ ra bình tĩnh: “Trong khoa còn có việc, anh đi trước đây.”

Nụ cười trên môi Tô Vận đã cứng đờ, “Vâng.”

Sau khi Phó Minh Diễm rời đi, Nhiên Nhiên gấp gấp không thể kiềm chế: “Mợ, bác sĩ Phó kia thích mợ đúng không?” Cô bé nhìn thấy tên trên ngực áo của người đàn ông, Phó Minh Diễm, chủ nhiệm khoa tim.

Còn không đợi Tô Vận trả lời, Nhiên Nhiên lại nói: “Nhưng mà thích mợ cũng vô ích, có cậu của con, anh ta không có đất diễn đâu, hừ!”

Tô Vận: “...”

Thật là giống Tường Mộ Thừa, cực kì tự luyến và tự tin.

Tô Vận đưa Nhiên Nhiên đến bên hồ, vừa đi một vòng cô bé đã gào khóc kêu mệt, không chịu đi, bọn họ mới ngồi xuống ghế nghỉ ngơi.

Nhiên Nhiên còn vì miệng vết thương chưa lành hẳn, mới đi một vòng đã thở hồng hộc.

Vẫn còn đang thở gấp, cô bé liền nói: “Mợ, con muốn xin lỗi.”

“Xin lỗi?”

“Đúng vậy, chính là chuyện của dì Ninh Ninh, là lỗi của con, không phải của cậu.” Mắt Nhiên Nhiên tròn xoe, bộ dạng thành khẩn, “Đêm đó nếu không phải tại con, cậu sẽ không xen vào chuyện người khác đâu. Con chỉ nghe lời phiến diện từ dì Viên, con cảm thấy dì ấy là người lớn sẽ không nói dối, nên con tin sái cổ.”

Tô Vận sờ sờ đầu cô bé, “Không có việc gì, không ai trách con.”

“Còn nữa, mẹ đừng hiểu lầm rằng cậu thích Diệp Tinh Lam. Bộ phim mà cậu đầu tư cho Diệp Tinh Lam làm vai chính cũng là vì con, lúc đó con thích đi ấy lắm.”

Tô Vận không nghĩ chuyện như thế này. Tưởng Mộ Thừa nói Diệp Tinh Lam không phải bạn gái anh, cô vẫn cho rằng anh với cô ta là gặp dịp thì chơi, ai cũng có nhu cầu riêng.

Tuy rằng trong lòng cô không thoải mái, nhưng cô cũng không có quyền tức giận, rốt cuộc đó cũng là quá khứ của anh, nếu cô so đo thì thật là nhỏ nhen.

Nhưng Tưởng Mộ Thừa hiển nhiên không giải thích gì, cứ để cô hiểu lầm. Cũng có thể là do anh không giỏi giải thích, hoặc cũng có lẽ anh coi đó là chuyện nhỏ, không để trong lòng.

Sau khi đưa Nhiên Nhiên quay lại phòng bệnh, Tô Vận liền quay lại ký túc xá, mấy ngày nay cô chưa được nghỉ ngơi tốt nên muốn về ký túc xá ngủ một giấc trước khi trực đêm.

Nhưng mới ngủ chưa được hai tiếng Tô Vận đã bị chuông di động đánh thức. Cô với điện thoại, trên màn hình là số máy lạ, có thể là của đồng nghiệp ở khoa cấp cứu.

“Alo, ai vậy?”

Không ai đáp lại, điện thoại rơi vào yên tĩnh.

Tô Vận lại ‘alo’ thêm lần nữa, vẫn không động tĩnh. Cô nghĩ là ai đó gọi nhầm máy, đang muốn cúp thì đầu kia truyền đến giọng nói: “Tô Tô, là anh.”

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Cuối cùng Phó Minh Diễm đáp: “Tô Tô, em xuống đi, anh đứng ở con đường ở đối diện chung cư chờ em.” Không cho Tô Vận cơ hội cự tuyệt, anh dứt khoát tắt máy.

Tô Vận nhìn màn hình thần thờ.

Cô quá hiểu anh, nếu không gặp nhất định anh sẽ không rời đi.

Tô Vận thờ dài xốc chăn xuống giường. Cô rửa mặt, chải đầu, túm tóc buộc đuôi ngựa rồi mặc đồ ra ngoài.

Cô không biết Phó Minh Diễm muốn nói gì, nhưng dù nói cái gì thì không phải mọi chuyện cũng không thay đổi được sao? Anh còn tìm cô nói chuyện làm gì?

Điều này chỉ gia tăng thêm nỗi chua xót mà thôi.

Những chấp niệm ấy, dù có không cam lòng nhưng cũng đều bị hiện thực đè bẹp.

Từ cửa chung cư đến con đường này cũng không xa, nhưng cô đi rất lâu. Có lúc cô hi vọng con đường này mãi không kết thúc, như vậy cô sẽ không phải gặp anh.

Nhưng dù thế nào thì cuối cùng vẫn đến đó. Phó Minh Diễm đang hút thuốc bên cạnh bồn hoa, màu trắng của khói lượn lờ xung quanh. Bóng đêm cùng khói thuốc che đi cảm xúc trên mặt anh.

Cởi xuống áo blouse trắng, anh mặc một chiếc áo khoác đen đơn giản bên ngoài áo sơ mi, trông rất đĩnh đạc.

Cho dù trời đã tối nhưng nhiều người đi đường vẫn quay đầu lại nhìn anh. Tô Vận không thể không thừa nhận, so với 5 năm trước thì anh càng hấp dẫn hơn, chính là loại hấp dẫn của đàn ông hơn ba mươi tuổi thành thục.

Sự hấp dẫn này đã ngấm sâu vào lòng cô 9 năm, từ năm 19 tuổi đến 28 tuổi. Anh đã chiếm toàn bộ năm tháng thanh xuân của cô trước khi cô biết Tưởng Mộ Thừa, tất cả ngọt ngào, hạnh phúc, thống khổ, tuyệt vọng trong đời cô đều là vì anh.

Cô yêu anh 4 năm, sau đó mất 5 năm để cố quên đi. Khi cô cho rằng mình đã vượt qua tất cả thì anh lại một lần nữa đến trước mặt cô.

Phó Minh Diễm lơ đãng ngẩng đầu liền thấy Tô Vận đang bước đến. Anh hơi giật mình, nhưng dưới đáy lòng tựa như thở nhẹ, anh đem mẫu thuốc lá tắt đi rồi ném vào thùng rác.

Cô đang tới gần anh, vẫn là đáng yêu lúc trước.

Anh hơi hoảng hốt, tựa như mình đang đứng dưới ký túc xá nữ trong trường chờ cô.

Điều duy nhất khác biệt chính là cô không còn nhảy bổ vào lòng anh, không còn hỏi anh ‘Nhớ em không?’. Đó đã là quá khứ, rõ ràng đã qua 8, 9 năm nhưng anh vẫn nhớ rõ từng nét nhỏ nhất trên mặt cô.

Càng muốn quên lại càng nhớ rõ.

Tô Vận đến gần, Phó Minh Diễm cũng tiến lên vài bước. Họ đã từng là người yêu, là thân mật nhất, nhưng giờ lại như người qua đường, nhìn nhau mà không nói được lời nào.

Thời gian đã đem đến bao đau khổ và bất đắc dĩ.

Phó Minh Diễm lái xe đến đây, Tô Vận do dự một lúc sau đó vẫn ngồi xuống ghế phụ lái. Cô không biết anh muốn đưa họ đi đâu, cô không hỏi, cũng không muốn hỏi.

Phó Minh Diễm không lái xe đi xa, anh dừng ở bãi đỗ xe trong công viên gần đó.

Xe tắt máy, xung quanh rất yên tĩnh, cách đó không xa là cột đèn chiếu ánh sáng le lói hắt vào trong khoang xe.

Phó Minh Diễm hạ ghế xe ngả ra sau, cả người anh mệt mỏi ngả lên ghế. Mà Tô Vận tựa như học sinh tiểu học, cả người ngồi ngay ngắn.

“Anh sẽ nghĩ cách chuyển em về lại khoa tim.” Đây là câu nói đầu tiên của Phó Minh Diễm.

“Không cần, em ở khoa cấp cứu rất tốt.” Tô Vận theo bản năng cự tuyệt.

Hai tay cô co lại, nắm chặt túi sách đầy khăn trang. Cô cũng không biết mình đang lo lắng điều gì.

Phó Minh Diễm nheo mắt, “Tô Tô, trên đời này ngoài tình yêu, chúng ta còn rất nhiều việc quan trọng khác. Nếu em ngại anh, em cứ quay về khoa tim, anh sẽ từ chức.”

“Không phải vì anh, ở nơi nào cũng là cứu người giống nhau thôi.” Cửa xe phía trước là bóng cây đang đung đưa theo gió, tựa như một bức tranh phong cảnh bị o ép vào một khung hình. Đáng tiếc chỉ có thể nhìn chứ không thể chạm.

“Nếu không phải vì anh, vậy em quay lại đi. Đôi tay em là để cứu sinh mạng, chứ không phải để đem lùi lại bệnh chứng. Ở khoa cấp cứu, tay nghề chuyên môn của em sẽ mai một, không được tận dụng.”

Tô Vận trầm mặc.

Phó Minh Diễm lại hỏi: “Tô Tô, em còn nhớ ước mơ của em không?”

Tô Vận nhìn ngoài cửa sổ xe, thi thoảng sẽ có người đi qua, không khí xung quanh lạnh lẽo.

Ước mơ?

Sao cô quên được chứ?

Chứng nghiện thuốc của Phó Minh Diễm lại tái phát, anh ngồi dậy, từ trong túi móc ra bao thuốc rồi đẩy cửa xuống xe.

Tô Vận cũng xuống xe, đứng cách anh không xa.

“Sao anh lại học hút thuốc?”

Phó Minh Diễm liếc cô một cái, “Có khoảng thời gian rất bận, cả ngày cả đêm nên anh hút thuốc để tỉnh táo.” Nói xong, anh lại nhìn về phía bóng đêm vô tận.

Sau khi chia tay cô, anh thường xuyên mất ngủ, thức trắng đêm, cũng không biết học hút thuốc từ bao giờ, cuối cùng thành nghiện.

Tô Vận không nói tiếp, mà hỏi: “Anh gọi em đến đây chỉ nói về chuyện chuyển công tác?” Nếu đã nói xong, cô có thể rời đi không, giờ cô vẫn không thể bình tĩnh đứng trước mặt anh. Mỗi giây bên cạnh anh tựa như giây vô hạn.

Phó Minh Diễm không nói chuyện, anh thả tàn thuốc xuống đất rồi dùng mũi chân dẫm tắt. Nếu là trước đây anh tùy tiện vứt rác xuống đất, Tô Vận rất nhanh lên án anh, nhưng giờ thì không.

Anh cụp mắt, nhìn tàn thuốc đã bị giẫm biến dạng, thấp giọng hỏi: “Cậu còn làm ở viện nghiên cứu không em? Còn sức khoẻ của mẹ thế nào rồi?”

Cánh tay Tô Vận run rẩy: “Ừm, sức khoẻ mẹ cũng không tệ lắm.”

Mặt cô hướng về phía lùm cây, kiềm chế không rơi nước mắt. Cái gì anh cũng không biết, cũng tốt, như vậy anh cũng không cần suy nghĩ khổ sở.

“Nịnh Nịnh đâu? Cô ấy đã có người yêu chưa?”

“Chưa.”

Phó Minh Diễm lúc này mới dám nhìn Tô Vận, một lúc thật lâu anh mới dám hỏi: “Vậy còn em?”

Hốc mắt Tô Vận nóng lên, cô biết anh đi một vòng lớn rồi luẩn quẩn lại chính là để hỏi cô câu ấy. Cô đáp: “Khá tốt.”

Phó Minh Diễm nhìn cô rồi lại nhìn vào bóng tối, anh định nói vài lần nhưng không nói ra lời. Thật vất vả, anh mới đủ dũng khí: “Em gặp được... người thích hợp rồi?” Cả buổi chiều trong đầu anh vẫn luôn quanh quẩn tiếng ‘mẹ’ của cô bé kia.

Nước mắt Tô Vận đã chảy xuống từ lúc nào, cô dùng sức gạt đầu.

Giọng Phó Minh Diễm khàn khàn: “Cũng tốt.” Anh lại móc điều thuốc nữa, đưa bật lửa lên châm nhưng vài lần mà điều thuốc không cháy, ngọn lửa trên tay anh luôn run rẩy.

Trừ lần đầu tiên cầm dao phẫu thuật, tay anh chưa bao giờ run rẩy kinh khủng như thế.

Thật vất vả mới châm cháy thuốc, anh hút một ngụm lớn rồi nuốt sạch chỗ khói vào, khói tràn ngập vào não khiến anh sặc chảy nước mắt.

Anh biết, đã sớm biết thời khắc anh kết hôn, cô cũng sẽ gặp người khác. Người đó sẽ dần thay thế vị trí của anh, mà cô cũng sẽ dần quên anh, sẽ quên tình yêu của bọn họ.

Hết điều thuốc, anh lại châm lửa điều nữa.

Mà Tô Vận vẫn duy trì tư thế kia, cô ôm cánh tay, mặt nhìn về phía khác, từ đầu đến cuối không nhìn anh.

Phó Minh Diễm không nhìn được, anh hỏi: “Anh ta... tốt với em không?”

“Tốt.” Nước mắt Tô Vận giàn giụa.

Thật ra cô rất muốn nói với anh, “Minh Diễm, em không cần anh lo lắng, em đã gặp một người đàn ông rất tốt, từ nay về sau em không sợ ai bắt nạt cả.” Nhưng những lời lẽ tàn nhẫn ấy cô không nói được.

Trên mặt đất đã xuất hiện ba tàn thuốc.

Phó Minh Diễm cảm thấy mình đã hỏi được điều cần hỏi, anh cất hộp thuốc và bật lửa, nhìn đồng hồ đeo tay, “Đi thôi, trở về nghỉ ngơi rồi em còn giao ban.”

Tô Vận rút cuộc cũng quay đầu lại, đôi mắt cô sưng đỏ, cô gạt gạt đầu.

Họ ngồi trên xe, dọc đường sau đó không ai nói nữa.

Trong xe là tiếng nhạc nhẹ họ vẫn nghe trong những năm tháng trước đây. Đó là đoạn thời gian không thể xoá nhoà, có vui sướng, có nước mắt, có đau khổ nhưng rồi sẽ trưởng thành.

Thời gian để hồi ức lại luôn quá ngắn, từ lúc nào xe đã đỗ ở cửa bệnh viện.

Phó Minh Diễm không xuống xe, Tô Vận xuống xe rồi anh lại dặn dò: “Em ăn chút cơm rồi hẵng đi làm.”

“Em biết rồi.” Tô Vận vẫy tay chào anh rồi xoay người rời đi, cô không dám quay lại nhìn.

Phó Minh Diễm nhìn bóng dáng cô càng ngày càng xa, trong lòng anh vẫn chưa hoàn hồn. Khi cô xuống xe, anh rất muốn hỏi cô một câu: “Tô Tô, mấy năm nay, em có nhớ anh không?”

Anh còn muốn hỏi cô rằng cô có yêu người đàn ông kia không?

Nhưng cuối cùng cái gì anh cũng chưa hỏi.

Bởi vì anh sợ cô không còn yêu anh nữa.

Di động trong túi anh rung lên, vừa rồi ở công viên nó cũng rung hai lần, nhưng anh không có tâm trạng quan tâm.

Phó Minh Diễm móc di động ra, trên màn hình hiện tên: Viên Dĩnh.

Anh do dự vài giây mới nghe máy, “Alo.”

“Ông xã, anh đã quay về à?”

“Ừ.”

“Anh trở về lúc nào thế?”

Ngón tay Phó Minh Diễm gõ gõ tay lái, giọng điệu trào phúng: “Thế nào, sao không tra nhật ký xuất nhập cảnh?”

Viên Dĩnh: “Ông xã, anh nghĩ về em như vậy?”

Phó Minh Diễm ‘a’ một tiếng, không vạch trần cô ta, giọng anh thể hiện sự mất kiên nhẫn: “Không có việc gì tôi cúp máy, đang bận.”

“Ông xã, khi nào anh về nhà?”

“Để nói sau đi.”

Viên Dĩnh cực lực nhịn xuống, cô ta hít sâu rồi nhẹ giọng nói: “Lâm Việt biết anh đã trở về, muốn mời chúng ta đi ăn cơm, tan tầm xong em đi đón anh nhé?”

“Không rảnh, tôi rất bận.” Phó Minh Diễm cúp điện thoại, anh mệt mỏi xoa ấn đường.

Không quá hai phút, chuông điện thoại lại reo, anh vẫn cho rằng Viên Dĩnh gọi nên muốn tắt, không nghĩ tới là điện thoại của mẹ anh. Anh nheo mắt lại, bắt đầu dĩ nghe máy.

*

Tô Vận trở lại ký túc xá, cô mở nước ấm tắm, dùng nước lạnh tạt vào mặt, đến khi không nhìn thấy dấu vết từng khóc, cô mới thay quần áo xuống tầng.

Khi cô chờ thang máy, điện thoại Tường Mộ Thừa reo: “Em còn ở ký túc xá?”

Tô Vận: “Em đang ở cổng, chuẩn bị giao ban. Anh đang ở đâu? Còn ở công ty sao?”

“Không.” Tường Mộ Thừa hỏi cô đã ăn tối chưa.

Tô Vận nói dối là ăn rồi.

Thang máy rất nhanh mở ra, khi cô đến cổng chung cư, cô còn tưởng mình bị hoa mắt, Tường Mộ Thừa đang đứng trên bậc thang nhìn cô, trên mặt không lộ cảm xúc.

Tô Vận cất điện thoại, bước nhanh qua chỗ anh, “Sao anh lại ở đây?”

Tường Mộ Thừa nắm tay cô xuống bậc thang, “Qua đây đưa em đi làm.”

Tô Vận trong lòng vô cùng sung sướng, nhưng vẫn nói lời dối lòng: “Có mấy trăm mét mà cũng phải đưa.”

Tường Mộ Thừa dừng lại, tựa như nghĩ gì, anh nhìn cô: “Tô Vận, anh muốn thương lượng với em một chuyện.”

Tô Vận ngẩng đầu nhìn anh, “Anh nói đi.”

Tường Mộ Thừa: “Em dọn đến chỗ chung cư kia đi, em ở đây anh không tiện quan tâm.”

Đây nào phải giọng điệu thương lượng, rõ ràng là mệnh lệnh.

Bất quá đây mới là Tường Mộ Thừa mà cô quen. Lúc trước anh cứ nói mấy lời ôn nhu, cái gì cũng chiều cô chung qui là vì áy náy.

Giờ như vậy cũng khá tốt.

Cô không muốn anh vì áy náy mà biến thành một người khác không phải chính mình. Cô không muốn nghe những lời ngon tiếng ngọt, phong hoa tuyết nguyệt lãng mạn. Cô yêu cái vẻ kiêu ngạo nhưng đem lại cảm giác an toàn cho cô của Tường Mộ Thừa.

Tô Vận: “Ở chung cư chỉ có hai phòng ngủ, một phòng của Ninh Ninh, một phòng cho cậu mợ em. Thời gian làm việc, nghỉ ngơi của em và Ninh Ninh không giống nhau, nếu ở cùng phòng sẽ ảnh hưởng.”

Tường Mộ Thừa không hề nghĩ ngợi, nói: “Em sẽ ngủ cùng phòng với anh.”

Tô Vận: “... Hả?”

Ngủ cùng phòng, ngủ cùng giường với anh?

Mặt cô không tự giác ửng đỏ như làm chuyện gì xấu.

Tường Mộ Thừa nâng cằm cô: “Mặt em đỏ cái gì?”

Tô Vận ho nhẹ hai tiếng, giả bộ, “Ai mặt đỏ chứ!”

Hai tay Tường Mộ Thừa ôm lấy má cô: “Vậy hả?”

Tô Vận hất tay anh ra: “Tường Mộ Thừa, anh thật đáng ghét!”

Tường Mộ Thừa: “Cả ngày em xxyy anh, anh còn không tìm em tính sổ, em lại còn trả đũa?”

Tô Vận tức đến giậm chân: “Em nghĩ như thế ở đâu!!”

Tường Mộ Thừa chỉ ngực cô, “Chỗ này” rồi sau đó chỉ lên đầu cô: “Còn có chỗ này nữa.”

Tô Vận vừa lại thẹn lại vừa bực, hận không thể chui xuống lỗ.

Tường Mộ Thừa cúi đầu nhìn cô, “Tô Vận, nếu em muốn anh có thể nói ra, đó là chuyện bình thường, anh nhất định sẽ thỏa mãn em”

Tô Vận cúi đầu, đôi tay cô bụm lên má, hồng hết rồi. Nói những lời như lưu manh vậy mà nhìn anh vẫn vô cùng nghiêm túc. Cô hung hăng lườm anh rồi tức giận phùng phùng đi về phía khoa cấp cứu.

Tường Mộ Thừa đi sau cô, khoe miệng cong cong.

Lúc đến cửa khoa cấp cứu, Tường Mộ Thừa gọi cô từ phía sau: “Tối mai anh đưa em đi ăn cơm.”

Tô Vận không quay đầu, hờn dỗi nói: “Không thèm.”

Tường Mộ Thừa: “Lâm Việt dặn anh nhất định phải đưa em đi, cậu ấy bảo em còn chưa trả tiền thuê nhà.”

Tô Vận tức giận: “Anh bảo anh ấy cuốn xéo đi.”

Tường Mộ Thừa: “Nhất định là cậu ấy công khai quan hệ với Tô Ninh Ninh.”

Tô Vận bước lên bậc, Tường Mộ Thừa không tiếp tục đi theo nữa, “5 rưỡi anh đón em.”

Tô Vận đưa lưng về phía anh làm động tác ok.

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Trưa hôm sau khi Tô Vận đang ngủ say thì Triệu Tinh gọi điện tới, triệu hồi cô đến nhà ăn. Cô biết Phó Minh Diễm nhất định sẽ ở đó nên kiên quyết từ chối.

Triệu Tinh tiếc nuối: “Không tới thật à?” Cái này không giống bản chất hoa si của Tô Vận chút nào, soái ca cực phẩm ngồi đây mà lại không tới.

Tô Vận đáp: “Không đi đâu.”

“Vậy cậu ăn gì để tớ lấy mang về cho.”

Tô Vận ngáp một cái, “Tuỳ cậu, tớ ngủ tiếp đây.” Tô Vận ấn tắt máy rồi tiếp tục lén ra ngủ.

Triệu Tinh nhìn màn hình đã tối thui lác đác, thật là kì lạ, bình thường nơi nào có trai đẹp là nơi đó có Tô Vận. Năm ngoái bên khoa mắt có một cậu trẻ tuổi đẹp trai, Tô Vận ngày nào cũng kêu mắt bị khô đề đến gặp cậu ta khám bệnh, mà chỉ đăng ký khám của cậu ta. Chỉ là hoa si ngắn hạn, chỉ không

đến một tháng cô đã mất hứng thú.

Thật ra cô biết Tô Vận không phải là một cô nàng hoa si từ trong máu, mà là vì trái tim đã vỡ nên cô ấy tìm phương thức khác để giải phóng cảm xúc áp lực mà thôi.

Cũng vì Tô Vận nên cô mới lo mấy chuyện kiểu này, cô thật sự gấp đến hông rồi.

“Di động có gì đẹp mà cậu ngắm lâu thế?” Phó Minh Diễm ngồi xuống đối diện Triệu Tinh.

Triệu Tinh cất điện thoại, nhìn thấy phần ăn của anh ngưng ngưng nói: “Bạn tớ hôm nay không xuống ăn, chốc nữa tớ phải mang chút đồ về ký túc xá.”

Phó Minh Diễm dùng sức siết đôi đũa, cười nói: “Phụ nữ trực ca đêm thường khó mà chịu nổi.”

“Đấy đấy, không biết kẻ thiếu đạo đức nào điều cô ấy đến khoa cấp cứu.”

Phó Minh Diễm máy móc ăn, anh cứ thất thần như vậy, người thì ở đây nhưng suy nghĩ đã sớm bay xa.

Ở ký túc xá sau khi tỉnh dậy, Tô Vận cũng không ngủ lại được. Cô rời giường rửa mặt, buổi tối còn phải ra ngoài ăn cơm, cô lòi mặt nạ ra đắp.

Mặt nạ còn chưa bóc vỏ Triệu Tinh đã bung com về phòng, đặt chiếc hộp lên bàn, “Là đại soái ca chọn món cho cậu đó, ra nhìn chút xem có hợp khẩu vị không?”

“Bác sĩ Phó?”

“Ngoài cậu ấy ra còn ai nữa? Vốn dĩ cậu ấy gọi ba phần com vì không biết cậu không xuống. Cậu ấy một hai bát đóng gói lại, không được để nguội mới ăn.” Triệu Tinh lại cảm khái một câu: “Đàn ông có gia đình có khác, thật biết quan tâm chăm sóc người khác.”

Di động Triệu Tinh lại vang lên, cô ấy nhìn điện thoại xong trực tiếp tắt máy. Nhưng chuông tắt chưa được hai giây lại vang lên lần nữa, cô ấy trực tiếp kéo tên người gọi vào danh sách đen.

Tô Vận thấy cô không nhận máy, thuận miệng hỏi: “Điện thoại quấy rầy.”

Triệu Tinh gật đầu: “Điện thoại của tiện nam.” Không để Tô Vận hỏi thêm, cô ấy nhìn đồng hồ, “Tớ phải đến phòng mổ đây, có một ca sinh mổ buổi chiều. Đứa nhỏ chưa đến ngày mà gia đình kia đã một hai đòi sinh mổ, kêu đại phú đại quý gì đó.”

Tô Vận cười nhẹ, biết Triệu Tinh không muốn nhiều lời về tên tiện nam kia, cô liền phụ họa nói rằng nhiều gia đình tin tưởng sinh giờ tốt có thể thay đổi vận mệnh.

Sau khi Triệu Tinh rời đi, Tô Vận thần thần nhìn hộp com. Cô không mở ra nhưng biết rằng thức ăn trong đó đều là món cô thích. Cô lấy di động ra gọi Phó Minh Diễm, điện thoại thông máy rất nhanh, Phó Minh Diễm vừa nghe máy đã hỏi: “Com còn nóng chứ?”

Tô Vận nắm chặt di động, lòng cô vô cùng chua xót, nhưng vẫn phải nói rõ ràng: “Về sau... đừng mua com cho em nữa được không? Anh cảm thấy điều này còn thích hợp không?”

Di động trong tay yên tĩnh một lúc lâu, sau đó anh nói: “Được, về sau anh sẽ không làm vậy nữa. Em ăn com đi.”

“Phó Minh Diễm!”

“Ừ?”

“Anh... Anh ấy đối xử với em rất tốt, em cũng... thích anh ấy nên chúng ta... Anh...” hãy yên tâm

Nửa câu sau cô còn chưa nói ra anh đã cắt ngang: “Anh xin lỗi, đã quấy rầy em rồi.”

Không đợi Tô Vận nói thêm, Phó Minh Diễm trực tiếp cúp điện thoại.

Tô Vận lấy khăn giấy lau nước mắt, cô vừa ăn com vừa nuốt nước mắt, trong đầu là mấy ca từ 【sau này, sau này, anh sẽ là người đàn ông của cô gái khác... Sau này, sau này, em cũng khoác tay người đàn ông khác...】

*

Chưa đến 5 giờ 30, Trương Mộ Thừa đã ở dưới lầu chờ cô.

Tô Vận ti mi trang điểm một chút, lòi từ đáy tủ ra một chiếc váy, nhìn bản thân trong gương cô bỗng nhớ lại ngày xưa khi hẹn hò với Phó Minh Diễm cô cũng chưa bao giờ trang điểm.

Cũng có thể vì khi đó còn trẻ, da dẻ đầy collagen, hoặc cũng có thể vì khi đó còn chưa có tiền đủ để mua đồ trang điểm, lại càng không có tiền mua quần áo mới.

Khi Tô Vận xuống dưới lầu, cửa sổ xe phía sau hạ xuống. Tường Mộ Thừa ngồi ở đó vẫn đang gõ gõ máy tính hết sức chuyên chú. Đến khi cô ngồi vào cạnh anh, Tường Mộ Thừa mới ngẩng đầu sững sốt. Đây là lần thứ hai anh thấy cô trang điểm, vừa xinh đẹp lại vừa trang nhã, không mất đi vẻ gọi cảm. Tô Vận nghịch ngợm nhưng lại ngại tài xế ngồi đằng trước, cô dùng khẩu hình miệng hỏi: “Đẹp không?”

Tường Mộ Thừa gấp laptop lại, kéo cô lại gần hôn một cái lên môi, “Đẹp lắm!”

Tô Vận đắc ý cười, vươn tay ôm lại anh hôn thêm mấy cái “Tối nay chỉ có ba người chúng ta thôi đúng không?”

Tường Mộ Thừa: “Không biết, chắc còn người khác nhưng Lâm Việt chưa nói là ai.”

Lâm Việt nhấn địa chỉ là một quán ăn gia đình nằm ở một khu tứ hợp viện cổ kính yên tĩnh. Tô Vận sau khi xuống xe hỏi: “Đây là rượu thơm không sợ hèm sâu sao?”

Tường Mộ Thừa nắm tay cô đi vào trong, “Chỉ là chiêu đãi người quen, nơi nào cũng tốt.”

Người phục vụ đưa họ đến phòng đã đặt, cửa phòng vừa mở ra đã vọng đến tiếng nói cười ở bên trong, tiếng cười lớn nhất đương nhiên là của Lâm Việt, tiếng cười vừa giòn vừa thanh, không nhớ rõ sợ hơi khó.

Tường Mộ Thừa vừa bước vào, Lâm Việt liền đã bắt nắn hét lên: “Anh tư, có phải anh đi đến đâu là Bắc Kinh tắc đến đấy không? Bây giờ là 7 giờ rồi đấy...” Ý là nếu bò thì cũng bò đến từ lâu rồi.

Tường Mộ Thừa lườm Lâm Việt: “Cậu có ý kiến?”

Tô Vận được Tường Mộ Thừa nắm tay cùng tiến vào phòng

“Trời ạ! Thiếu chút nữa không nhận ra rồi.” Lâm Việt làm cái vẻ kích động, đang ngồi bỗng đứng phắt lên, nhả nhỏ: “Bà xã, mau tới đây!”

Tô Vận còn chưa kịp nhìn hết một lượt những người trong phòng, cô chỉ chú ý đến cái vẻ lố bịch của Lâm Việt. Nghe cách anh xưng hô cô lườm anh một phát.

Tường Mộ Thừa mặt đăm đăm nhìn chằm chằm Lâm Việt.

Lâm Việt bị nhìn như vậy da đầu có chút tê tê, anh lại nhìn về Tô Vận ngượng ngùng: “Chết nhầm... chị dâu, mau lại đây ngồi.”

“Anh tư.”

Tô Vận cũng theo tiếng gọi nhìn lại, vừa rồi cô chưa để ý, giờ nhìn rồi chân cô bỗng trở nên mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã khụy, may có Tường Mộ Thừa ôm lấy eo cô mới tránh được tình huống thất thố.

Tường Mộ Thừa ôm cô ngồi xuống, bên phải cô là Lâm Việt, bên trái cô là Tường Mộ Thừa, còn chéo phía đối diện là... Phó Minh Diễm. Cô có nằm mơ cũng không nghĩ đến mình sẽ gặp phải tình huống xấu hổ với Phó Minh Diễm trong một bữa ăn như thế này.

Viên Đình ngồi dựa sát vào Phó Minh Diễm. Bên cạnh Phó Minh Diễm là người đàn ông cô đã gặp ở trung tâm khám thai khoa sản hôm trước, người gọi cô là ‘chị dâu’.

Trên bàn cơm còn một cô nàng mà cô không ưa nổi, Diệp Tình Lam. Không hiểu hôm nay cô ta xuất hiện ở đây để làm gì.

Lâm Việt giới thiệu đơn giản mọi người với nhau. Lúc anh giới thiệu đến Phó Minh Diễm, Lâm Việt nói: “Đây là anh rể của anh, Phó Minh Diễm, là bác sĩ khoa tim cùng bệnh viện với em đó.”

Tô Vận không nghĩ đến hoá ra vợ của anh là Viên Đình. Cô chỉ biết anh đã kết hôn vào 5 năm trước. Đến lúc này tận mắt nhìn thấy hai vợ chồng họ cạnh nhau, cô mới thấy mình đã xem nhẹ cảm giác trong lòng thế nào. Những kỷ ức hỗn độn cứ chậm rãi ghép nối trong đầu cô, lúc cô biết tin anh sẽ lấy vợ, cô đi tìm anh khắp nơi, gọi điện nhưng anh không nghe máy, không một cuộc gọi lại, cô bị cảnh cáo, bị uy hiếp... Từ đó cuộc đời cô lâm vào một màu u ám.

Nếu như lúc ấy không có Điền Điền có lẽ cô đã không thể nào sống lại được nữa. Nghĩ về quá khứ, trái tim Tô Vận lại hơi nhói đau.

Tường Mộ Thừa bắt lấy bàn tay cô rồi nắm chặt lấy. Bàn tay ấm áp của anh bao quanh những ngón tay lạnh như băng của cô, Tô Vận mới tỉnh lại, đơn giản chào Phó Minh Diễm, “Chào anh.”

Phó Minh Diễm chỉ ‘ừ’ một tiếng, trong lòng anh không hề thoải mái khi cô chỉ chào qua loa như vậy. Nếu cô ngồi cạnh một người đàn ông khác, có lẽ anh sẽ làm bộ họ không quen biết. Nhưng người đàn ông đó là Tường Mộ Thừa.

Anh không thể tự lừa mình dối người, làm bộ không để ý được. Lúc trước Tô Vận đã nói gì, cô nói người đàn ông đó đối với cô rất tốt đúng không?

Anh nghĩ đến Tường Mộ Thừa, người đàn ông như vậy có thể đối xử tốt với người phụ nữ nào chứ? Người phụ nữ duy nhất trong lòng anh ta đã sớm kết hôn với người khác.

Lúc trước người phụ nữ đó không cần Tường Mộ Thừa, sau khi cô ta kết hôn thì Tường Mộ Thừa cũng bỏ ra nước ngoài 5 năm.

Sở dĩ lý do Tường Mộ Thừa trở về lần này cũng liên quan đến người phụ nữ kia. Nghe Tri Hường Đông bảo cô ta kết hôn được mấy năm đầu đã bát nháo với chồng đòi ly hôn, giờ cũng đã xong thủ tục rồi. Như vậy Tường Mộ Thừa tìm Tô Vận để làm gì? Dùng cô để kích thích người phụ nữ kia, khiến cô ta quay lại?

Phó Minh Diễm nhìn Tô Vận cười mỉm, ý tứ sâu xa nói: “Trí nhớ bác sĩ Tô thật kém, em không nhớ ra anh à?”

Trong phút chốc, cả phòng im lặng.

Tô Vận ngẩn ra, cô không nghĩ Phó Minh Diễm sẽ nói như thế khiến cô khó xử. Trước giờ anh luôn đối nhân xử thế khéo léo, hôm nay bị làm sao vậy?

Sắc mặt Viên Đình thay đổi không kém gì bảng pha màu, vô cùng đặc sắc. Cô ta đá chân Phó Minh Diễm dưới gầm bàn, nhắc anh nói chuyện có chừng mực.

Tô Vận lấy lại bình tĩnh, cô đang muốn trả lời thì Phó Minh Diễm giành lấy nói: “Mấy hôm trước chúng ta đã gặp nhau ở nhà ăn, anh là bạn học của bạn cùng phòng em.”

Tường Mộ Thừa tiếp lời: “Thị lực cô ấy không tốt lắm, trí nhớ cũng kém, trừ tôi ra thì cô ấy gặp khó khăn trong việc nhớ rõ khuôn mặt người khác phái.”

Tô Vận: “...”

Mùi thuốc súng nồng nặc khắp phòng, tựa như chỉ cần một chút nữa thôi là sẽ nổ tung. Lâm Việt nhanh chóng cứu hoả, pha trò nói: “Trí nhớ của Tô Tô thật sự không tốt chút nào, gặp mặt tôi bao nhiêu lần vẫn không nhớ ra người ta là ai.”

Trận chiến này cuối cùng cũng hạ màn.

Lâm Việt sau đó lại hướng Tô Vận giới thiệu người khác, “Chị dâu, đây là Tri Hường Đông, Tri đại luật sư.”

Tri Hường Đông cười rất thâm, “Chào chị dâu, chúng ta thật có duyên, lại gặp mặt rồi.”

Tô Vận xấu hổ cười, “Thật là khéo.”

Lâm Việt rót nước ấm vào cốc rồi đưa cho Tô Vận: “Em đã biết anh Tri rồi à?”

Tri Hường Đông tiếp lời, “Mấy hôm trước tôi đưa bà xã đi khám thai vừa lúc gặp anh tư và chị dâu cũng ở đó.” Nói xong câu đó liền im lặng, khiến cho mọi người liên tưởng phong phú.

Tầm mắt mọi người đều đặt trên người Tô Vận và Tường Mộ Thừa.

Tô Vận mặt đỏ như tôm luộc, đang muốn giải thích thì Tường Mộ Thừa giành trước một bước, “Chuẩn bị muốn có con nên tìm bác sĩ để xin tư vấn.”

Tô Vận: “.....”

Tay Diệp Tinh Lam cuộn chặt, đầu ngón tay đều trắng bệch.

Tâm trạng của Viên Đình thì buồn vui đan xen, khó có thể miêu tả. Vui vì Tô Vận sắp kết hôn sinh con, Phó Minh Diễm sẽ hoàn toàn hết hy vọng. Buồn chính là vì Tường Mộ Thừa giờ sẽ thành chỗ dựa cho Tô Vận, từ nay về sau cô ta vẫn sẽ làm ở bệnh viện đó, sáng chiều chạm mặt Phó Minh Diễm.

Lâm Việt theo bản năng liếc nhìn Phó Minh Diễm, người anh rể này của anh đêm nay chính là phải nuốt nước mắt thay cơm. Anh thờ dài, ai bảo Phó Minh Diễm phát ngôn bậy bạ.

Để giảm bớt không khí xấu hổ, Lâm Việt lấy thực đơn, sắm vai nhân viên phục vụ phát thực đơn cho mọi người, “Phòng chúng ta sẽ gọi món, mọi người xem thích ăn gì thì cứ gọi, không cần khách sáo nha.”

Lâm Việt lại bảo người phục vụ đang định đi ra ngoài, “Ê, đứng lại đã. Người ta đều nói nhan sắc có thể kiếm được tiền, để xem đêm nay chúng ta được tip bao nhiêu nhé.”

Cô bé phục vụ xinh đẹp mặt đỏ bừng.

Tường Mộ Thừa nhận thực đơn nhưng không xem ngay, đặt một bên rồi nói với Tô Vận: “Em thích gì thì gọi nhiều một chút, ăn không hết thì anh ăn.”

Cánh tay anh tùy ý vất lên lưng ghế Tô Vận, một tay khác móc di động ra nhắn tin cho Lâm Việt: 【Tí nữa cậu nhắn cho anh đồ Phó Minh Diễm gọi.】

Lâm Việt đứng dậy, nói với người phục vụ: “Mỹ nữ, em cứ nghỉ ngơi đi, anh thay em thu thực đơn.”

Anh cười hề hề lấy thực đơn từ tay mọi người, cố ý nhìn thực đơn của Phó Minh Diễm lâu một chút, anh ấy gọi ba món ăn, một là sườn xào chua ngọt,

món thứ hai là cá hấp tương, và món cuối cùng là bát canh nấm nấu đậu hũ.

Hoá ra toàn món sở trường của Tô Vận.

Lâm Việt tỏ vẻ tỉnh bơ đưa thực đơn cho người phục vụ, “Mỗi đồ ăn chỉ cần một phần thôi.” Sau đó lại dặn dò: “Mau mang đồ lên nhé, chúng tôi đói sắp ngất rồi, nếu ngất thật sẽ bắt đền nhà hàng.”

Người phục vụ bị Lâm Việt trêu chọc đến mặt đỏ tai hồng, chạy trời chết.

Lâm Việt quay lại chỗ ngồi, tiếp tục trò chuyện với Phó Minh Diễm và Trì Hường Đông đề tài lúc trước. Lâm Việt và Trì Hường Đông càng nói càng hăng say, chỉ có Phó Minh Diễm hay thất thần, mắt không tự giác nhìn về Tô Vận.

Khi bốn mắt gặp nhau, Tô Vận rất nhanh tránh đi.

Tướng Mộ Thừa ngược mắt, mọi động tác của hai người này đều lọt hết vào mắt anh không sót gì. Anh vẫn điềm nhiên thu hồi tầm mắt, lấy di động ra ấn ấn gì đó rồi đưa đến trước mắt Tô Vận, “Nhìn giúp anh xem cái nào đẹp?”

Tô Vận nhìn chằm chằm màn hình mấy giây mới thu dọn được suy nghĩ hỗn độn trong đầu. Cô nhìn thêm một chút, hoá ra là một app thương mại điện tử, còn có tên một cửa hàng online trên đó.

Tướng Mộ Thừa đưa cô xem hình một chiếc áo gió giá rất tầm thường, chỉ 458 tệ. Cô liếc mắt nhìn anh: “Anh muốn mua?”

Tướng Mộ Thừa gật đầu.

Tô Vận không thể tưởng tượng nhìn lại: “Anh xác định?”

Anh còn thiếu quần áo à? Lại còn mua ở trên này?

Tướng Mộ Thừa cười vênh vênh: “Em có thể mua tại sao anh lại không thể? Chính là muốn mua đồ đôi với em đấy.”

Tô Vận: “...” Hoá ra là dè bủ chiếc váy của cô.

Tướng Mộ Thừa không cười nữa, “Giúp anh mua một cái.”

“Mua anh cũng không mặc, lãng phí tiền.”

“Anh nhất định sẽ mặc.”

Tô Vận hồ nghi nhìn anh, nhỏ giọng hỏi: “Mấy hôm nay anh làm sao vậy?”

Tướng Mộ Thừa hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Anh muốn mua. Em cũng mua trên này sao anh lại không chứ?”

“Được, em mua cho anh, anh không mặc thử xem!” Tô Vận bật điện thoại mình lên, mở app rồi kéo chiếc áo vào wishlist, “Khi nào về em sẽ tìm cửa hàng uy tín trên này rồi mua cho anh.”

Tướng Mộ Thừa đột nhiên nhắm đến môi cô mà hôn một cái, “Cảm ơn em.”

Tô Vận toàn thân nổi da gà, cô cảm giác đêm nay Tướng Mộ Thừa cứ sai sai lầm lầm, từ bao giờ anh trở nên dính người như vậy, lúc chỉ có hai người bọn họ với nhau anh cũng không sấn vào cô như thế này.

Tô Vận không tự giác ngẩng đầu, cảm giác vài ánh mắt lạnh thấu xương nhắm vào mình, cô ho khan hai tiếng rồi cúi đầu làm bộ đang xem di động Tướng Mộ Thừa.

Tướng Mộ Thừa lúc này mới buông Tô Vận ra, xoay người ngồi nghiêm chỉnh.

Anh không quan tâm đến ánh mắt người xung quanh, thuận tay cầm cốc nước trên bàn, uống hai ngụm rồi đưa cốc đến tận miệng Tô Vận, “Sắp ăn cơm rồi em uống vài ngụm cho nhuận họng.”

Tô Vận muốn tự cầm lấy cốc nước, trước mặt mọi người thể hiện tình cảm như vậy cô không quen, huống chi còn có cả bạn trai cũ ở đây. Nhưng Tướng Mộ Thừa trước sau không chịu buông lỏng cốc, Tô Vận cũng không muốn anh mất mặt, bèn hé miệng uống.

Tướng Mộ Thừa liếc mắt nhìn ai đó, vừa hay Phó Minh Diễm cũng nhìn anh với ánh mắt lạnh băng.

Chuyện năm xưa ai cũng biết rõ trong lòng.

Trong nháy mắt, không khí giương cung bạt kiếm lại trở dậy, ngập mùi thuốc súng nồng nặc.

Hai người đàn ông cứ như vậy không kiêng nể gì mà chém giết nhau trong yên lặng.

Cuối cùng Phó Minh Diễm dời ánh mắt ra ngoài cửa sổ. Trời tối ngoài kia không khác gì tâm trạng của anh, chính là đau thương vô hạn.

Tường Mộ Thừa vô cùng tự nhiên lấy khăn lau khoé miệng Tô Vận rồi cắn đúng chỗ cô vừa uống mà tu hết sạch cốc nước.

Lâm Việt và Trì Hường Đông đang nói chuyện bên này cũng không động mà nhìn hai người Tường Mộ Thừa và Phó Minh Diễm giao đầu.

Lâm Việt luôn nghĩ, nếu hai người này oan gia ngõ hẹp gặp nhau thì không biết thế nào? Nhất định hiện trường sẽ vô cùng thảm khốc.

Lúc này đồ ăn đã được mang lên, Lâm Việt sờ sờ mũi, cảm giác bữa tiệc Hồng Môn Yến giờ mới chính thức khai mạc.

—

3638

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Trên bàn cơm, người sốc nhất, run sợ nhất, lại tuyệt vọng nhất chính là Diệp Tinh Lam. Cô ta vẫn luôn lo sợ Tường Mộ Thừa sẽ xử lý mình, sẽ khiến cô ta không cách nào làm diễn viên nữa.

Hôm qua cô ta ở tổ A trong đoàn phim, sau khi kết thúc một cảnh quay trở về, nghe thấy tổ B nói Tô Nịnh Nịnh đã quay lại đoàn phim, không chỉ vậy chính là giám đốc điều hành công ty tự mình đưa đến.

Cô ta nghĩ chẳng có ai dám làm Tường Mộ Thừa mất mặt mũi, công khai đối nghịch với anh. Cô ta liền gọi điện cho Viên Dĩnh, Viên Dĩnh cũng không hiểu chuyện này lắm, nói sẽ tìm người hỏi han.

Hiện tại thì không cần hỏi han ai nữa, kẻ không để mặt mũi cho Tường Mộ Thừa chính là anh.

Anh hẳn đã biết chân tướng mọi chuyện rồi, về sau cô ta còn có thể ở trong cái nghề này được nữa sao? Chắc chắn bước tiếp theo chính là tuyệt đường sống của cô ta đi.

Đồ ăn đã được mang lên khá khá, nhưng cô ta vẫn đứng ngồi không yên, nhắn tin WeChat cho Viên Dĩnh: 【 Không phải cô nói đêm đó anh tư chỉ diễn trò cùng Tô Vận sao? Sao lại giả thành thật thế này? 】

Bởi vì Viên Dĩnh đã nói cho cô ta biết rằng đêm đó Tường Mộ Thừa chỉ là diễn kịch với Tô Vận, họ thậm chí còn chả phải bạn bè gì, cô ta mới có lá gan tát Tô Nịnh Nịnh.

Đêm nay cô ta nghe Viên Dĩnh bảo bữa tiệc này Tường Mộ Thừa sẽ đến, cô ta định nói thanh minh biện bạch với anh, nào biết chuyện xảy ra như thế này.

Viên Dĩnh đáp: 【 Tôi cũng muốn biết điều đấy hơn cả cô kia! Cô hỏi tôi, tôi biết hỏi ai?! 】

Diệp Tinh Lam cắn môi dưới, 【 Nhất định anh tư hôm nay sẽ không bỏ qua cho tôi, phải làm sao bây giờ? 】

Viên Dĩnh: 【 Sẽ không, cô cứ yên tâm ăn cơm. 】

Viên Dĩnh quá hiểu Tường Mộ Thừa, dù anh có khó chịu ai cũng sẽ không thể hiện trước mặt người khác. Anh được giáo dục vô cùng cẩn thận, nhưng sau đó có bao thủ đoạn khiến người ta sống không bằng chết.

Cho nên từ nay về sau, Diệp Tinh Lam sẽ ra sao thật là khó nói. Nhưng nhất định hiện tại Diệp Tinh Lam sẽ chưa bị xử lý, mà cô ta cũng không quan tâm đến chuyện của Diệp Tinh Lam. Muốn trách phải trách tên Lâm Việt lắm lời, nói cái gì mà cả cậu ta lẫn Tường Mộ Thừa đều không đáng đáng đến Tô Vận. Xem đi, hôm nay Tô Vận đến đây cậu ta liền khúm núm.

Lâm Việt bỗng nhiên hất xì một cái, “Mệ nó, ai nói xấu bốn công tử đấy.”

Tô Vận ‘a’ một tiếng, “Người nói xấu anh chắc không đếm xuể đâu.”

Lâm Việt bắt mắt lờm cô một cái, nhưng sợ Tường Mộ Thừa ngồi cạnh cô, anh không dám lơ quá, bèn lấy khăn giấy lau mũi.

Lúc ngẩng đầu lên liền phát hiện Phó Minh Diễm đang xoay chiếc mâm kính. Lâm Việt lập tức nhìn đĩa quay, hoá ra món cá hấp tương đã bùng lên, Phó

Minh Diễm đang quay chiếc đĩa cá hấp tương ấy đến trước mặt Tô Vận.

Khi đĩa lướt qua anh, Lâm Việt vô cùng tự nhiên nhắc luôn chiếc đĩa cá xuống trước mặt mình, không thẹn mà nói: “Hôm nay tôi chỉ gọi một đĩa này thôi, không ai được tranh đấu nhá!”

Tô Vận nhìn đĩa cá nghĩ thầm, huhu món yêu thích nhất của tôi. Hiện giờ món cá này rất hiếm, nhiều năm rồi cô chưa được ăn nên thêm chết mất. Nhưng nhìn giá trên thực đơn khiến cô không dám gọi.

Phó Minh Diễm đắm chiêu nhìn Lâm Việt, sao anh lại gọi món giống Lâm Việt mà chỉ có một suất mang lên...

Viên Đình nhú mày nhìn Lâm Việt, nghi ngờ: “Lâm Việt, không phải hồi nhỏ cậu ghét ăn cá nhá à?”

Lâm Việt mặt không đổi sắc nói: “Đúng vậy, nhưng giờ thì thích rồi. Món này đắt và quý như vậy, không ăn thật có lỗi với bản thân, em không ngốc thế haha.”

Đồ ăn lại tiếp tục được đưa lên, nhìn đĩa sườn xào chua ngọt, Tô Vận cảm giác đây chính là món do Phó Minh Diễm gọi. Ở quán ăn cao cấp như thế này, món này căn bản sẽ không ai thêm gọi.

Từ nhỏ cô đã thích ăn sườn xào chua ngọt mà cậu làm, hiện giờ cô rất ít khi ăn, cảm giác hương vị không giống ngày ấy.

Người phục vụ vừa đặt món xuống bàn xoay, Tri Hường Đông đã vươn cánh tay dài ra, “Tôi đoán món này mấy vị cũng chẳng hiếm lạ gì, để tôi giải quyết hộ nhé!”

Tô Vận: “...” Hoá ra cô tự mình đa tình à.

Khoé miệng Phó Minh Diễm không tự chủ giật giật, tối nay anh bước chân trái ra cửa à.

Viên Đình cũng cảm thấy khó hiểu, Tri Hường Đông không giống mọi khi lắm. Lễ nghi trên bàn sao có thể vô phép như vậy.

Khoé môi Tường Mộ Thừa hơi nhếch lên, anh lắc lắc ly rượu vang đỏ, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Phục vụ tiếp tục bưng đồ ăn lên, mỗi người trên bàn đều ôm tâm tư riêng trong lòng, ngoài miệng vẫn tấm tắc khen đồ ăn không ngại. Duy chỉ có Phó Minh Diễm cảm giác mình ngấm phải kẹo đắng.

Còn Tường Mộ Thừa thì vui sướng há hê trong lòng.

Đồ Tô Vận gọi đã được mang lên, cô yên lặng chú tâm vào đĩa, không dám ngước mắt, chỉ sợ ngước lên liền chạm phải ánh mắt nóng rực của Phó Minh Diễm chuyển chủ nhìn mình.

Tường Mộ Thừa vô cùng quan tâm gấp thức ăn cho cô, chiếc đĩa trước mặt đã đầy ự. Lúc cô ăn gà rôi mù tạc, Tường Mộ Thừa chợt hỏi: “Ngon không em?”

Cô gật đầu: “Hương vị không tồi.”

Tường Mộ Thừa dí mặt sát lại: “Em gấp cho anh một miếng ném thử, trước kia anh không ăn được mù tạc, sợ cay.”

Tô Vận không thể tin nổi mà nhìn anh, anh muốn ăn thì tự gấp đi chứ, không phải món này đang ở ngay trước mặt sao?

Nhưng xem ra anh không có ý định làm chuyện đó, cứ dí mặt sát lại muốn cô gấp, Tô Vận liền gấp cho anh một miếng đến tận miệng.

Tường Mộ Thừa nhai mấy cái, nhú mày: “Cay thật đấy.”

Lâm Việt ngồi bên cạnh không nhịn được thầm mắng Tường Mộ Thừa dối trá, là ai lúc trước còn ăn gỏi cá hồi sống hả? ‘Trước kia không ăn được mù tạc, sợ cay’, đầu má thật con mẹ nó làm vè.

Tô Vận đưa cốc nước cho anh, “Anh uống đi.”

Tường Mộ Thừa không tiếp lấy cốc, ý bảo cô nâng cốc cao hơn chút. Tô Vận cạn lời nhìn anh, sao anh giống trẻ ba tuổi thế? Quá ấu trĩ rồi. Nhưng cuối cùng cô vẫn nâng cốc cao hơn chút cho anh uống.

“Tôi nói hai người có thể dừng lại không, đừng coi chúng tôi là không khí mà ở đây ân ân ái ái với nhau. Hãy suy nghĩ cho cảm nhận của một kẻ độc thân như tôi đây chứ!” Lâm Việt gào lên, khiến tất cả mọi người đều tập trung sự chú ý vào chỗ này.

Tường Mộ Thừa còn vô cùng trịnh trọng đáp Lâm Việt: “Được, lần sau tôi sẽ chú ý. Bình thường bọn tôi đã như vậy thành quen, không cảm thấy thái quá lắm.”

Tô Vận: “.....”

Tri Hường Đông liếc mắt nhìn Tường Mộ Thừa, ánh mắt tràn đầy bất mãn, nhưng Tường Mộ Thừa lại làm như không thấy. Anh cực kì cực kì khó chịu cúi đầu tiếp tục gặm xương sườn. Một bên cắn phần nhai thịt chèo chèo, một bên thăm mắng Tường Mộ Thừa không phải là người.

Chuyện là thế này, trước khi đồ ăn được mang lên Tường Mộ Thừa đã nhắn WeChat cho Tri đại luật sư, 【 lát nữa món sườn xào chua ngọt được mang lên, một miếng cậu cũng không được để cho người khác. 】

Tri Hường Đông ghét nhất chính là ăn xương sườn, bởi vì bà xã của anh sau khi có thai, mỗi ngày đều phải ăn xương sườn, cô ăn không hết anh sẽ phải giải quyết nốt. Giờ anh nhìn xương sườn liền muốn nôn.

Vì thế anh kiên quyết cự tuyệt Tường Mộ Thừa: 【 vì cái gì chứ? Không ăn! 】

Tường Mộ Thừa uy hiếp: 【 cậu còn nhớ bữa tiệc sinh nhật Lâm Việt không, lúc cậu chơi thua liền cùng một người phụ nữ lạ hoắc nào đó hôn lấy hôn để, điện thoại tôi còn video đấy. 】

Tri Hường Đông xem xong sau thiếu chút nữa tăng xông mà chết, cắn răng trả lời Tường Mộ Thừa: 【 anh tư, anh là anh của em, anh bảo em làm gì là em lập tức làm mà! 】

Tri Hường Đông ăn đến miếng sườn thứ năm liền cảm thấy nhân sinh tuyệt vọng.

Đến lúc bát canh nấm nấu đậu hũ được đưa lên, mắt Tô Vận sáng như sao. Vừa rồi cô nhìn thực đơn sao lại không thấy món này cơ chứ.

Chỉ là Tô Vận chưa kịp nâng đũa, Tường Mộ Thừa đã bung cả bát canh đến trước mặt mình, không thèm nhìn ánh mắt khác thường của mọi người, giải thích nhân nhạ: “Tô Vận gọi riêng cho tôi, người khác không thể ăn.”

Tô Vận nghi ngờ, lúc này cô có đánh dấu món này ư? Xem ra đầu óc càng ngày càng kém rồi, chớp mắt đã quên mất.

Phó Minh Diễm nhìn bát canh kia, lại nhìn Tường Mộ Thừa, món đó thật sự rất ngon, như kiểu ăn ở trốn rừng núi nguyên sơ.

Tối nay anh gọi ba món thì một bị Lâm Việt chén, món thứ hai bị Tri Hường Đông độc chiếm, món cuối cùng cũng bị Tường Mộ Thừa chiếm lấy luôn. Anh trầm tư đem ly rượu vang đỏ một hơi cạn sạch, từ nay về sau ra đường nhất định phải xem lịch hoàng đạo.

Viên Đình ngần ngại nhìn Tường Mộ Thừa, tối nay thật sự vô cùng bất thường, cái người luôn tao nhã trên bàn ăn như Tường Mộ Thừa bỗng dưng làm ra những chuyện không biết xấu hổ.

*

Bữa cơm tối nay thật sự làm Tô Vận mở rộng tam quan*.

**tam quan: thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan*

Tô Vận những tưởng Tường Mộ Thừa sẽ để dành một chút canh cho mình, kết quả là cái bát không còn một giọt nước. Tóm lại tối nay anh chẳng ăn món gì hết, cứ như đến nhà hàng chỉ để ăn canh nấm với đậu hũ.

Tường Mộ Thừa ăn xong bát canh có cảm giác hơi nôn nao. Anh không hiểu cái món khó ăn như vậy tại sao Tô Vận lại thích cơ chứ?

Anh cầm khăn lau khoé miệng, nâng ly rượu lên nhìn Phó Minh Diễm, giọng điệu bình thường: “Chủ nhiệm Phó, về sau Tô Vận nhà tôi là cấp dưới, có chuyện gì mong anh chiếu cố!”

Sau đó anh chậm nhẹ ly của mình vào ly rượu của Phó Minh Diễm, rồi cạn sạch rượu trong ly mình.

Phó Minh Diễm cười mỉm, ý cười không lan đến mắt. Anh không cầm ly rượu lên, mà lại nâng cái cốc nước ấm, “Anh tư quá khách khí rồi, đó là bổn phận của tôi.” Một câu hai nghĩa.

Nói xong anh uống một hớp nước lớn, nuốt xuống cả tâm trạng phức tạp của mình.

Sắc mặt Viên Đình khê biến, cô ta nhanh chóng bảo phục vụ rót rượu, nhỏ giọng nhắc Phó Minh Diễm khi người ta kính rượu thì không thể kính lại bằng nước lọc.

Phó Minh Diễm có tai như điếc, sau đó cầm lấy ly rượu, nói với Tô Vận: “Bác sĩ Tô, hợp tác vui vẻ.” Sau đó anh không chớp mắt cạn sạch nửa ly rượu vang đỏ.

Lâm Việt hải hùng nhìn anh rở của mình, dám trước đông người không để lại mặt mũi cho Tường Mộ Thừa, Phó Minh Diễm vĩnh viễn là người duy nhất.

Tô Vận không hiểu được màn đấu đá của Tường Mộ Thừa và Phó Minh Diễm, cô thầm nghĩ trong lòng, liệu không phải hai người đàn ông này biết chuyện xưa chứ?

Lâm Việt nhắc cô, “Aiza chị dâu, chị chưa uống đã say à, nâng ly nào?”

Tô Vận hoàn hồn, trừng mắt lườm Lâm Việt, vừa muốn nhắc ly rượu thì bị Tường Mộ Thừa đút vào tay cốc nước lọc, giọng anh vô cùng ôn nhu: “Uống rượu không tốt cho da.”

Khoé miệng Tô Vận giật nhẹ, không thể không nghe lời anh, đành phải dùng nước thay rượu. Trong lòng Lâm Việt âm thầm đếm, tỉ số 2:1, Tường Mộ Thừa thắng tuyệt đối. Thật bị ai thay cho anh rề anh, Phó Minh Diễm

Sau đó, Trì Hường Đông nghe điện thoại, bố vợ anh giục về nhà khẩn cấp, nói là bụng bà xã của anh đã đau rồi. Trì Hường Đông giật mình, không phải sắp sinh chứ. Anh nhanh đứng dậy: “Mọi người tiếp tục nhé, bà xã tôi có lẽ sắp sinh rồi, tôi phải về nhà nhanh.”

Trần Hồng Môn Yên này cuối cùng cũng hạ màn bằng sự rời đi của Trì Hường Đông.

Sau khi ra khỏi phòng, Tường Mộ Thừa nắm tay Tô Vận, không nhìn cô mà nói: “Anh chưa ăn no.”

Tô Vận: “... Ai bảo anh chỉ ăn canh nấm nấu đậu hũ.”

“Về nhà làm đồ khuya cho anh nhé!”

“Anh muốn ăn gì?”

“Sủi cào.”

“Được, trong tủ lạnh còn một túi sủi cào đông lạnh.”

Hai người nói chuyện với nhau không nhỏ, Phó Minh Diễm đi phía sau nghe rất rõ ràng. Mỗi từ Tô Vận nói ra đều tựa như một cây kim cứ thế đâm nát tim anh, muốn sống không nổi, chết không xong.

Ra đến bãi đỗ xe, Viên Dĩnh nhìn Phó Minh Diễm: “Anh muốn về biệt thự hay chung cư của chúng ta.”

“Tôi về bệnh viện.” Phó Minh Diễm đi về phía ô tô của mình.

Viên Dĩnh đuổi theo sau mấy bước, có chút thất thố: “Phó Minh Diễm, anh có ý gì?”

“Cô nghe được rồi đấy.” Phó Minh Diễm đẩy cô ta ra, tiếp tục đi về đằng trước.

Viên Dĩnh túm chặt tay anh, giọng mềm xuống: “Ông xã, chúng ta về nhà đi.”

Phó Minh Diễm rút tay, “Viên Dĩnh, tôi phải hỏi cô có ý gì mới đúng? Tôi không hiểu cô sống chết giữ lấy cuộc hôn nhân này để làm gì! Cô muốn vui về bắt đầu sao không thể vui về kết thúc hả, muốn cuối cùng phải lột trần mặt mũi nhau ra mới vừa lòng phải không?”

Viên Dĩnh tự giễu cười lạnh một tiếng: “Nhìn người yêu cũ ở cạnh đàn ông khác cảm giác thế nào? Đau đớn muốn chết phải không?”

Phó Minh Diễm híp mắt nhìn cô ta, hơi thở anh tràn đầy sự nguy hiểm, anh im lặng vài giây rồi quay người rời đi.

Viên Dĩnh hét lớn với bóng anh: “Phó Minh Diễm, em sẽ không ly hôn! Bố mẹ anh cũng sẽ không đồng ý ly hôn đâu, anh càng không thể có ngày cưới cô ta làm vợ! Anh nên chết tâm đi!”

Phó Minh Diễm không quay lại.

*

Trong xe Tường Mộ Thừa.

Tô Vận dựa đầu vào vai anh, hồi tưởng lại toàn bộ tối nay.

Phó Minh Diễm đã sớm có gia đình riêng, giờ, cô cũng nên từ trong vũng bùn đó đi ra. Tuy rằng nhìn thấy anh ấy trong lòng cô vẫn khó chịu, nhưng chắc cảm giác này cũng sớm kết thúc thôi.

Giờ cô phải xác định trong đầu rằng, người cô yêu là Tường Mộ Thừa, mà Phó Minh Diễm chỉ là năm tháng thanh xuân trong quá khứ, cô từng yêu, cũng từng trả giá.

Đoạn thời gian ấy đã khắc vào sinh mệnh cô, nhưng không thể quay lại.

Tô Vận nhẹ giọng kêu: “Anh tư.”

“Nói đi, anh nghe đây.” Tường Mộ Thừa đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

“Em với... Phó Minh Diễm... Bọn em...” Cô quyết định thẳng thắn với anh.

Tường Mộ Thừa cắt ngang cô: “Tô Vận, quá khứ của em không liên quan đến anh. Ai mà chả có quá khứ.” Anh duỗi tay ôm cô vào lòng, “Nghĩ ngợi một lúc đi.”

Tô Vận muốn nói lại thôi, trong lòng cảm kích anh không hỏi kỹ. Nhưng đồng thời cũng thấy ê ẩm, vì anh nói ai cũng có quá khứ, chứng tỏ anh cũng có phải không. Có phải trong lòng anh cũng có một người phụ nữ không thể thay thế được?

Cô dùng sức thoát khỏi vòng ôm của anh, cảm giác không thoải mái, cứ nhích tới nhích lui.

Tường Mộ Thừa mở mắt, hỏi cô: “Làm sao thế?”

Tô Vận không nói lời nào, cũng không biết mình muốn nói gì.

Tường Mộ Thừa nâng cằm cô, “Nói chuyện.”

Tô Vận lắc đầu: “Nói ra anh sẽ không vui.”

“Em không nói thì anh vui chắc?”

Tô Vận cắn môi, không lên tiếng.

“Thôi không nói, anh cũng đang không vui.”

Tô Vận ngẩng đầu đối diện anh, trong mắt đều là uý khuất, “Em cảm thấy em là người đến sau, cảm thấy ghét chính mình, bụng dạ hẹp hòi, lo được lo mất, trước kia em không như thế.”

Biết rõ Tường Mộ Thừa đã hơn ba mươi tuổi, không có chuyện chưa yêu ai bao giờ. Chính cô còn có cơ mà, song cô vẫn ích kỉ mong rằng trong lòng anh chỉ có duy nhất chính mình.

Tường Mộ Thừa buông cằm cô, rồi một lần nữa ôm cô vào lòng, tựa như giải thích: “Tô Vận, em không có tình địch đâu, vì anh sẽ không cho bất cứ người phụ nữ nào cơ hội làm điều đó.”

Sau đó anh nhẹ nhàng vỗ lưng cô: “Ngủ đi.”

Tô Vận ôm chặt eo anh, cảm giác tâm trạng rồi bời. Cô ngẩng đầu, khẽ cắn nhẹ yết hầu anh, lúc này mới cảm thấy nữ mẫn ghé vào ngực anh nhắm mắt.

Tường Mộ Thừa đột nhiên cúi đầu, nhỏ giọng hỏi bên tai cô: “Đêm nay cùng anh về biệt thự nhé?”

Tô Vận không ngốc, cô hiểu được ý tứ trong câu hỏi của anh. Rõ ràng cô có thể từ chối vì bọn họ mới chính thức bên nhau mười mấy ngày, nhưng cô lại nói: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Tìm Tô Vận đập thình thịch, hô hấp không đều đặn khiến cô phải mở miệng thở dốc, cô âm thầm hít sâu vài cái nhưng chẳng có chút tác dụng nào.

Cô cảm thấy mình là người tự chủ rất tốt, bình tĩnh và cứng cỏi, nhưng mỗi khi gặp Tường Mộ Thừa thì tất cả đều tan rã, chẳng còn sót lại chút gì.

Tường Mộ Thừa cũng cảm nhận được sự khẩn trương của cô, anh mỉm cười, thầm nghĩ không phải cô đã sớm tưởng tượng đến cảnh này sao? Xem như từ lúc cô mưu đồ tính toán bình luận trên Weibo, sao bây giờ sắp lâm trận lại lúng túng vậy?

Nhưng anh vẫn mềm lòng, không đành khi thấy cô khiếp vía như vậy, nói lảng sang chuyện khác, “Cuối tuần em sẽ trở lại khoa tim, mấy ngày tới có thể nghỉ ngơi cho tốt.”

Tô Vận ngẩn ra, sau khi hoàn hồn cô ngẩng đầu: “Giúp em trở lại khoa tim có phải rất phiền toái không?”

Ngón tay Tường Mộ Thừa nhẹ nhàng vuốt ve đường nét khuôn mặt cô, miệng cười như có như không: “Không hề, chỉ bị mắng vài câu thôi.”

“A, có người dám mắng anh ư?” Tô Vận cảm thấy anh như một vị thần cao cao tại thượng, khí thế ngút ngàn như vậy tựa như đứng trên đỉnh núi cao nhất, ai cũng phải ngước nhìn. Một người tựa như sinh ra đã sẵn dòng máu vương giả, vậy mà lại có người dám mắng anh.

Tường Mộ Thừa cười: “Là anh hai của anh. Anh hai anh chẳng nề nang ai hết, đến Gạo Kê cũng bị anh ấy mắng đến mức không dám về nhà.”

Ồ, hoá ra là anh trai của anh nắng, khó trách.

Tô Vận hỏi: “Anh hai anh làm gì mà tính tình như vậy?”

Tường Mộ Thừa không nói, anh lấy di động ra tìm kiếm gì đó, sau đó giờ màn hình đến trước mặt cô: “Đây là anh hai của anh.”

Tô Vận vừa nhìn đến tên đã bị sặc ho khan một lúc, cô cảm thấy vô cùng xấu hổ, vội mặt vào lòng anh.

Tường Mộ Thừa cúi đầu hôn hôn trán cô: “Bị dọa rồi à?”

Tô Vận thò thè: “Ừm, một chút.” Thật sự là bị dọa đến sợ luôn, hoá ra anh hai anh là quan lớn à.

Tường Mộ Thừa cười haha, “Vậy hôm nào anh đưa em đến gặp anh ấy để em xem chút, xem cái người hay nóng nảy như vậy có bị bệnh tim mạch gì không?”

“Không... Không dám.”

“Không sao đâu, em đi cùng anh và anh cả, chỉ anh cả của anh mới trị được anh hai, bọn họ luôn nhìn nhau không thuận mắt.”

Tô Vận: “...”

Cái gia đình này chính là khí thế ngút trời. Xem chừng ngày nào đó cô gặp bố mẹ chồng có khi còn phải chuẩn bị xe lăn, tốt nhất là nên đi cùng xe cấp cứu 120 nữa.

Tô Vận hoàn hồn: “... Nhà anh chỉ có mỗi anh làm kinh doanh ư?”

“Chỉ có anh và chị gái thôi. Trong mắt ba anh, anh và chị gái đều là hai đứa không nghe lời, hết thuốc chữa. Ban đầu ông cụ phản đối nhưng lâu dần thì lười nhắc đến.”

Nói vậy, Tô Vận nuốt xuống mấy lời thô tục, hết thuốc chữa mà trở thành nhân tài kiệt xuất trên thương trường. Nếu mà chữa được thì có phải sẽ thành người giàu nhất thế giới?

Tô Vận lại hỏi anh: “Nghe Lâm Việt nói anh là con thứ tư trong nhà. Bố mẹ anh sinh rất nhiều con ư?”

“Anh là con thứ tư trong nhà năm con, trên anh còn có các anh chị, dưới có một cậu em.”

Tô Vận mở to mắt, chớp chớp, “Nhà anh đông con thế?” Không phải là ngày trước kế hoạch hoá sao? Hay chính sách kế hoạch hoá ấy chưa nhà họ ra vì gen quá ưu tú.

Tường Mộ Thừa cũng không giấu diếm: “Anh cả, anh hai và chị của anh là con của vợ cả. Sau khi bà ấy mất, ba cưới mẹ anh rồi sinh ra anh và cậu năm.”

Tô Vận mắt một lúc mới tiêu hoá được, thực ra gia đình quyền thế nào cũng có quan hệ phức tạp, nhưng, “Quan hệ giữa mọi người trong nhà rất hoà hợp phải không? Em thấy Gạo Kê và Nhiên Nhiên rất thân với anh?”

Tường Mộ Thừa gật đầu, “Đúng là quan hệ rất tốt. Các anh và chị hơn anh và cậu năm nhưng hơn 20 tuổi nên bọn họ luôn coi bọn anh là hậu bối. Chị của anh tuy không cùng mẹ nhưng chị ấy giống như mẹ thứ hai của bọn anh vậy.

Tô Vận: “Chị anh chính là mẹ của Nhiên Nhiên?”

“Đúng vậy, anh rể anh họ Thẩm, nhưng Nhiên Nhiên theo họ mẹ của anh, họ Đào. Tên Nhiên Nhiên cũng là do mẹ anh đặt đấy. Tuy quan hệ giữa mọi người trong nhà rất tốt nhưng cũng có xung đột nhất định. Ví dụ như ba anh, ông ấy luôn coi lời mình là mệnh lệnh mà người khác phải tuân theo. Bọn anh luôn cố tình đối nghịch với ông, trong nhà thường xuyên loạn cào cào.”

Tô Vận hâm mộ: “Nghe náo nhiệt thật đấy.” Không giống nhà cô, ngày lễ ngày Tết cô chỉ có thể đi đến nghĩa trang trò chuyện với bố mẹ.

Tường Mộ Thừa tỉnh tê phát hiện chủ đề có động chạm đến quá khứ thương tâm của cô, anh tựa nhẹ cằm lên trán Tô Vận: “Năm nay Tết đến, anh và Nhiên Nhiên sẽ ở cùng với các em, có Nhiên Nhiên sẽ không thấy quanh quẩn chút nào.”

“Vâng.”

Không khí trong xe vô cùng hoà hợp, ấm áp.

Tường Mộ Thừa ôm cô vào ngực: “Ngủ một lát đi, về đến nhà anh sẽ gọi.”

“Được.”

Tô Vận trong lúc mơ màng ngủ bỗng nghe được có ai gọi cô, nhưng cô không mở nổi mắt, sau đó không còn âm thanh gì nữa, xung quanh vô cùng yên tĩnh.

Tô Vận mở mắt lần này phát hiện mình đang nằm trên chiếc giường vô cùng lớn và mềm mại.

Quang cảnh xung quanh đều xa lạ, ánh sáng trong phòng không quá sáng, hơi tối. Chỉ có chiếc đèn tường gần chiếc sofa đang tỏa ánh sáng nhẹ nhàng màu vàng cam.

Tô Vận chớp mắt, cô nhận ra đây là phòng ngủ của Tường Mộ Thừa.

Cô chống tay ngồi dậy, xốc chân lên mới phát hiện ra mình đang mặc áo somi của Tường Mộ Thừa... Dưới lớp áo to tắm là đôi chân dài trắng nõn, khiến cô cảm thấy mất mề chính là vì phía dưới cô không mặc gì cả.

Đần thối ra một lúc cô mới xấu hổ đỏ lựng mặt, cô không mặc nội y...

Đầu óc Tô Vận vang lên tiếng đồ ầm ầm, lúc này cô muốn chết quách cho xong. Rốt cuộc cô ngủ say đến cỡ nào mà Tường Mộ Thừa thay đồ cho cũng không biết gì. Chỗ rượu tối nay chắc cũng không đủ làm cô mê man đến vậy chứ?

Tuy rằng quần áo đã bị thay nhưng cơ thể không có cảm giác gì bất thường, cô lại tưởng tượng nhất định khi anh thay đồ cho mình đã nhìn thấy hết từ đầu đến chân.

Lưu manh.

Cầm thú.

Chiếc áo somi màu xám che đến đùi, trong nhà còn nhiều người giúp việc như vậy mà đi ra ngoài thì thật vô duyên. Tô Vận tìm quanh phòng ngủ không thấy váy và nội y, cô tới phòng thay đồ tìm kiếm, phát hiện tủ quần áo chỉ có đồ lót nam, cô không thể mặc được. Cô đành tìm một chiếc quần ngủ vải lanh của anh mặc vào, xắn ống quần dài cao đến bắp chân thành quần lửng.

Trong lòng cô đã đem Tường Mộ Thừa mắng đến một vạn lần.

Ra khỏi phòng ngủ, men theo lối đi được chiếu sáng bởi đèn tường nhỏ, vàng sáng nhẹ nhàng mà ái muội. Thư phòng của Tường Mộ Thừa ở ngay cạnh phòng ngủ, cửa phòng khép hờ, âm thanh quen thuộc từ khe cửa truyền tới. Tường Mộ Thừa đang nói chuyện điện thoại bằng tiếng Anh.

Tô Vận nhẹ nhàng đẩy cánh cửa nhưng không đi vào. Hai tay cô chống hông, hằm hằm nhìn anh, ngực cô vì phẫn nộ mà kịch liệt phập phồng lên xuống, cô như thể này trong mắt Tường Mộ Thừa trở thành bức tranh đẹp nhất,

Tường Mộ Thừa rời tầm mắt nóng rực đi chỗ khác rồi lập tức nhìn cô một lần nữa từ đầu đến chân tựa như đánh giá. Anh rất hài lòng đuôi tay ý bảo cô qua đây ngồi.

Tô Vận mấp máy 'em không chui đầu vào chỗ chết'

Tường Mộ Thừa cười không tiếng động, nụ cười ấy vô cùng thiếu đứng đắn, nhưng không khiến người ta chán ghét. Anh nói thêm với đầu bên kia vài câu rồi vội vàng ngắt máy.

Di động anh còn chưa buông xuống Tô Vận đã lên án: "Tường Mộ Thừa, anh thật là quá đáng quá thể, anh làm gì với nội y của em rồi?"

Tường Mộ Thừa vẫn ung dung nhìn cô, cười như có như không: "Con mắt nào em thấy anh làm vậy? Hay em muốn nhắc anh rằng giờ em không có mặc nội y?"

Mặt Tô Vận nháy mắt đỏ như tôm.

Tường Mộ Thừa đi đến bên cạnh cô, nhìn kỹ càng, cố ý nói: "Tô Vận, em đã không mặc nội y lại còn mặc quần áo của anh."

Tô Vận tức muốn học máu, đá chân anh: "Tường Mộ Thừa, anh quá đáng vừa thôi, rốt cục anh cho em ăn cái gì mà em ngủ như chết thế!"

Tường Mộ Thừa vẫn không đổi giọng: "Thấy em ngủ không yên ổn nên anh thả chút thuốc ngủ vào cốc nước cho em uống, nếu không sao em lại ngủ sâu như thế chứ."

Đồ khôn, đã hạ được người ta còn nói như mình có lý lắm.

Tường Mộ Thừa đem hai tay cô khoá ở sau lưng: "Được rồi, đừng náo nữa, anh đều nhìn thấy hết rồi.

Tô Vận ra vẻ trấn tĩnh, chất vấn: "Tường Mộ Thừa, anh cho em uống thứ nước đó thì thôi, vậy mà còn... mà còn..."

Tường Mộ Thừa cười: "Mà còn coi nội y phải không?"

Tô Vận bị anh khoá tay không thể cử động, cô liền dùng đầu gối húc vào đùi anh, nức nở: "Tường Mộ Thừa, anh bắt nạt em!"

Tường Mộ Thừa cũng không làm khó cô nữa, anh buông cô ra rồi ôm vào lòng. “Được rồi được rồi, đừng náo loạn, anh cũng không cố ý làm vậy mà.”

Có thể do mấy ngày nay cô nghỉ ngơi không tốt. Tối qua cô ghé vào ngực anh ngủ, đến nơi anh gọi mà cô không tỉnh, anh đành ôm cô lên giường cho cô ngủ tiếp. Sau đó hình như cô gặp ác mộng, trong giấc ngủ liên tục nhỏ giọng nức nở, anh liền ôm cô vào ngực cô mới yên tĩnh trở lại, nhưng vẫn trần trọc không yên. Anh thấy vậy nên bảo người làm chuẩn bị nước ấm cùng với vài viên thuốc ngủ để cô ngủ ngon.

Lúc đầu cô vô cùng hợp tác uống nước, sau đó uống nhanh quá mà bị sặc khiến anh làm đổ nghiêng cốc, tất cả nước đều đổ vào người cô.

Giải thích đến đây, Tường Mộ Thừa hôn cô một cái, “Anh đặt em vào trong chăn thay quần áo, tuyệt đối không thấy gì hết.” Nhưng chính xác mà nói, tay anh được phúc lợi vô cùng lớn, anh cũng không phải là chính nhân quân tử, anh phải thừa nhận điều này.

Tô Vận hồ nghi nhìn chăm chăm anh: “Thật sự là như vậy?”

Tường Mộ Thừa: “Ồ trong mắt em anh đáng khinh vậy à?”

Tô Vận liên tục lắc đầu: “Đây không phải ý em, em cứ nghĩ anh đùa giỡn.”

Tường Mộ Thừa lời lẽ vô cùng chính đáng: “Anh ăn no đừng mờ mắt?”

Tô Vận nghĩ đi nghĩ lại cũng cảm thấy có lý, cô rút tay, ôm eo anh, xin lỗi: “Anh có đói bụng không? Em đi làm đồ khuya cho?”

Tường Mộ Thừa cười như không cười: “Anh ăn rồi.”

Tô Vận thuận miệng hỏi: “Ăn cái gì?”

Tường Mộ Thừa nghiêm trang trả lời: “Đậu hũ nóng.”

Tô Vận chớp chớp mắt, ăn khuya mà ăn đậu hũ? Cũng đủ hiếm lạ. Cô ngây thơ hỏi: “Anh không cần ăn gì nữa ư? Ăn đậu hũ tiêu hoá dễ nhanh đói lắm.”

Tường Mộ Thừa cười thâm sâu: “Đói bụng sẽ lại ăn tiếp.”

Tô Vận ngốc nghếch hỏi: “Anh ăn không chán à?”

Tường Mộ Thừa: “Ngày nào ăn cũng không chán.”

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Tường Mộ Thừa không hề đùa giỡn cô, anh từng chút một tiến vào cơ thể Tô Vận.

Nếu không phải cô nói trước để anh nhẹ chút, cô rất sợ đau, mà anh cũng nghĩ mình không phải tay mơ, vậy nên giờ vô cùng cẩn thận, chỉ sợ làm đau cô. Nhưng dù động tác anh có nhẹ đến mấy thì Tô Vận vẫn là đau chịu không nổi, cô cắn chặt răng, mắt ầng ậng nước.

Anh mới chỉ tiến vào được một nửa, Tô Vận hoàn toàn căng cứng, cả người cô bám chặt lấy anh, hay chân quặp lấy eo, hai tay vít cổ không cho anh tiến thêm chút động tác nào hết.

Cô khóc lóc: “Anh tư, kích cỡ chúng ta không hợp, vậy chúng ta không phải là nửa kia của nhau có phải không?” Cô càng nói càng thương tâm.

Tường Mộ Thừa thật dở khóc dở cười, anh thở hắt hắt nói: “Tô Vận, anh sẽ nhẹ nhàng, em thả lỏng chút, nếu em không cho anh vào anh sẽ liệt mất.”

Cả người cô dính sát vào người Tường Mộ Thừa, vui đầu ở trong cổ anh. Cô không phải yếu đuối nữ nhi, cũng không sợ đau nhưng hiện tại là rất rất đau, cô một chút động khí nhỏ nhoi cũng không có. Ở phía dưới cơ thể cô tựa chừng như bị xé là đôi, đau đến xuyên tim.

Hai cánh tay Tường Mộ Thừa cũng dùng sức chống ở bên cạnh người cô, cả thể xác và tinh thần anh đều như bị giầy vò, từng giọt mồ hôi trên trán liên tục rơi xuống người con gái, cố gắng hoà hợp một thể với cô.

Anh hết sức kiên nhẫn trấn an: “Tô Vận, không sao mà, lần đầu tiên có chút không quen nhưng về sau sẽ tốt thôi. Anh hứa sẽ nhẹ nhàng mà, em thả lỏng nào, được không?”

“Không được, em đau không chịu nổi, đau lắm.”

Nhưng hiện tại Tường Mộ Thừa đã là tên trên cung không thể không bắn. Anh quay đầu cô lại rồi cúi xuống hôn môi, hôn nước mắt. Giọng anh khàn khàn mà mỉa mai: “Tô Vận, em không cần anh?”

Tô Vận chớp chớp lông mi ướt nhẹp nhìn anh.

Sao lại không cần chứ.

Cô cũng thấy được anh có bao nhiêu khó chịu, toàn bộ tóc đều đã bị mồ hôi thấm ướt, sau lưng cũng vậy, vật đã tiến được non nửa trong cơ thể cô cũng nóng bỏng.

Đấu tranh một lát, Tô Vận mới nước mắt lưng tròng gật đầu: “Muốn...”

Nói xong cô hung hăng nhắm đến vai anh mà cắn.

Tường Mộ Thừa chịu đau hít vào một hơi, mắt anh khép hờ, dưới thân động một cái, hoàn toàn vào trong cơ thể Tô Vận.

Tô Vận kêu một tiếng, mặt mày cô nhú sâu lại, nước mắt giàn giụa.

Cô cảm thấy đau đớn thấu tim gan ấy không chỉ vì tấm màng kia bị xé rách mà là toàn bộ cơ thể cô đã bị anh mở ra, bao chặt lấy anh. Cái cảm giác này tựa như phẫu thuật không thuốc gây tê, đau đớn khiến sống không bằng chết.

Mặc dù cô biết lần đầu tiên của phụ nữ rất đau nhưng loại xô xuyên đau đớn kinh khủng này vượt quá phạm vi tiếp nhận của giác quan. Ai đó bảo là lần đầu tiên sẽ giống như lúc xuyên kim truyền nước biển, ban đầu sẽ hơi đau nhưng dần dần sẽ càng thoải mái.

Nhưng chắc họ còn quên một điều, lần đầu tiên của phụ nữ đau đến mức nào còn do tùy cơ địa mỗi người, và còn liên quan đến cả kích cỡ của người đàn ông nữa. Cùng là đâm vào cơ thể, nhưng mỗi mũi kim và một mũi dao thì cũng đủ để người ta rùng mình ớn lạnh, máu chảy đầm đìa.

Tô Vận cảm giác mình đang bị Tường Mộ Thừa cầm dao đâm xuyên qua cơ thể, đau đến mức cô chỉ muốn gạt anh xuống người.

Thực ra Tường Mộ Thừa cũng không tốt chút nào, vai anh gần như sắp bị Tô Vận cắn đứt, sau lưng hầu như toàn vết cào róm máu, mồ hôi chảy vào miệng vết thương khiến anh đau nhủi mi.

Tường Mộ Thừa không dám làm mạnh, anh kìm chế bản thân di chuyển chậm rãi. Vì cô lo sợ nên bên trong cơ thể khô khốc, theo bản năng co chặt, anh biết nếu mình chỉ động một chút chắc chắn cô sẽ vô cùng đau đớn.

Anh cúi đầu hôn môi cô, dọc một đường hôn từ cằm đi xuống... Anh hết sức nhẹ nhàng lấy lòng Tô Vận.

Từ từ, cơ thể Tô Vận cũng thả lỏng, dần dần ướt át. Lúc ấy Tường Mộ Thừa mới dám di động biên độ nhỏ.

...

Trận hoan ái thật vất vả cũng kết thúc, Tường Mộ Thừa kiệt sức nằm xuống sát cạnh Tô Vận, anh cảm giác như mình vừa chạy bộ hai vạn dặm, không đứng vững, chắc chắn là nhiều hơn.

Tô Vận gắt gao ôm chặt Tường Mộ Thừa. Tường Mộ Thừa dù thoải mái nhưng vì cô đau đớn nên anh cũng không đạt được đỉnh khoái cảm.

Tường Mộ Thừa ôm cô vào lòng, xoa người để cô nằm lên trên, anh vuốt ve bả vai cô, “Xin lỗi em.” Anh đã không làm cô vui sướng.

Tô Vận ngửa đầu hôn yết hầu anh, “Em vui lắm.” Rất vui, rất rất vui vì đã trở thành người phụ nữ của anh.

Tường Mộ Thừa kéo chăn che hai người, nói với cô nhưng cũng như nói với bản thân: “Lần sau sẽ tốt hơn.”

Tô Vận ừ một tiếng, ghé vào ngực anh, vừa rồi tiêu hao nhiều thể lực lẫn nước mắt, cô mơ mơ màng màng, không đến một lúc đã ngủ rồi.

Tường Mộ Thừa lấy một chiếc gối đặt nhẹ nhàng dưới đầu cô, sau đó đắp chăn từ từ, cô dựa vào ngực anh ngủ say sưa, ngón tay anh lướt trên khuôn mặt mềm mại như trứng gà bóc.

Đợi cô ngủ say, Tường Mộ Thừa lại nhẹ nhàng đặt cô lên giường, vén lại chăn rồi vào phòng tắm tắm rửa qua. Sau đó anh lại dùng khăn ẩm lau cơ thể Tô Vận. Cô ngủ rất say, một chút động tĩnh cũng không có.

Buổi tối hôm qua sau khi đi ăn về cũng là anh thay áo ngủ cho cô, cô ngủ say như heo nên anh có thể ăn được vô số đậu hũ, miệng cô thì thoảng sẽ lắm bầm vài câu nhưng không tỉnh.

Tường Mộ Thừa làm xong xuôi thì đầu óc cũng tỉnh táo, hoàn toàn không buồn ngủ. Anh nhìn thời gian, đã là ba giờ sáng, anh đi ra ban công nhìn cả thành phố đang say ngủ, trong khu biệt thự yên tĩnh thì thoảng sẽ có tiếng chó sủa nhà ai đó.

Anh rút di động ra gọi Lâm Việt.

“Anh tư, xảy ra chuyện gì?”

Tường Mộ Thừa châm điều thuốc: “Không có gì, chỉ là không ngủ được.” Nên muốn tìm người nói chuyện phiếm.

Lâm Việt đang ngủ ngon bị dựng dậy, lời nói chưa qua não đã văng ra khỏi miệng: “Anh tư, có phải anh ghen lâu quá rồi nên dục hoá thiêu thân?”

Tâm trạng Tường Mộ Thừa rất tốt, không chấp nhặt câu nói của Lâm Việt, còn nghiêm túc trả lời: “Anh đây đang vô cùng mát mẻ sáng khoái. Không phải Tô Vận nói sao, ở trong cơ thể cô anh hoàn toàn có thể hạ nhiệt.

Đầu óc Lâm Việt dần tỉnh táo, giờ cũng là cuối tháng mười, đêm khuya cũng đã hơi lạnh lạnh, Tường Mộ Thừa lại thấy mát mẻ?

“Có phải là anh tư đang nói chuyện điện thoại với em không?” Da đầu anh tê dại, cảm giác như đang nói chuyện với quý.

Tường Mộ Thừa lập tức trở giọng nghiêm túc: “Lâm Việt.”

“Dạ.” Lâm Việt không tự giác phát run.

Tường Mộ Thừa hạ giọng: “Đoán xem ta là ai?”

Lâm Việt ‘a’ một tiếng, cúp điện thoại.

Khoé miệng Tường Mộ Thừa khoé miệng không tự giác giật một cái, càng nghĩ anh càng không nhìn xuống được, bật cười. Một lát sau, Anh bỗng phát giác chính mình... hơi ngốc nghếch và tê nhạt.

Sau đó Tường Mộ Thừa nghĩ ra một chuyện, nhắn tin cho Lâm Việt: 【 hai giờ chiều ngày mai cậu đến văn phòng tôi. 】

Mười phút sau, Lâm Việt mới trả lời: 【 đến văn phòng anh làm gì? 】

Tường Mộ Thừa: 【 tôi chuyển nhượng cổ phần công ty giải trí cho cậu, miễn phí. Giờ số lượng công ty đang đầu tư vào hơi nhiều, tôi nghĩ không quản được hết. 】

Lâm Việt lần này trả lời nhanh chóng: 【 Hả, anh tư, anh không mộng du chứ. 】

Tường Mộ Thừa: 【 tôi rất tỉnh, cậu trả lời một lần duy nhất, muốn hay không? 】

Lâm Việt: 【 muốn muốn muốn, ngày mai hai giờ buổi chiều em sẽ đứng giờ đến. 】

Lâm Việt ngây ngốc nhìn màn hình di động, chẳng lẽ là bởi vì bữa cơm tối qua anh giúp Tường Mộ Thừa thành công tuyên thệ quyền sở hữu với Tô Vận nên cao hứng chuyển nhượng cổ phần cho mình?

Nhất định là vậy rồi.

Đấy, thế mới nói đu theo Tô Vận thế nào cũng có miếng ngon mà.

*

Lúc Tô Vận tỉnh lại đã là 10 giờ.

Trên đầu giường Tường Mộ Thừa để lại tờ ghi chú:【 anh ở thư phòng xử lý văn kiện, em tỉnh dậy thì gọi anh. 】

Xem xong Tô Vận cũng không gọi anh. Cô kìm chế khó chịu trong người đi vào phòng tắm tắm nước ấm. Trên người cô toàn là dấu vết Tường Mộ Thừa lưu lại, trừ cổ và cánh tay thì chỗ nào cũng chỉ chít dấu hôn.

Trong bồn tắm tràn ngập hương nước hoa nhè nhẹ, nhưng trong cơ thể cô vẫn mang mùi hương riêng có của anh, cô nhẹ nhàng hắt nhẹ nước lên vai, miêngj không nhìn được cười khẽ.

Tường Mộ Thừa đứng tựa vào bồn rửa tay bên cạnh, cười như không cười: “Ngủ đã rồi nên vui vẻ à?”

Tô Vận đột nhiên ngẩng đầu, nhúu mày: “Anh vào lúc nào vậy?”

“Từ lâu rồi.”

Tô Vận: “...”

Đều đã nhìn thấy hết của nhau, cũng không cần thiết phải che đậy gì.

Cô hỏi: “Anh làm việc xong rồi?”

“Ừm.” Anh đi qua ngồi xổm cạnh bồn tắm, cầm lấy khăn lông lau tóc cho cô, “Em còn đau không? Nếu không thoái mái để anh đi mua thuốc.”

Tô Vận lắc đầu: “Không sao, không cần mua gì đâu.”

Cô dùng đầu ngón tay dính nước luôn quanh cổ anh.

Tường Mộ Thừa vẻ mặt bất đắc dĩ mà nuông chiều búng trán cô một cái. Tô Vận không nhịn được nhoèn cười, cô lại lướt ngón tay ấn vào miệng anh, hỏi: “Hôm nay anh bận không? Không cần đến công ty ư?”

Tường Mộ Thừa cẩn thận lau tóc cô: “Buổi chiều anh phải đến công ty. Buổi tối em muốn đi chơi đâu, anh đưa em đi.”

Tô Vận lắc đầu: “Em cũng không biết, thật ra em không biết nhiều chỗ ở Bắc Kinh. Tuy đã làm việc ở đây ba năm nhưng đa số thời gian đều ở bệnh viện.”

Tường Mộ Thừa: “Đừng nóng vội, em còn cả buổi chiều để suy nghĩ.”

Tường Mộ Thừa ăn cơm trưa xong liền đi làm, Tô Vận sau đó đi đi lại lại trong biệt thự, cô đứng ở cầu đá nhỏ xem cá bơi trong ao, xem chán cô lại ngồi lên xích đu, hồi tưởng lại giấc mộng tối qua.

*

Tường Mộ Thừa chân trước vừa đến văn phòng thì Lâm Việt cũng tới ngay sau lưng. Lâm Việt không khách khí, tự rót cho mình chén nước rồi hỏi Tường Mộ Thừa có muốn uống hay không.

“Anh không khát.” Tường Mộ Thừa mở máy tính, nhìn Lâm Việt: “Tối qua sau khi anh về, Viên Đình có tìm cậu không?”

“Không, chị ấy bị Phó Minh Diễm bắt nạt phát khóc, chắc chắn là đến nhà chồng mách tội.” Lâm Việt bất đắc dĩ lắc đầu.

Tường Mộ Thừa đang gõ ngón tay trên bàn không theo nhịp gì, bỗng dừng lại, “Lâm Việt, anh phải nói trước với cậu, nếu Viên Đình dám chạm đến điểm giới hạn của anh, anh sẽ không nhường cho kẻ nào một chút mặt mũi đâu, kể cả cậu.”

Lâm Việt cũng hiểu, có thể chạm đến giới hạn của Tường Mộ Thừa nhất định không phải chuyện nhỏ rồi, mà anh cũng không ưa thích gì tính cách Viên Đình.

Bất quá anh vô cùng tò mò: “Anh ư, sao anh biết Phó Minh Diễm là bạn trai cũ của Tô Vận?”

Tối hôm qua trước khi ăn cơm, Tường Mộ Thừa nhắn tin cho anh, nói Phó Minh Diễm là bạn trai của Tô Vận, kêu anh trên bàn ăn nói chuyện phải chú ý.

Tường Mộ Thừa đưa cốc cho Lâm Việt: “Lấy nước cho anh.”

“Không phải anh kêu không khát à?”

“Giờ anh khát thì sao.”

“...”

Lâm Việt lấy nước cho anh, Tường Mộ Thừa uống hơn nửa cốc mới nói: “Nhiên Nhiên nói với anh, giục anh phải theo đuổi Tô Vận nhiệt tình, còn nói có bác sĩ tên Phó Minh Diễm cũng thích Tô Vận.”

Toàn bộ bệnh viện chỉ có một người tên Phó Minh Diễm. Mà anh cũng biết một người tên Phó Minh Diễm, nếu anh nhớ không sai thì vị Phó Minh Diễm này còn cùng trường đại học với Tô Vận.

“Chỉ là như thế?” Lâm Việt trợn mắt há mồm, anh cũng giỏi quá đi.

Tường Mộ Thừa trả lời qua loa: “Ừ.” Hơn nửa hai ngày rồi tinh thần Tô Vận liên tục bất thường, khóc mấy hôm liền, cô còn nói hôm đó là vừa gặp người quen ở nhà ăn.

Lúc ấy anh liền biết trong quá khứ cô có người yêu, nhưng vì cô không nói nên anh sẽ không hỏi.

Hơn nửa hôm sinh nhật Lâm Việt, Viên Đình thể hiện thái độ thù địch với Tô Vận, còn có chuyện của Tô Thế Khải, anh nghi ngờ chấp nói tất cả lại với nhau liền thấy được rõ ràng.

Anh kết luận Tô Vận và Phó Minh Diễm quan hệ không hề bình thường. Hôm qua lúc vào phòng ăn, Tô Vận phản ứng hơi thất thố đã chứng thực suy đoán của anh.

Lâm Việt một tay ôm cánh tay, mu bàn tay chống cằm trầm tư, cảm xúc phức tạp. Sau một lúc lâu anh khó hiểu hỏi Tường Mộ Thừa: “Anh biết rõ trước

kia Tô Vận và Phó Minh Diễm là một đôi, tại sao còn đem Tô Vận trở lại khoa tìm?”

Ngón tay Tường Mộ Thừa nhẹ nhàng vuốt ve cổ nước, không đều cập việc này còn tốt, nói đến là anh thấy uất ức. Anh mà biết sớm Phó Minh Diễm là tình đầu của Tô Vận thì đã không thu xếp cho Tô Vận quay lại khoa tìm rồi.

Hai ngày trước đó anh đã đến chào hỏi với viện trưởng, cả phòng chủ nhiệm đều biết, bao gồm cả Phó Minh Diễm. Giờ anh không cho Tô Vận quay lại khoa tìm thì viện trưởng sẽ hỏi lý do. Lúc đấy anh phải đáp sao? Nói là sợ vợ tương lai bị cướp mất tư?

Sao có thể nói ra như thế được.

Huống hồ anh không nghĩ mình sẽ thua Phó Minh Diễm, như vậy Phó Minh Diễm sẽ nghĩ anh sợ anh ta.

Tuy trong lòng vô cùng phức tạp lo được lo mất nhưng anh vẫn quyết định vì tương lai phát triển của Tô Vận, cho cô công tác ở khoa tìm.

Một hồi sau Tường Mộ Thừa nhìn Lâm Việt, đang hoàng thả một câu không biết xấu hổ: “Anh phải làm cho Tô Vận đối mặt với chính tình cảm của mình, người của quá khứ thì nên buông tay.”

Lâm Việt hỏi anh: “Anh không sợ?”

Giọng Tường Mộ Thừa nhàn nhạt: “Sợ cái gì?”

Lâm Việt nhắc nhở: “Anh không sợ vạn nhất Tô Vận cùng Phó Minh Diễm nói lại tình xưa, sau đó Tô Vận sẽ không cần anh nữa?”

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tường Mộ Thừa hơi giật mình, nhưng sau đó anh lại cất giọng khinh khinh: “Chả nhẽ Phó Minh Diễm có gì tốt hơn anh hả?”

Lâm Việt thật thà khai báo: “Trừ chuyện anh ta không nhiều tiền bằng anh, điểm nào cũng không hề thua kém.”

Tường Mộ Thừa ngược mắt, im lặng nhìn chằm chằm Lâm Việt vài giây, cũng lười tranh luận chuyện này. Anh liếc nhìn đồng hồ, trợ lý Khương chắc cũng sắp tới rồi.

Lâm Việt lo sợ cho chính mình nói tiếp: “Nếu Phó Minh Diễm và anh đều có xuất thân giống nhau, nói không chừng hai người sẽ đều ngang cơ nhau đó.”

Nếu anh là phụ nữ nhất định sẽ không do dự mà chọn Phó Minh Diễm, ai mà chả thích được đàn ông quan tâm chăm sóc chứ. Cái loại người lạnh lẽo như Tường Mộ Thừa rất không thích hợp lấy làm chồng.

Tường Mộ Thừa uống mấy ngụm nước, mặt không đổi nhìn Lâm Việt: “Chỉ bằng anh ta không có tiền, vậy mà còn đòi so sánh với anh?”

Lâm Việt: “...” Thật chưa thấy qua ai tự phụ như vậy.

Anh nhìn không được đã kích Tường Mộ Thừa: “Anh chưa từng nghe qua câu này sao, có người nói em anh không hoàn hảo, nhưng anh chính là người duy nhất. Nói không chừng câu đó chính là miêu tả vị trí của Phó Minh Diễm trong lòng Tô Vận, chính là loại tồn tại đặc biệt như thế. Cũng như trên đời này còn nhiều người phụ nữ hơn Tô Vận nhưng anh đều không có cảm giác sao?”

Tường Mộ Thừa híp mắt lạnh lùng nhìn Lâm Việt, cũng không nói lời nào.

Lâm Việt cũng cảm nhận được hơi thở nguy hiểm phả vào người, anh rùng mình, trong nháy mắt bật chế độ ton hót: “Nhưng em có thể đảm bảo với anh Tô Vận rất kháng cự với tình cảm của Phó Minh Diễm, chính là tình cảm của anh ta như keo 502, muốn bậy ra cũng không bậy được.”

Lúc này trợ lý Khương gõ cửa đi vào, mang theo hợp đồng chuyển nhượng cổ phần đưa cho anh, “Tổng tổng, đây là hợp đồng anh yêu cầu soạn thảo.”

“Ừ.” Tường Mộ Thừa cầm lấy bút trên bàn ký vào phần của mình rồi đưa lại cho trợ lý Khương để anh ấy đi làm tiếp một bản khác chuẩn bị cho thứ Hai.

Lâm Việt hơi khó hiểu, “Anh tư, anh đem cổ phần chuyển nhượng cho em, em cũng phải được ký tên chứ.” Chả nhẽ không định cho anh ký?

Trợ lý Khương giải thích: “Lâm tổng, thứ hai luật sư sẽ liên hệ anh, đến lúc đó anh sẽ đến ký ở công ty giải trí Lại Thiêm.” Sau đó trợ lý Khương cúi

người, cầm hộp đồng mang ra ngoài.

Lâm Việt đắm chiêu nhìn Tường Mộ Thừa: “Thế anh gọi em đến đây làm gì?”

Tường Mộ Thừa không hề hấn gì nói: “Không gì cả.”

Lâm Việt: “...”

Tường Mộ Thừa quay quay bút máy trong tay, hỏi Lâm Việt: “Biết vì sao anh lại cho cậu cở phần không điều kiện không?”

Lâm Việt sờ sờ mũi, trầm nghĩ, vì em lớn lên đẹp trai, nên anh yêu em.

Thật ra anh không biết tối qua Tường Mộ Thừa chấp dây thần kinh nào đó, tự dưng nửa đêm nửa hôm không ngủ được gọi điện muốn sang tên toàn bộ cổ phần anh sở hữu ở công ty giải trí, một xu cũng không cần.

Anh vô cùng vui vẻ, mãi nửa ngày sau mới ngờ ngợ đây là cái bẫy. Làm sao tự nhiên trên trời lại rơi xuống miếng thịt béo bở cơ chứ?

Lâm Việt nghĩ mãi không ra, liền hỏi: “Vậy sao anh lại muốn chuyển nhượng cho em?”

Tường Mộ Thừa cũng không định quanh co: “Bởi vì Tô Nịnh Nịnh là nghệ sĩ của công ty này.”

“Cái gì?” Giọng điệu Lâm Việt kéo cao lên vì kích động, thiếu trút nửa anh trượt từ trên tay vịn sôpha xuống đất, sau khi ngồi ổn định, anh xác nhận lại: “Tô Nịnh Nịnh thật sự là người của công ty này?”

Tường Mộ Thừa: “Ừm.”

“Thảo nào!” Anh còn cho rằng Tô Nịnh Nịnh vẫn còn ở công ty cũ, trong khoảng thời gian gần đây anh luôn bận ở nước ngoài, nên không chú ý đến chuyện này.

Tường Mộ Thừa vô cùng nghiêm túc, nói cổ phần này vốn là trên danh nghĩa Tô Vận cho Tô Nịnh Nịnh, nhưng Tô Nịnh Nịnh lại không hiểu rõ về khoản này nên muốn giao cho Lâm Việt tạm thời quản lý, nhưng cũng có một số điều kiện ràng buộc.

Tường Mộ Thừa đang nói có ý dừng lại một lúc, sau đó trở giọng mang ý cảnh cáo: “Lâm Việt, trước đây cậu có bao nhiêu chơi bởi, mỗi ngày đổi một cô thì anh cũng không quan tâm, Nhưng nếu cậu dám đổi xử như vậy với Tô Nịnh Nịnh, cậu có thể đoán được hậu quả rồi đấy!”

Lâm Việt không ngừng gật đầu, “Biết, biết rồi, là chết không có chỗ chôn.”

“Biết thì tốt!”

*

Sau khi rời công ty, Tường Mộ Thừa tranh thủ đến bệnh viện. Tối qua anh và Tô Vận ở nhà, đưa người giúp việc qua trông đêm, không biết cô nhóc nghịch ngợm kia có giận dỗi gì không.

Khi anh tới phòng bệnh, Nhiên Nhiên còn đang chơi game trên di động.

Nhiên Nhiên nghe tiếng động ngẩng đầu, lờ mờ Tường Mộ Thừa một cái: “Cậu.” rồi lại tiếp tục cúi đầu chơi trò chơi.

Tường Mộ Thừa ngồi ở mép giường, tịch thu di động: “Miệng vết thương không đau nữa đúng không?”

Nhiên Nhiên bắt mắt trừng mắt: “Cháu chơi một chút cũng không được?”

“Không được!” Tường Mộ Thừa thái độ không cho phép thương lượng, anh giữ di động Nhiên Nhiên trong lòng bàn tay, như đang nghĩ gì nhìn chăm chăm cô bé, cuối cùng nhượng bộ: “Như vậy đi, nếu bài kiểm tra văn tới cháu được 50 điểm trở lên, cậu sẽ cho cháu chơi thoải mái một tuần.”

50 điểm?

Quá cao.

Quá khó.

Nhiên Nhiên mếu máo, “Không thêm, không chơi.”

Tường Mộ Thừa không khỏi nhú mày, bắt mắt nói: “Cháu không thể có ý chí một chút sao? Bài thi 120 điểm được 50 điểm mà còn khó?”

Nhiên Nhiên trợn trắng mắt, không trả lời.

Tường Mộ Thừa mở di động cô bé, gỡ trò chơi, nhân tiện cũng xóa luôn tài khoản của cô nhóc, miệng nhắc nhở: “Gửi lời của cậu đến cậu bạn trai của

cháu, nếu còn muốn cái lại trò chơi cho cháu, cậu sẽ lập tức làm cho trò vòng đu của công ty đổ tê liệt trong đêm.”

Nhiên Nhiên lại trợn mắt, trong lòng thầm nghĩ, cậu khốn nạn.

Tường Mộ Thừa vào nhà vệ sinh rửa tay, chuẩn bị gọt vỏ táo cho Nhiên Nhiên, trong lúc vô tình anh xoay mặt nhìn thấy bên cạnh cửa sổ có một bó hoa loa kèn, anh nhú mày, hỏi cô nhóc: “Buổi sáng có người đến thăm?”

Nhiên Nhiên quay nhìn bó hoa, sau đó liếc nhìn anh, vẻ mặt bất mãn, “Vâng, là người phụ nữ tên Hạ Kiều đó!”

Sắc mặt Tường Mộ Thừa khề thay đổi: “Tại sao cô ấy lại đến thăm cháu?”

Tường Mộ Thừa nhú mày càng sâu, anh có chút không vui: “Cô ấy nói chuyện đó với đứa nhóc như cháu làm gì!”

Nhiên Nhiên chun mồm, “Còn sao nữa, chắc chắn là muốn cùng cậu gương vỡ lại lành...”

Tường Mộ Thừa lạnh giọng quát: “Nói bậy.”

Nhiên Nhiên phản bác: “Cháu không nói bậy! Cô ấy trước kia coi cháu như cái gai, nhất định cảm thấy nếu không vì cháu thì đã kết hôn với cậu rồi. Nhưng đột nhiên giờ lại thay đổi thái độ 180 độ, hỏi han ân cần, à không, là bằng mặt mà không bằng lòng. Cô ấy còn chưa gặp cậu sao? Hừ ghét chết đi được.”

Tường Mộ Thừa: “Về sau cô ấy sẽ không xuất hiện trước mặt cháu nữa!” Anh bắt đầu gọt táo, Nhiên Nhiên cũng không nói gì nữa. Anh thi thoảng liếc nhìn cô nhóc một cái, hừ, hoá ra vẫn làm mặt xấu.

Tường Mộ Thừa gọt xong cắt một miếng táo liền ăn luôn, hương vị không tồi, đúng là vị Nhiên Nhiên thích. Anh đưa mấy miếng táo đã cắt cho cô bé, sờ sờ đầu hỏi: “Tối qua ngủ được không?”

Nhiên Nhiên: “Khá tốt, đêm nay cậu đừng tới đây nữa, cháu cảm thấy mẹ còn cần cậu hơn cháu đấy.” Cậu không tới, bạn trai cháu có thể tới rồi.

Tường Mộ Thừa ho nhẹ hai tiếng, che dấu sự xấu hổ, lần đầu tiên anh đối mặt với sự chế nhạo của Nhiên Nhiên mà không thể nói gì.

Nhiên Nhiên ngồi dậy, ngoắc ngoắc ngón tay với Tường Mộ Thừa: “Cậu ngồi gần đây cho cháu mượn vai xù.”

Tường Mộ Thừa ngồi xuống cạnh cô bé, đem đầu cô dựa vào ngực, áy náy: “Có phải đêm qua ngủ không ngon không?” Cô bé có thói quen trước khi đi ngủ phải có người đọc sách cho, tối qua anh lại quên mất...

Nhiên Nhiên lắc đầu, gọi: “Cậu.”

“Ừm?”

“Nếu, nếu... ý cháu là nếu Hạ Kiều lại tìm cậu, cậu sẽ... sẽ cùng cô ta quay lại không?”

“Chuyện người lớn, trẻ còn đừng có suy nghĩ.”

Nhiên Nhiên ngẩng đầu, ánh mắt kiên định: “Cháu không nhỏ nữa, cậu trả lời đi.”

Tường Mộ Thừa nghiêm túc: “Sẽ không có chuyện đấy đâu!”

Nhiên Nhiên thầm thở phào: “Cậu, giờ cậu đã ở cùng mẹ rồi, cậu không được phép thành một tên tiện nam, ăn trong bát nhìn trong nồi.”

Tường Mộ Thừa vẻ mặt buồn bực: “... Nhiên Nhiên, những lời này cháu học được ở đâu?”

“Tiểu thuyết đó.”

“Về sau không được đọc mấy tiểu thuyết này!”

Nhiên Nhiên bằng mặt không bằng lòng nói: “... Biết ạ.”

Tường Mộ Thừa nói chuyện với Nhiên Nhiên một lúc, sau đó lại đọc sách cho cô bé nghe. Nhiên Nhiên nghe sau đó liền mơ màng sắp ngủ, Tường Mộ Thừa mở nhạc nhẹ, cô bé rơi vào giấc ngủ say.

Tường Mộ Thừa ra khỏi bệnh viện thì đi vào tiệm bán hoa mua một bó hoa hồng. Anh không biết Tô Vận thích hoa gì, nhưng chắc chắn mua hoa hồng sẽ không sai đâu nhỉ, phụ nữ đều yêu hoa hồng mà.

Trên đường về, Tường Mộ Thừa luôn suy nghĩ lời của Nhiên Nhiên trong phòng bệnh, anh lấy di động ra gọi Trì Hường Đông.

Trì Hường Đông giờ cứ nhìn thấy điện thoại của Tường Mộ Thừa là lại e ngại. Anh bị chỗ sườn heo chua ngọt kia làm cho phát bệnh ra rồi, giờ cảm giác dạ dày mình vẫn toàn vị sườn xào chua ngọt.

Đa đầu anh tê rần đặt điện thoại lên tai: “Anh tư?”

Tường Mộ Thừa đi thẳng vào vấn đề: “Hạ Kiều ly hôn?”

Trì Hường Đông sững sờ sau một lúc lâu mới hoàn hồn, “Đúng vậy, là mấy ngày hôm trước rồi, em cũng là nghe một công ty luật đối tác nói là họ đã phân chia tài sản, tuy nhiên chồng cô ấy nhất quyết không chịu nhường ngôi nhà họ ở...”

Trì Hường Đông blah blah một hồi vô cùng hào hứng thì Tường Mộ Thừa cắt ngang: “Cô ấy ly hôn sau có gọi cậu không?”

Trì Hường Đông bị nghẹn, “Cô ấy gọi em làm gì? Không phải em...”

Nói đến đây, Trì Hường Đông lơ mơ cảm nhận được dường như Tường Mộ Thừa còn tình chưa dứt với Hạ Kiều, không sao tự nhiên lại bát quái như vậy?

Aiz, đàn ông thực ra đều không chịu được cảnh bị đá. Lúc trước Hạ Kiều chia tay Tường Mộ Thừa xong liền kết hôn chớp nhoáng, hẳn là Tường Mộ Thừa chịu đủ kích không nhỏ.

Trì Hường Đông không dám hỏi nhiều, chỉ có thể mịt mờ nhắc nhở: “Anh tư, tuy người ta nói người cũ luôn tốt đẹp, nhưng em cảm thấy vẫn là chị dâu hợp anh hơn.”

Tường Mộ Thừa không nói tiếp, cũng không giải thích, lại hỏi Trì Hường Đông có số điện thoại của Hạ Kiều không.

Trì Hường Đông hết sức giật mình: “Anh không có?”

Tường Mộ Thừa: “Trì Hường Đông, cậu nói lời vô nghĩa ngày càng nhiều!”

Trì Hường Đông: “... Em gửi anh ngay. Chính là anh em với nhau, em phải nhắc nhở anh một câu, vẫn là chị dâu hợp...” Không đợi anh nói xong, Tường Mộ Thừa đã treo điện thoại.

Trì Hường Đông dí miệng vào điện thoại mắng chửi Tường Mộ Thừa một lúc, nghĩ mãi không rõ Tường Mộ Thừa muốn làm gì?

Ăn lại đồ cũ ư?

Tường Mộ Thừa có số điện thoại liền lập tức gọi, mãi không có ai nhắc máy. Anh lại gọi tiếp cuộc nữa, đến lần thứ ba thì mới có người nghe.

“Alo, ai ở đầu kia thế?”

Giọng Tường Mộ Thừa trước sau lãnh đạm: “Là tôi.”

Hạ Kiều đang bận, đương sự đang bỏ sung chứng cứ, văn phòng rất ồn ào, cô gật đầu xin lỗi khách, chỉ chỉ di động bên tai, đi ra ngoài.

Cô đang xem hồ sơ nhiều đến mức đau đầu hoa mắt, vừa rồi tiếng ‘là tôi’ cô thật không nghe ra là ai, liền hỏi: “Ngại quá, vừa rồi tôi không nghe rõ anh nói cái gì.”

Tường Mộ Thừa cố gắng nhấn nại: “Là tôi!”

Hạ Kiều ngẩn ra, sóng điện thoại truyền đến thanh âm... rất quen thuộc ha, nhưng cô vẫn nghĩ không ra là ai, chắc là không phải là khách nhĩ, cô vẫn luôn lưu số khách hàng lại.

“Xin lỗi, gần đây tôi thật sự bận quá, khách hàng lại nhiều, không nhận ra anh là ai.”

Tường Mộ Thừa không có ý tào lao, nói thẳng: “Tường Mộ Thừa!”

Hạ Kiều hí hóp mắt, mẹ nó, cô không nghĩ tới là Tường Mộ Thừa đâu, giọng điệu lập tức chuyển sang trêu chọc nói: “Hoá ra là anh, bạn trai cũ!”

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Hạ Kiều chưa từng trông mong rằng Tường Mộ Thừa có thể đáp lại tình cảm của mình. Việc anh chủ động gọi điện thoại tới khiến cô thụ sủng nhược kinh, à không, là cảm động đến rơi nước mắt.

Đợi một lúc lâu mà Tường Mộ Thừa ở bên kia chưa lên tiếng. Hạ Kiều biết chắc chắn ông cụ đại nhân này đang bắt nắn cách chào hỏi của cô, gọi anh là bạn trai cũ.

Giờ anh tương đương với ‘kim chủ’ của cô rồi, không thể chấp nhận được, cô bèn nói trước: “Anh tư, hôm nay ngọn gió nào chuyển hướng thổi làm anh gọi cho em vậy? À, nhất định là do Nhiên Nhiên phải không? Sao anh lại có số của em thế? Lúc đó em không có cho Nhiên Nhiên số mà, là anh thuộc số rồi phải không?”

Sau khi nói xong Hạ Kiều cười khanh khách không ngừng, cô biết mình đã đạt đến cảnh giới của bản thân khi lấy chính mình ra đùa giỡn.

Tường Mộ Thừa rút cuộc cũng mở miệng, giọng không đổi, lãnh đạm xa cách, mang theo một chút không kiên nhẫn: “Nói xong chưa?”

“Đương nhiên là chưa, nói ba ngày ba đêm cũng không hết đâu.” Hạ Kiều dựa lên tay vịn cầu thang, “Anh nói đi, gọi em có việc gì, dù sao cũng không phải trò chuyện yêu đương.”

Tường Mộ Thừa hỏi trực tiếp: “Ai nói cho em Nhiên Nhiên nằm viện?”

Anh nói thẳng luôn, không chút độ ẩm, cũng may Hạ Kiều đã quen với điều này.

Hạ Kiều hút một hơi thuốc, chậm rãi thả khói, cười nói: “Sao anh không hỏi là tại sao em lại đến gặp Nhiên Nhiên?”

Tường Mộ Thừa lạnh lùng nói: “Hạ Kiều!”

Biết anh không kiên nhẫn, nhưng Hạ Kiều giờ không còn sợ anh như trước kia, cô giờ rất thích đối nghịch với Tường Mộ Thừa, miệng lưỡi cứng đầu: “Không nói đây, anh đoán đi.”

Tường Mộ Thừa không rảnh để ý đến cô nàng, suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Viên Đình?”

“Đã biết mà còn hỏi.”

Tường Mộ Thừa trầm mặc một lát, sau đó cảnh cáo: “Về sau em không được gặp Nhiên Nhiên.”

Hạ Kiều cảm thấy bị tổn thương: “Tường Mộ Thừa, anh quá đáng vừa thôi. Anh không biết em vừa ly hôn, tâm trạng rất yếu đuối à?”

Tường Mộ Thừa không có một chút quan tâm, cũng chẳng có kỳ tâm trạng của Hạ Kiều: “Là do em tự làm tự chịu, lúc trước anh đã nói rồi, là em không nghe lời.”

Hạ Kiều thầm nghĩ, tại sao em phải nghe lời anh? Em muốn gả cho anh, anh không phải không nghe lời em sao?

Chỉ là lúc trước nếu cô nghe anh khuyên nhủ, không gả cho tên tiện nam kia thì biết đâu giờ đã không như thế này.

Cô lại hung hăng hút một hơi thuốc, mịe nó, từ khi nào cô thành cái loại người như giờ vậy?

Trong nháy mắt, giọng cô lại trở lại như xưa, ngọt xót: “Anh tư, như thế này nhé, anh giúp em dạy dỗ tên tiện nam kia một trận?”

Tường Mộ Thừa không chút lưu tình: “Không phải nghĩa vụ của anh.”

Hạ Kiều nghe xong không để ý, cợt nhả: “Anh tư, anh phải trả công, em đã thành thật nói là do Viên Đình rồi, anh không có gì để cảm ơn à?”

Cô cũng không biết tại sao đột nhiên Viên Đình lại đến công ty luật tìm cô. Tuy rằng Viên Đình nói rằng đến để xin tư vấn về mấy điều khoản trong luật, nhưng bằng giác quan thứ sáu, cô đã phát hiện ra ý đồ không tốt của Viên Đình.

Tán gẫu một lúc, Viên Đình làm như vô ý nhắc đến Tường Mộ Thừa, còn nói Nhiên Nhiên đang ở viện.

Cô đến thăm Nhiên Nhiên, nói chuyện phiếm với cô bé, còn cố ý nói mình đã ly hôn để Nhiên Nhiên chú ý, sau đó sẽ nói với anh. Cô nghĩ với người suy nghĩ thấu đáo như Tường Mộ Thừa nhất định sẽ chủ động tìm mình. Quả thật chiều qua cô mới đi thăm Nhiên Nhiên mà chớp mắt giờ anh đã gọi đến. Hạ Kiều không biết một lát lại chuyện vừa rồi: “Anh xem cảm ơn em ra sao đi.”

Tường Mộ Thừa tiết kiệm nước bọt: “Anh còn có việc.”

Hạ Kiều bết anh đang định cúp máy, không muốn nói chuyện tào ao, bèn sốt ruột hỏi: “Chờ một chút, Viên Đình định làm gì vậy?”

“Không biết.”

Hạ Kiều ném tàn thuốc vào thùng rác, cô cũng không nghĩ anh sẽ nói cho cô biết, cô nhắc nhở: “Dù sao anh nên đề phòng cô ta cho tốt, người phụ nữ này không đơn giản đâu. Giờ công ty chế dược của nhà cô ta và công ty của anh đang có xung đột lợi ích, anh phải cẩn thận không kẻ tiểu nhân đâm từ sau lưng đó.”

Tường Mộ Thừa xoa xoa ấn đường: “Ừ.” Vì thế nên anh lại hỏi cô một câu: “Sau này em có dự định gì không?”

Chuyện chuyển phát 180 độ làm Hạ Kiều nhất thời chưa phản ứng lại kịp, một lúc sau cô mới hiểu ra, hoá ra Tường Mộ Thừa cũng biết quan tâm người khác à?

Cô hiện tại rất tò mò, trước mặt Tô Vận anh là người như thế nào?

Vẫn lạnh như băng giống như lúc này?

...

Về về sau có dự định gì không?

Hạ Kiều nhìn thuốc cháy trên tay, trầm mặc vài giây rồi trả lời Tường Mộ Thừa: “Đương nhiên là kiếm tiền. Hiện tại em phát hiện có tiền sẽ tìm được đàn ông tốt, ngày ngày vui vẻ, thậm chí có thể tìm mấy người đàn ông liền để hầu hạ, không cần lo lắng bị phản bội.”

Sau đó cô bị sặc thuốc ho khan vài tiếng.

Tường Mộ Thừa: “Như thế nào lại học ai hút thuốc?”

Hạ Kiều cười: “Nghe nói phụ nữ hút thuốc rất có nị lực. Aizz, anh tư, nghe nói anh tìm được chị dâu xinh đẹp, khi nào giới thiệu cho em với.”

Tường Mộ Thừa từ chối rất kiên quyết: “Không cần thiết.”

Hạ Kiều cũng không giận, vẫn là cười: “Anh tư, người như anh thế mà cũng biết yêu à? Yên tâm em sẽ không dọa chị dâu chạy mất dép. Đúng rồi, cô ấy là bác sĩ?”

Ấn đường Tường Mộ Thừa nhấn lại: “Viên Dĩnh nói?”

Hạ Kiều: “Đúng vậy, cô ta còn nói rất nhiều, đại khái là cảm thấy em đã ly hôn, cổ vũ em trở về tìm anh đấy. Cho nên em nói cô ta không đơn giản chút nào, anh nên đề phòng.”

“Biết rồi.” Tường Mộ Thừa lại lần nữa nhắc nhở cô: “Nhớ rõ về sau đừng xuất hiện ở trước mặt Nhiên Nhiên. Nếu con bé không vui anh thì công ty luật của em không cần mở cửa nữa đâu.”

Tiền sư bố nhà anh!

Hạ Kiều giậm chân: “Tường Mộ Thừa, anh là kẻ qua cầu rút ván, đồ vô lương tâm!”

Tường Mộ Thừa nhàn nhạt nói: “Em nhớ kỹ lời anh nói là được.”

Hạ Kiều bị chọc tức không nói nên lời.

Tường Mộ Thừa cúp điện thoại xong liền suy nghĩ lại toàn bộ sự việc xảy ra gần đây, anh cảm giác có chỗ không đúng, nhưng lại không nói ra được là chỗ nào.

Cũng có thể là chân tướng sự việc đang tới gần, anh không tin được.

Anh nhắn tin cho trợ lý Khương: 【cậu giao việc chuyển nhượng cổ phần cho thư ký, thứ hai đi cùng tôi đến thành phố C, nhớ đặt vé máy bay buổi sáng】

Tường Mộ Thừa về biệt thự thấy không thấy Tô Vận trong phòng khách, quản gia nói bác sĩ Tô đang ở sân tennis.

Nghe vậy, Tường Mộ Thừa không khỏi nhú mày. Trời tối nhanh, cô một mình ra sân tennis làm gì? Anh chưa kịp thay quần áo đã đến thẳng sân tennis ở đằng sau.

Buổi chiều hôm mơ màng, đèn đường ngoài kia đã sáng lên, điểm ánh sáng vào bầu trời nhá nhem tối, quang cảnh vô cùng bình yên, ấm áp.

Ở khu vực nghỉ ngơi trong sân tennis, Tô Vận đang ngồi trước bàn nhìn thần thờ ra sân bóng, Tường Mộ Thừa bước đến cô cũng không phát hiện ra.

Tường Mộ Thừa đi qua, lấy một cái ghế ngồi xuống cạnh cô. Tô Vận nghiêng đầu cười với anh: “Anh về lúc nào thế?”

“Vừa về.” Tường Mộ Thừa một tay để trên bàn, một tay ôm lấy cô hỏi cô tại sao không ở trong nhà?

Tô Vận nắm lấy tay anh ở trên bàn, áp mặt vào lòng bàn tay ấm áp ấy, “Em đang nhớ lại cảnh anh chơi bóng hôm đó.”

“Về sau anh dạy em chơi.”

Tô Vận gật đầu, sau đó nhìn anh nhẹ nhàng, không nói gì, cứ như vậy cười cười. Anh ngồi ngược sáng, khuôn mặt như hoà vào không gian phía sau mộng ảo, nhưng cô lại thấy vô cùng rõ ràng, tựa như muốn lưu giữ hình ảnh này vào đầu mãi mãi.

Tường Mộ Thừa bắt lấy cơ hội cúi người lại gần, nhẹ nhàng mút môi cô vào, hôn sâu. Tô Vận kim không được tiếng ‘ưm’ nho nhỏ, Tường Mộ Thừa liền có phản ứng, anh ôm cô chặt vào, cho cô ngồi trên đùi, Tô Vận thuận tiện ôm lấy cổ anh.

“Hoi hoi.”

Tường Mộ Thừa đang muốn cô, nghe cô nói người vẫn còn đau, anh đành phải kim nén không tiến vào cơ thể cô ngay lập tức. Tô Vận vẫn ở trong ngực anh không nhúc nhích, cô nghe hơi thở, cảm nhận được sự nóng bỏng ấy.

Tường Mộ Thừa lại hỏi cô muốn đi đâu tối nay.

Tô Vận: “Không cần đi đâu cả, ở trong sân đi dạo là được. Em không nghĩ ra tối đi đâu, chỉ cần ở cùng anh là được.”

Tô Vận cảm thấy từ sau khi ở cạnh Tường Mộ Thừa, cô trở nên càng ngày càng dính người, nghĩ đến những lúc được ở cùng anh, hai người chẳng cần làm gì, chỉ cần ôm nhau như vậy là đủ.

Ở trong ngực anh, cô cảm thấy mình đã có tất cả.

Lúc này di động Tô Vận trên bàn phát ra âm thanh, Tường Mộ Thừa nhắc cô, Tô Vận không nhúc nhích lười biếng nói: “Là thông báo đây của Weibo thôi.”

Cô cọ mặt vào ngực Tường Mộ Thừa, lắng nghe trái tim anh đập vô cùng hữu lực, chưa bao giờ có cảm giác thoả mãn như thế.

Tường Mộ Thừa cúi đầu nhìn cô, nói sâu xa: “Thích dùng Weibo như vậy?”

“Trước kia em đâu có.”

“Vậy thích từ lúc nào?”

“...”

“Sao không nói gì?”

Tô Vận: “... Nói cái gì?”

Tường Mộ Thừa bóp mũi cô một phát, “Còn giả vờ!”

Tô Vận bắt mắt đắm anh hai cái, chết không thừa nhận: “Ai giả vờ chứ!”

Tường Mộ Thừa đem hai đôi tay không thành thật của cô bắt chéo ở sau lưng, hỏi: “Sao em nghĩ dùng Weibo sẽ khiến anh chú ý?”

“...” Oan uổng cô quá, Tô Vận nhanh chóng giải thích, biểu cảm vô tội: “Em dùng Weibo chẳng phải để thu hút chú ý của ai cả, đó là ngoài ý muốn, trước kia không phải em đã giải thích với anh một lần sao?”

Tường Mộ Thừa lặng im một lát, anh cũng bắt đầu nghi hoặc, chẳng lẽ chuyện không phải như anh nghĩ? Anh hiểu lầm cô?

Anh hỏi trực tiếp: “Nếu không phải em cố ý, sau khi bình luận xong còn thuê thủy quân* can thiệp, ở trên mạng ồn ào huyên náo làm cái gì?”

“Cái gì?” Tô Vận không khỏi cao giọng, từ trong ngực anh ngồi dậy, “Thuê thủy quân? Tại sao em thừa tiền thuê thủy quân chứ?”

**thủy quân*: kiểu bình luận thuê để lên top

“Không phải là em làm?”

Tô Vận cảm thấy mình bị oan chết đi mất, “Em ăn no rừng mỡ mà thuê thủy quân à, dùng cách này khiến anh chú ý? Em vốn không biết anh là ai, tại sao lại ...”

Tô Vận cảm thấy giờ rất khó nói ra.

Xem ra Tường Mộ Thừa thật sự cho rằng cô muốn tiếp cận anh nhiều lần.

Cô giải thích: “Lúc ấy em cũng tò mò, em không cẩn thận viết bình luận như vậy, không ngờ lại khiến nhiều người chú ý, cuối cùng lúc đó em luôn trong tình trạng nơm nớp sợ bị đuổi việc!”

Tường Mộ Thừa lại lần nữa xác nhận: “Thật sự trước đó em không biết anh? Không phải giả vờ?”

Tô Vận: “... Em giả vờ làm gì chứ? Trước khi em vào cái nhóm ‘hoa hoa công tử’ gì đó thì em vẫn nghĩ anh họ Tường, chứ không hề biết anh là Tường Mộ Thừa, em thế.”

Tường Mộ Thừa vẫn luôn cho rằng cô chủ mưu đã lâu, đầu tiên là bình luận trên Weibo, sau đó ở cửa hàng tự phục vụ hỏi anh mượn bật lửa, ngay trước mặt hẳn lại cùng bạn thân nói ra những lời đó, mục đích chính là muốn gây chú ý.

Sau này hôm trời mưa, anh gặp cô, cô ngồi trên xe hỏi anh họ gì, lúc ấy anh rất muốn vạch trần cô, nhưng lại nghĩ nếu cô nguyên ý diễn, anh sẽ vui vẻ phối hợp. Sau khi giải vây cho cô ở bữa tiệc sinh nhật, lúc đưa cô về ký túc xá, cô vẫn giả bộ không quen biết anh, còn hỏi tên anh là gì. Lúc ấy anh nghĩ rằng người phụ nữ này rút cuộc muốn diễn đến khi nào, anh lại lần nữa phối hợp với cô.

Mãi đến khi gặp nhau ở trung tâm khám thai, anh đã rất lâu không gặp cô. Khi gặp nhau, anh mới thấy mình nhớ cô đến mức nào, anh không muốn cùng cô chơi trò đuổi bắt nữa, liền vạch trần cô.

Tô Vận nghe xong cảm thấy buồn cười không thể tả, cô nói, hoá ra Tường Mộ Thừa không chịu nói tên thật là vì có ý muốn diễn cùng cô.

Tô Vận ôm cổ Tường Mộ Thừa, hỏi anh: “Anh muốn nghe”

Chờ đến lúc hai cô trở về, video và ảnh chụp của Tường Mộ Thừa cũng bị anh gỡ hết xuống từ trên mạng. Mấy người xung quanh cũng không có ai lưu ảnh anh về máy. Vậy nên đào trên trời dưới đất cũng không tìm ra được ảnh của Tường Mộ Thừa.

Nhưng dù anh có cao siêu đến đâu thì chắc chắn ảnh và video nhất định sẽ có ở đâu đó. Nhất định khi video và ảnh được tung lên, dù xoá đi không còn dấu vết đi nữa thì vẫn sẽ có vài người đã kịp tải xuống.

Cô từng nói với Điền Điền, nếu không xin được ảnh ột gì từ Tường Tiểu Mễ thì sẽ lên mấy diễn đàn ẩn danh để tìm. Nhưng không đợi đến lúc đó, cô từ Lâm Việt biết được anh từ không phải là Tường Mộ Thừa, nên cô cũng không tò mò ảnh của Tường Mộ Thừa nữa.

Sau đó Điền Điền mang thai có nôn nghén nặng, cô ấy phải về nhà mẹ đẻ, việc này cứ thế trôi vào quên lãng.

Cuối cùng Tô Vận thành khẩn nhìn anh: “Tất cả là như vậy. Anh nghĩ xem em là bác sĩ, đâu có nhàn rỗi như thế mà đi thuê thủy quân các thứ.”

Tường Mộ Thừa như suy nghĩ gì mà gật đầu. Nhưng không thể có chuyện bình luận sau mấy phút đã thu được cả nghìn tương tác, các loại bình luận trả lời chửi rủa. Không chỉ vậy còn xuyên tạc ra những chuyện ái muội.

Nếu không phải là có ai cố ý, không thể trong chớp mắt lại tạo nên hot search trên Weibo được. Một bình luận nói đó là lời của phụ nữ đã ‘quan hệ tình cảm’ với anh, liền sau đó hàng loạt những bình luận ủng hộ theo.

Trong một đêm, thanh danh anh xuống dốc không phanh, lần đầu tiên anh phát hiện ra có một ngày mình mất sạch danh dự trên Internet.

Mặc dù có nhiều mối quan hệ nhưng tất cả đều như muối bỏ biển. Theo phản ứng dây chuyền, cổ phiếu tập đoàn Trung Xuyên cũng chịu những ảnh hưởng không nhỏ.

Mà thời gian ấy anh không ở trong nước, đang ở Thụy Sĩ họp với tổng công ty RT bàn về việc thành lập trung tâm nghiên cứu dược phẩm. Bởi vì cổ phiếu biến động trên diện rộng, thiếu chút nữa thoả thuận không thành, may mắn mọi sự sau đó đều ổn thoả.

Sau khi tra được người khởi xướng, anh không nghĩ tới đó lại là cô, cháu ngoại của Tô Thế Khải. Nếu không sao anh có thể buông tha cho cô dễ dàng như thế.

Anh sàng lọc những IP trong bình luận, đến từ khắp nơi trên cả nước, không có cái nào trùng cái nào. Cũng không có IP ảo tham gia, trong đầu thả lỏng cảnh giác, không truy vấn thêm. Anh tưởng đó chỉ là một thủ đoạn PR bản thân của một người phụ nữ nào đó.

Giờ nghĩ đến, anh đoán nhất định toàn bộ chuyện này được dựng lên bởi một nhóm hacker trình độ cao nào đó nên anh mới không phát hiện ra dấu vết.

Nghĩ đến đây, Tường Mộ Thừa ngơ ngẩn nhìn cô. Chẳng nhẽ bình luận của cô đúng lúc làm món hời cho kẻ khác lợi dụng? Mục đích là để ngăn cản sự thành lập của trung tâm nghiên cứu dược phẩm. Nếu thật là thế, sự tình xem ra phức tạp hơn anh tưởng.

Tô Vận vẫy vẫy tay trước mặt anh, hỏi: “Sao vậy?”

Tường Mộ Thừa hoàn hồn, “Có thể là có người đùa dai, anh sẽ bảo trợ lý Khương đi tra một chút.”

“Cũng tốt, em cần được trả lại sự trong sạch.” Tô Vận dùng sức xoa bóp cằm anh, “Aizzz, khi đó anh đã xác định là em có tâm địa lừa đảo, như thế nào còn thích em?”

Ánh mắt thâm thúy của Tường Mộ Thừa lảng lảng nhìn cô, chính anh cũng muốn biết điều đó. Anh cúi đầu hôn hôn đôi mắt Tô Vận, hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Thứ hai anh phải đi công tác.”

Tô Vận mắt mát ‘a’ một tiếng, hỏi: “Anh đi đâu?”

Tường Mộ Thừa không muốn nói thật với cô, bởi vì lúc trước anh đã đáp ứng không tra cứu truyện của cậu cô, càng sẽ không xử lý những kẻ đứng sau

vụ án đó, nhưng anh muốn nuốt lời.

Vì thế anh đánh lừa: “Đi Thượng Hải, khoảng hai ba ngày gì đó.”

Bạn đang đọc truyện *Không Yêu Không Vui* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.